

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Levetzow, Cornelia.; af I., Forf. til En ung Piges Historie.

Titel | Title:

Fortællinger : Skizzer af Hverdagslivet

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

2. Oplag.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Andr. Fred. Høst & Søn, 1874

Fysiske størrelse | Physical extent:

251 s.

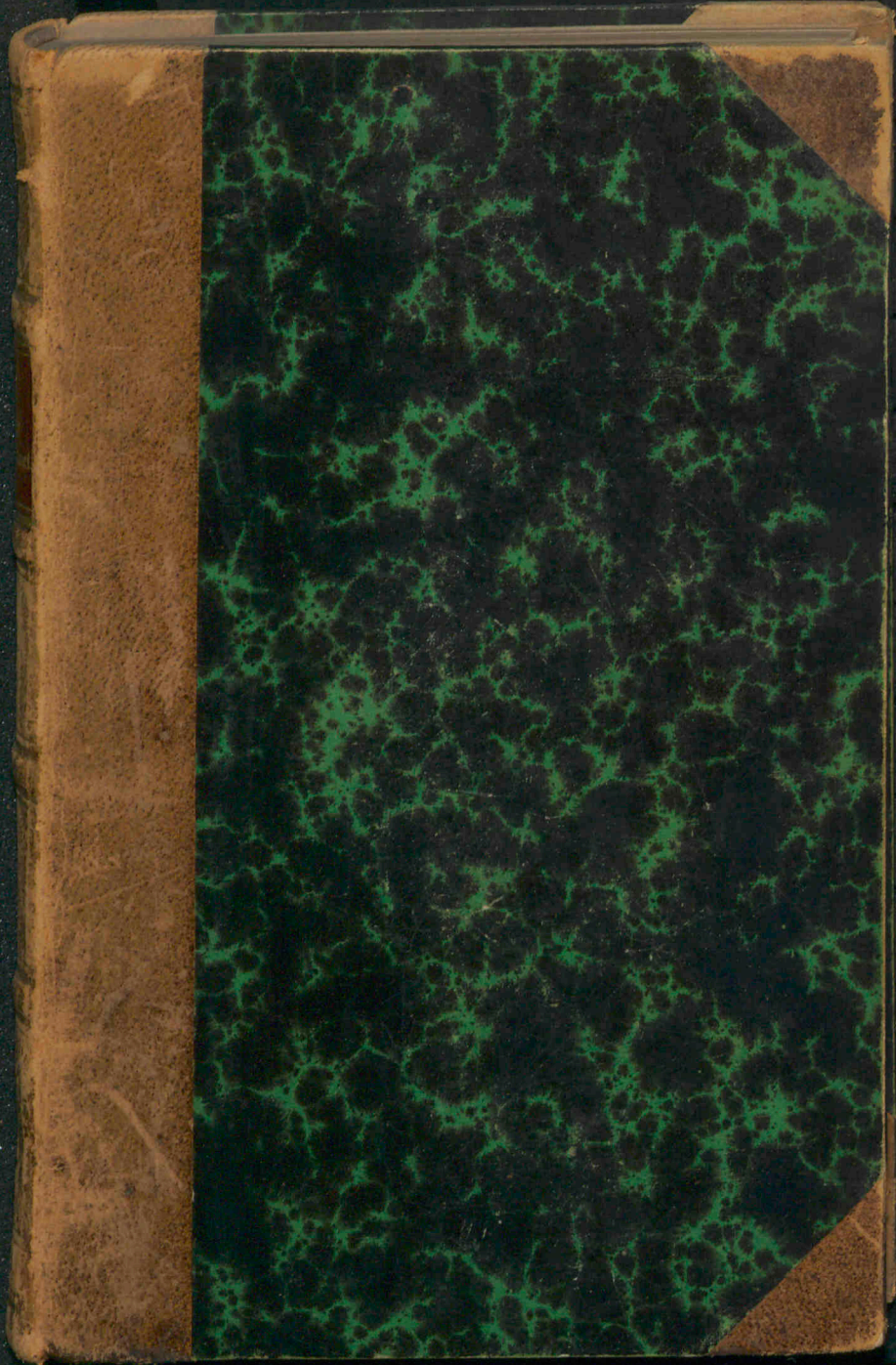
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57. - 331.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130019425453

Fortællinger

af

J.

Forf. til „En ung Piges Historie“.

Skizzer af Hverdagslivet.

Andet Oplag.

Kjøbenhavn.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høst & Sønns Forlag.

1874.

Den blinde Digter.

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

Alt duftede saa friskt efter Regnen; den milde For-
aarsluft susede sagte i Havens Træer; Vindebladene
i det lille Vysthuus ud til Frederiksborgallée, hvor
jeg havde taget Plads, viftede mig om Panden, og
gamle Billedeer tryllede frem for min Sjæl med en
Skjønhed, som de ikke havde, da jeg saae dem i
Birkeligheden, eller som jeg ialfald dengang var
ufølsom for.

Genad Veien løb raske, kraftige Trin fra to
Spadseregængere; det var unge, ubekymrede Hjerters
Trin. De standsede udenfor vor Bolig, og jeg hørte
den Ene sige:

„Det var dog et allerkjæreste Sted, saa landligt
og indbydende. Jeg holder tusinde Gange mere af
saadan en simpel lille Bolig, end af de herstabelige
Palaier, hvor mange Familier ere pakkede sammen,
paa en alt andet end herstabelig Maade. Deler Du
ikke min Mening, Christian? jeg synes, Du sætter
saadan et bedrøveligt Ansigt op.“

„Seer jeg alvorlig ud, er det ved den Tanke, at Gieren af Stedet, om hvis Fortrin jeg er ganske enig med Dig, aldrig selv har seet det. Her boer den blinde Digter Strøm.

„Ah han, den Staffel!“

Dg de gif videre uden at bemærke mig, og Lyden af deres elastiske Skridt tabte sig i det Fjerne, men endnu længe efter, løb det hjertelige „Staffel“ for mit Øre; det løb saa beshynderligt, bragte mig til at smile og til at ønske Godt over deres haabefulde Ungdom og medlibende Hjerter. Hvor ofte havde jeg ikke forbum selv sagt: „den Staffel,“ eller ogsaa „det lykkelige, misundelsesværdige Menneſte,“ hvor ofte havde jeg ikke i begge Tilfælde taget feil.

„Kjære Oscar!“ løb pludselig min Moders Stemme, „det er saa silde, vil Du ikke komme ind?“

„Strax, jeg kommer om et Dieblif!“

Den kjære Moder, hun siger altid silde, aldrig mørkt; hun fornægter næsten sine Dines Øys, som kunde det være mig en Trøst. Dog tys, der komme lette Trin henimod mig, og en lille, fiin Haand, en varm Haand, hvis Tryk er saa hengivent og saa ærligt, lægges i min.

Jeg maa forstyrre Dig i dine Drømme; Maanen er allerede oppe og Duggen falder; lille Marie kan ikke sove, før hun har faaet sit Godnatkys, Fader

længes efter Theen og en gemhytlig Pasfiar, og jeg længes efter at høre, hvad min Digter har tænkt paa den hele lange Eftermiddag."

Hun fører mig ad den velbesjendte Vej op til Huset, men skjøndt hun støtter mig, er det paa en Maade, saa jeg føler, hun regner mig for sin Beskytter. Hvorledes det gaaer til, skal jeg ikke kunne sige; hun er en Tusindkunster, min lille Rone, veed hvad der glæder Hjertet, og kan give mange Ting tilkjende uden Ord.

Paa denne Dag for sexten Aar siden, saaes vi første Gang. Derpaa havde jeg tænkt hele Eftermiddagen, og jeg havde seet tilbage paa mit Liv og følt mig ydmyget derved, men tillige indseet hvor megen Grund jeg havde til at være taknemmelig, ret inderlig taknemmelig!

Det er vistnok høist vanskeligt at være fuldkommen oprigtig i Fremstillingen af sig selv; maaskee vil det ikke heller lykkes mig; jeg vil imidlertid forsøge derpaa med en ærlig Villie.

Fader, der havde været Byfoged i en lille jydsk By, var nylig død, og Moder og jeg, som dengang var en trettenaars Dreng, vare flyttede til Kjøbenhavn. Vor indskrænkede lille Velighed laae paa et fjedeligt Strøg midt i Byen; Moders mange Men-bler — dem hun ikke havde havt Hjerte til at stille

sig ved — gjorde den endnu mindre og gave de smaa Bærelser et forpakked, overlæstet Udseende.

Min stakkels Moder gif, i sin sorte Dragt, omring med et høist uroligt og bekymret Udtryk, og kunde slet ikke finde sig tilrette i alle disse Forandringer, eller føle sig rigtig hjemme her. Og nu maa jeg fortælle, at hun var min Stedmoder, Noget, jeg dog kun havde Leilighed til at mærke, naar jeg ærligt havde fortjent en Afstraffelse, thi da erindrede hun det bestandigt i Utide, og blev svag og eftergivende, af Frygt for at være haard og streng.

„Havde han været min egen, vilde jeg have straffet ham; nu burde jeg maaskee ogsaa, men jeg kan ikke!“

Og saa bebreidede hun sig sin Svaghed, men oftere, troer jeg dog, bebreidede hun sig Mangel paa Omhyed — som om hun ikke var altfor øm — og utallige angersfulde Taarer har hun fældet, ved at læse Bisen om Svend Dyrings Børn. At Dette snart blev mig klart, vil man let indsee; at jeg stundom benyttede mig uædelt deraf og satte min Villie igjennem ved Hentydninger til mine afdøde Forældre, maa jeg desværre ogsaa tilstaae.

Der var ikke een ond Blodsdræbe i Moder, men hun var en underlig, ængstelig, lille Kone, hvorved hun bestandig plagede sig selv, og ofte Andre. Altid

frøgtede og forudsaae hun det Værste; enhver lille Sky var hende Forbudet paa en Tordenbyge; et Synaalestik kunde let blive Vanesaar, og en Gnist Aldebrand. Hendes Skræk for de kjøbenhavnske Piger var ubetvingelig, og naar hun et Dieblif forlod Huset, skjælvede hun altid af Angst for at blive bestjaalet, skjøndt Nøgleskurven var gjemt, enten i eller under Sengen, bag Chatollet eller et andet urimeligt Sted. Det Nemmeste havde unegtelig været at tage Nøglerne med sig, men det turde hun umulig vove; hvor let kunde de ikke tabes eller snappes ud af Kommen. En Historie fra Frankrig om nogle Tjenestefolk, der havde plyndret en eenlig Frue, spillede ogsaa Moder i Hovedet, og hun var bestemt forberedt paa, at see vor stakkels, spage Ane, paa hvis blege Ansigt Underkuelse havde præget sit Stempel, med en blank Kniv i Haanden, træde frem for hendes Leie, ved Nattetid, fordbrende Penge.

Naar Nogen vilde have en Tjeneste af Moder, behøvede de blot — det klinger rigtignok utroligt, men er ikke destomindre sandt — først at fornærme hende personligt; hun vilde da ikke let afflaae deres Forlangende, af Frygt for at være hævnjærrig. Af alt Dette vil man see, at Moder just ikke egnede sig til Opdragerinde, og at hun, udfikket til at staae ene, mere end de Fleste maatte føle Tabet af sin Støtte.

„Lille Oskar,“ sagde hun en Dag, kort efter vor Ankomst, idet hun rakte mig et Brev, „din Onkel i Søllerød længes efter Dig. Han er nu din nærmeste Beskytter, og det er vistnok det Rigtigste, at Du følger Indbydelsen, og kjører med Overbringeren af Brevet til Nyholte Kro. Den øvrige Bei skal Du gaae tilfods, om det nu blot ikke vil blive for anstrengende, og tør min søde Dreng gaae alene? og kan jeg forsvare —“

„Naa, Gud skee Lov, jeg kan komme ud af dette Moderi! saa maa Du endelig være iorden, Moder, til jeg kommer igjen. Nei, Tak! troer Du jeg vil gaae til Mar med det store Shawl om Halsen! Farvel, søde Moder, og lev vel; aa Gud, det er da ikke saa forfærdelig en Reise!“

Jeg greb min Kuffet, rev mig løs fra Omfavnelsen og fulgte med en kjæf Mine den sjællandske Bondeskarl, der stod i Gangen og ventede.

Det var en munter Tour, og jeg var rigtig glad over igjen at komme ud i det Frie. Jeg spurgte utrætteligt, og Kudsten svarede utrætteligt, og saa holdt vi ved Kroen.

„Farvel, tilhøre gaaer Veien, han kan aldrig tage fejl.“

Mit Mod sank betydeligt, da jeg stod der ganske alene, ubelukkende henviist til mig selv. Hvorledes

vilde Modtagelsen blive? det korte Brev lod mig i fuldkommen Uvisshed i saa Henseende. Onkels afdøde Kone og min Moder, hende jeg aldrig havde kjendt, vare Søstre; kunde han virkelig, paa Grund heraf, føle nogensomhelst Godhed for mig. Alt, hvad der skulde have knyttet os sammen, var jo dødt og borte.

Af min Fader havde jeg hørt, at Onkel efter sin Kones Død var bleven høist tungsindig, ja, ustkiftet til enhver Forretning. Sin Afsted fra Armeen havde han strax taget og trukket sig stille og menneftsthy tilbage fra Verden, kun levende for sin lille Datter. Vel erindrede jeg, at Fader, da han kom tilbage fra sin sidste Kjøbenhavnsreise, havde sagt, at Onkel Henrik var betydelig bedre, og igjen til at komme nær, dog endnu bestandig kort for Hovedet, og en Mand af saa Ord. Der var dog ikke megen Trøst i Dette, og min Gang blev langsommere og langsommere, jo nærmere jeg kom Maalet.

Ved Udkanten af Skoven sad en lille æbletrindet Pige paa en Træstub, og sammenfæstede med Knappe-naale en lang Rist i sin lyserøde Kjole; en lille Pose med Bøger laae i Græsset ved Siden. Med en svag Formodning om, at det muligviis var min Cousine, nærmede jeg mig, og spurgte, hvor Major Sværd boede.

„Der kommer jeg lige fra; jeg er Line, der læser sammen med Thora. Majoren boer paa Rosenfjæl, lidt udenfor Byen. Kan Du see det store Bæretæ? det er i hans Have; der ligger en Bondegård ligeoverfor, og udenfor Huset staaer et Accasietæ og sex Rosentræer paa en Græsplaine. Du kan aldrig tage fejl.“

Hun sprang op, nikkede, svingede sin Pose, og løb saa bort som en Hvirvelvind, ikke ændsende, at Hatten faldt af bag i Nakken, eller at den røde Kjole fløj om hende, og hvert Dieblif kom i farlig Nærhed og Berøring med Buks og Knaster.

Det store, spidse, af Blomster ganske hvide, Bæretæ var et useilbarligt Kjendemerke, og snart stod jeg udenfor den lille Laage, der førte ind i Haven, hvor det venlige, velvedligeholdte Huus laae. En gammel, grim Hund kom, raslende med sin Rænte, ud af Bondegårdens Port og tudede ophidset ad mig, pionsynlig mistænkeliggjort ved min tøvende Fremtræden.

Medens min Haand endnu uvis hvilede paa Laasen, kom en lille seeagtig Pige med korte, kastaniebrune Krøller, Dine saa mørkeblaa og dybe, og det gladeste Smil, jeg nogeninde har seet, ud af Døren.

„Du er Fætter Oscar, aa, Gud stee Lov. Goddag, Oscar, jeg er saa —“

Hun vilde have sagt glad, men standsede, idet hendes Blik faldt paa mit sorte Halsstørklæde og det sorte Baand om min Hat. Hendes Ansigt fik nu et eiendommeligt Udtryk, som jeg siden har seet meget ofte, og som sjældent længe forlader det, et blandet Udtryk, hvor Medlidenhed, Øyst til at hengive sin Glæde og tage Andres Sorg, kæmper med en Følelse af Afmagt.

Hun tog min Haand og førte mig forbi Huset, gennem den smukke Have, hen til en høi Herre, der sad i et Østhuus og læste. Det var en smuk Mand med militair Holdning og et regelmæssigt Ansigt; man saa strax, at det ikke var Alderen alene, der havde gjort hans Haar hvidt, gravet de dybe Furer paa hans Pande og Kind, og lagt det mørke Blik i hans Øie. Dette lysnede imidlertid, da vi kom; hans Omfavnelse var faderlig og kjærlig, og han saa idethale slet ikke ud som den Væbmand, jeg havde tænkt mig.

„Hvor gammel?“ spurgte han.

„Tretten Aar,“ svarede jeg hurtigt, besluttende at være saa kort og kyndig som muligt.

„Hvad har Du lært?“

„Gaaet i Latinskole.“

„Hvad har Du Øyst til at blive?“

„Jurist.“

Onkel brast ud i en munter latter.

„Staffels Dreng, Du er vistnok tør i Halsen, efter den lange Tour; nu, nu, bedre for kort, end for vidtløftig. Thora, Trøstemoer, hvor er Du! hent din Fætter et Glas Mælk. Altsaa Du er tretten Aar, og jeg kan vel tale et alvorligt Ord med Dig og overlade Dig selv at tage en Beslutning. Havde din Tante levet, da havde hun sagt: „min Søsters Søn er min Søn,“ jeg føler mig nu forpligtet til at handle efter hendes Onske. Valget skal stilles Dig mellem to Ting, Oscar: enten vil jeg give din Stedmoder en anstændig Sum aarlig, der skal anvendes paa din Opdragelse, og hvormed hun maa skalte og valte efter sin Samvittighed — Du vil altid være en velkommen Gæst her, men staae ganske uafhængig ligeoverfor mig, der ikke uopfordret vil blande mig i dine Anliggender — eller ogsaa, paatager jeg mig at sørge for Dig i enhver Henseende, og, dersom jeg lever, holde Dig ved Universitetet, ganske som min Søn, men da maa der ogsaa indrømmes mig en Faders Rettigheder, jeg maa holde Kontrol med din Opførsel, dine Fremskridt og Udgifter. Strax fordrer jeg intet Svar, Du bør overveie.“

„Ungødvendigt, jeg vælger det Sidste.“

„Sov paa det min Dreng,“ sagde han, idet han lagde sin Haand paa min Skulder og saae mig fast

ind i Diet, „jeg er en bestemt, vel endog haard Mand, og Du lader mig til at være en Tyr med Been i Næsen; et Sammenstød mellem os var ikke godt. Tro ikke, at jeg er uvillig; det glæder mig tvertimod, at Du saa uforbeholdent valgte at blive min Søn, men, som sagt, sov dog derpaa. Naa, Trøstemoer, her har Du ham, jeg seer nok, hvor Du tripper af Utaalmødighed efter at vise ham Heiligheden. Du skal rigtignok ligge alene, Oscar, men da jeg er vaagen Størstedelen af Natten, har Du frit Lov til, ligesom Thora, der ligger paa den anden Side, naar Du skulde blive uhyggelig tilmode, at banke med din Stol i Gulvet, hvilket jeg nok skal besvare. Naa, lad mig nu see, Du er som hjemme! forstaaer sig, Uartigheder taales ikke.“

Efter at have nikket til mig, og hjærtegnende glattet Thoras Krøller, overlod han os til vort eget Selskab.

Vi bleve snart bekjendte, og kort efter ghyngede jeg min lille Cousine høit op i Luften, sættende alle Kræfter til, bestemt paa ikke at formindske Farten paa hendes Bøn, og forud gottende mig, ved Tanken om hendes Frygt. Hun var imidlertid hverken svimmel eller bange, og saae i et Par Minuter ud som den personificerede Lyksalighed, men pludselig vendte hun Hovedet om imod mig og bad:

„Hold op, Oscar, jeg har ikke en Smule For-
nøielse af det, naar Du ikke kan ghyge med; jeg maa
hele Tiden tænke paa hvor strengt Du arbejder, og
hvor træt og varm Du er. Hvis Du ikke holder
op, springer jeg ned.“

„Du er en underlig Een,“ var mit halv ærger-
lige Svar, idet jeg satte hende paa Jorden; og jeg
agtede ikke paa, at hele Barnets Character laae af-
sløret for mig i hendes Ord.

Senere hen paa Aftenen stode vi sammen uden-
for Verandaen. Det var blifstille, og Himlen var
fuld af Stjerner.

„Giv Aft, Thora,“ raabte jeg, „der var et
Stjernesud! ønst Noget, hvis der kommer et igjen.“

Der kom snart et, og da det var forsvundet,
spurgte hun sagte:

„Hvad ønskede Du saa?“

„At jeg maatte blive rig, stor og mægtig! og
Du?“

„Det kan jeg ikke sige.“

„Fy, er Du en uartig, tvær Pige, eller ønskede
Du maaskee slet Intet, Du lille Nar. Du maa tale
reent ud, dersom jeg skal kunne lide Dig.“

„Jeg ønskede engang at see min Moder.“

Hun sagde Dette i en simpel, rolig, dæmpet
Tone og tilføiede:

„Naar jeg blot kan være artig og god, lader Vorherre det nok skee.“

En reenlig Pige, der var vel ved Magt og havde et selvstændigt Præg, som tydede paa, at hun ingen Hunsmoder havde at lyftré, kom nu for at følge Thora tilfjengs, og snart laae ogsaa jeg i en blød Seng, i en blaa Stue med to Fag Vinduer. Om Natten hørte jeg, flere Gange, en svag Banken, der efterfulgtes af en lydeligere fra Dnfel. Dette var mig en stor Beroligelse, da jeg selv var altfor stolt til at vise Tegn paa Engstelse, og derfor lod min Tilsnabelse ubenyttet. Idet jeg slumrede ind, tænkte jeg, at det dog igrunden var en Skam af Thora, at forstyrre sin Fader saa ofte. Ak, jeg kjendte kun lidt til det! hun laae vaagen for hans Skyld, vel vidende, at den bedste Maade til at drage ham fra de mørke Grublerier, var at minde ham om sin Tilværelse.

Og her seer jeg, at jeg har en betydelig Vanskelighed at overvinde, idet min Opfattelse af Thora nu bestandig blander sig med min Opfattelse af hende dengang. Pigesom jeg da neppe lagde Mærke til hvorledes hun saae ud, og dog nu kan huske det saa tydeligt, forstod jeg ikke heller hendes Hjertelag, og ændsede ikke synderligt Barnets fine Følelse og sig aldrig fornægtende Tact. Dvertimod, vi vare undertiden Uvenner, og jeg spottede over hendes, i mine

Tanker overdrevne, Sandhedskjærlighed. Hun vilde ikke synes bedre end hun var, og naar Nogen kjærtegnede hende, kunde hun ofte sige:

„Ja, men Du veed ikke hvad jeg har gjort,“ og saa fulgte en Opramsen af hendes smaa Synder.

Maasfee var Thora anderledes end andre Børn, fordi hun fra Buggen af havde seet Faderens dybe Rummer, og fordi Bevidstheden om, at hun kunde mildne den, vaagnede hos hende, næsten før hun kunde tale reent. Naar han sad med mørk Pande, ret fordybet i sin Sorg — hvilket vel ikke mere stete hyppigt, men dog undertiden — listede Trøstemoer altid sagte hen til ham, bad om Et eller Andet, spurgte ud og fordrede Forklaring med en Paatrængenhed, der sjelden forsejlede sin Virkning. Følelsen af at være hende saa nødvendig oplivede ham, og han glædede sig over at kunne berige det livlige Barns Forstand. Selv læste han med hende og den lille Line, Datter af en Proprietair i Nærheden.

Line indfandt sig hver Morgen, dog paa Grund af hendes Temperaments Ustabighed, ikke altid til bestemt Klokketiet, med sin Pose og sit smilende Ansigt, altid smilende, selv om Øjnene vare røde, og det vare de ofte, thi Line fik mange Stjænd hjemme for de utrolige Uheld hun havde med at slaae itu, spille, rive sine Klæder, og støde sin Person.

„Den lille Bildebasse har godt af Thoras Omgang, og Thora igjen af hendes,” sagde Onkel undertiden, medens han fornøjet betragtede deres Lege.

Hele Sommerferien opholdt Moder og jeg os paa Rosenstjul. Dette var naturligviis en Gæne for Onkel, men han bar det godt, ja, forsømte endog sine kjære Bøger og Blomster, for at være en forekommende Vært. For Pigen Bodil var det en drøi Tid; Moder, der havde en vis Mistanke til hendes Forsigtighed, randsagede ofte Afspænden, talte Svovlstikkerne i Daasen, og indfandt sig regelmæssigt i Kjøkkenet, naar Noget blev stødt, for at eftersee om Morteren var tilbørlig udfoldet i kogende Vand, at vi ikke Alle skulde blive forgivne. Jeg seer endnu Bodils Mine, hvorledes hun, i halv komisk Desperation, dristig vendte Pandefagen, lige for Moders Blikke, ved at slaae den iveiret, mumlende mellem Tænderne:

„Den, der overvinder sit Sind, er bedre, end den, den indtager en Stad.”

Hvor tydeligt huster jeg ikke Rosenlysthuset, hvor vi drak Kaffe om Formiddagen; jeg synes endnu, jeg kan see Dugen hæve sig i smaa Vaffer og Dale, fængslet af Tallerkener og Asjetter, og Snippen aldeles uventet og uvelkommen flyve op i Flødepotten. Jeg synes, jeg kan see de dybe Spor i den sandede

Randebøi, see Grøsten ligeoverfor med Gjerdet, det forunderlige Gjerde, hvor alle Blomster syntes at have sat hverandre Stevne: Jordhumle, Kornblomster, Balmuer, Kongelys, en Righed af Nælder; nede i det Fugtige Brøndkarse og Forglemmigeier, og helt oppe en tornet Brombærranke. En kaldet Bæg fra Bondegaaarden hævede sig op over dette Gjerde; Solen skinnede altid saa brændende paa den; der var fire smaa Ruder høit oppe, som spillede i alle Regnbuens Farver, trods Støv og Spindelvær.

„Derinde boer en Dreng“, fortalte lille Thora, „den Gamme, der hver Dag rider ud med Hestene, for at vande dem.“

Og medens hun satte Stegebeet for Bondens fæle Hund, kom friskt Vand i dens Skaal, og vakte dens Forundring ved at tale fjærtegnende til den og flappe den — Noget ingen Anden gjorde — naaede jeg, ved Hjælp af en Steen og et gammelt mod den og Muren støttet Vognhjul, saa høit, at jeg kunde titte ind ad Ruden.

Der var virkelig en Dreng derinde; han sad paa Hug i en Krog og bestræbte sig forgjæves for at flemme en Torn ud af sin høire Pegesfinger. Det var et uimodstaaelig komisk Syn, og jeg loe af fuld Hals. Den arme Dreng saae harmfuld op til den ukaldede Tilskuers, og raabte ud:

„Det er ikke Noget at grine af! han skulde prøve hvad det er! der har den nu siddet fra igaar.“

„Løst mig op, Oscar, aa hvad? saa skal jeg nok trække Tornen ud. Jacob kom med din Finger!“

Efter at Seglgarnsknuden, der holdt Vinduet sammen, var skaaret over, stak Jacob sin ophornede, brunnrøde Finger ud til os. Thora stod paa min Skulder, og foretog Operationen med Sikkerhed og Held, trods Drengens Skrig. Fra den Tid af var han hendes svorne Ven, og hilste hende med Pidsken, hvergang han red ud med Hestene, idet han, saa godt han kunde, afscopierede sin Husbonds Manerer, naar han kjørte paa Stadsvognen.

Det var herlige Toure vi gjorde omkring i Egnen, og stjøndt jeg dengang mest glædede mig over Luften og Bevægelsen, har jeg dog modtaget de tydeligste Indtryk af Udsigterne, Indtryk, der, forunderligt nok, først have fremstillet sig for min Sjæl, da jeg ikke kunde modtage flere.

Jeg kan endnu smage de sure Blommer i Romandens Have — dem jeg just ikke havde min Dyd at takke for — jeg kan see Storkereden paa den venlige Kirke, og Bænken under Træet paa Bassen, hvorfra den sandede, udhulede Sti løber nedad den steile Skraaning; jeg kan see de prægtige Træer tilhøre, og det lille Huus med Brændestabler og Riisbundter

udenfor, see Søen funkle og blinke i Solstinnen, det hvide Løi, ovre hos Blegmanden, slagre frem og tilbage for Vinden, og Veien krumme ind i det hyggelige Overrød med de frodige Hegn og Marker.

Hvor ofte foer jeg ikke ned i fuldt Fiirspring, gik over Veien, nikkede til de gamle Folk, der sadde udenfor Hospitalet, fulgte saa den yndige Sti langs Søen, hviede derpaa op, steg over Steengjærdet ind i Skoven, og kom saa ud ved det gule Skovløberhuus med den smukke lille Rugmark udenfor, og de mange Bier og underligt lige afftaarne Granhækker i Haven bagved.

Undertiden kom vi hjem fra længere Vandringer med en Mængde Champignons, men skjøndt Onkel, der var Botaniker, erklærede dem for ægte, og Lugten, Synet og Smagen stadfæstede denne Erklæring, fik Moder dog altid Strupler: „een giftig kunde jo fordærve alle de andre“; og til Bodils ubestribelige Ergrelse bleve de, uden Naade, bortkastede.

En Søndag — jeg var vel da en femten, sexten Aar — fik Thora Lov til at gaar med mig til Dyrehavsbakken. Det gik hypperligt paa Hentouren, men da jeg traf Skolekammerater paa Bakken, begyndte min lille Dame at genere mig bethdeligt, hvorfor jeg besluttede at følge hende næsten hjem, og saa vende tilbage.

„Skulle vi gaae, eller skulle vi blive?“ spurgte jeg temmelig barsk, idet jeg traf hende bort fra den blinde Violinspiller, med hvem hun var kommen i Passiar, „Du skulde være mere fornuftig, Thora, og ikke klatte dine Penge bort. Hvad græder Du for?“

„See, Fætter, hvor Kastanietræerne i Trekanten ere friske og fulde af Blomster, og Dannebrogse, seer det ikke yndigt ud ved de store grønne Bøge, og saa den blaae Himmel og Solen, og de mange glade Mennesker, alt Det seer han ikke; han mærker kun Støvet, den trykkende Hede og den forvirrede Støi.“

Jeg stammede mig for den lille Pige, og da jeg om Aftenen kom tilbage, lagde ogsaa jeg min Eljærv i den blinde Mands Hat, idet jeg med et langt Blik indslugede det herlige Billede omkring mig.

I denne Periode af mit Liv maa jeg have været en utaalelig, egoistisk, hensynsløs lille Fyr. Onkel kunde undertiden faae mig til at indsee Dette; han foreholdt mig ofte, at jeg misbrugte Moders Mildhed, der burde lægge et stærkere Baand paa mig, end om hun havde været streng. Hende bad han, endelig ikke see saa urolig hen til mig, som ventede hun bestandig en ny forboven og ubesindig Streg, da der næsten laae en indirecte Opfordring heri.

Hver Søndag tilbragte vi ude hos Onkel. Hvor godt husker jeg ikke det lille Huus i Maanestien; de

oplyste Vinduer skinnede os imøde, længe før vi kom der; Fyrretræet, med den nøgne Stamme, strakte sine lange Arme ud, paa en uhyggelig Maade, og Rosentræerne stode indhyllede i Granpelse paa den hvide Plaine som smaa Skilbvagter.

Det var just ikke kostbare Gaver, der prydede det lille Guletræ, men de vare velvalgte og smagfulde. Ude i Vorgestuen fik nogle gamle Mænd og Koner deres Part: varme Dragter, storstilede Bøger, Pakker med Tobak, Kaffebønner og Sukker. De lode sig Røsegrøden, Gaasen, Gblestiverne og Punschen smage fortræffeligt; Onkel stod udenfor og tittede ind til dem, han vilde glæde sig uden at genere.

En Kogekone var hentet for at besørge Anretningen, da Bobil denne Aften hørte til Familien og skulde hvile paa sine Laurbær. Jeg blues ved at mindes en Tilretteviisning, den stikkelige Pige gav mig, ved en saadan Veilighed. Miellem mine Præsenter laae nemlig en rund, af sorte Perler hæftet, Uhrkæde, — den samme, jeg endnu altid bærer mit Repeteeruhr i — det var en Foræring fra Thora, men den forekom mig, der havde drømt om en svær Guldkæde, som kunde passe til min Faders Uhr, temmelig uheldig. Min Mine maa have udtrykt Dette, thi Bobil tog Anledning til, i en harmfuld Tone at hviske:

„Den har ingen synderlig Værdi, uden hvad Anvendelsen af fire Ugers Kommepenge og fjorten Dages Fritimer giver den.“

Jeg skyndte mig hen til Thora og talkede om igjen; hun dansede muntert omkring Træet, saa let og lustig, at man næsten kunde frygte, hun skulde flyve bort med det Samme.

En Augustaften, som Moder og jeg sadde ude paa Verandaen, og jeg ansfueiggjorde hende Nødvendigheden af at flytte og faae en bedre Leilighed — jeg havde, som mange urolige Menneſker, altid lyst til at flytte — kom Onkel henimod os, med en lille tynd Bog i Haanden, og et halv rørt, halv skjælmst Smil.

„Har De, min kjære Cousine,“ Onkel foretrak denne Bencævnelse for det ved Haaret trufne Svigerinde, „lagt denne ind paa min Pult?“

Moder saae ud som den personificerede onde Samvittighed.

„Ja, jeg har rigtignok lagt den, men —“

„Der behøves sandelig ingen Undskyldning; De har gjort det i den bedste Hensigt, og jeg er Dem naturligtviis Tak skyldig, fordi De tager Dem af min Sjælesorg. Valget af denne Bog: „Et Alvorsord til Atheisterne“, viser, at De antager mig for et Menneſke uden Tro.“

„Det skulde glæde mig inderligt, om jeg tog fejl.“

„Det gjør De, Cousine, og det smerter mig, at min Opførsel saaledes kan mistydes. Vel taler jeg ikke ofte om religiøse Ting, ligesaa lidt som jeg taler om min afdøde Hustru; dybt, dybt inde gemmer jeg mine helligste Følelser, dog bør de Nærmeste naturligvis være fuldkommen paa det Nene med Ens Anstuelser i saa Henseende. Jeg har seet saamegen Skindhellighed, himmelvendte Blikke og foldede Hænder, at jeg maaskee har taget de Ord: „Naar Du faster, da salo dit Hoved og toe dit Ansigt“, i for viid en Betydning. Jeg har en uovervindelig Afsky for det ydre Skin uden Virkelighed: Gud er en Aand og kan kun tilbedes i Aand og Sandhed. Handler jeg fejlagtigt, da tilgive Frelseren mig i sin Naade, jeg kan ikke anderledes. Seer De min lille Pige løbe henover Veien, for at flytte Hundehuset, at Solen ikke skal plage den stakkels Caro; hun er, i sig selv, saa glad som en Værke, men lider dog bestandig, ved Tanken om, hvad der trykker Den og Den og Den, som hun ikke kan hjælpe. Dette Sindelag er mig en Bekræftelse paa, at eftersom ingen Sjæl kan fyldes af sin særskilte Lykke — endog uasseet dennes Kortvarighed — maa der gives en bedre Tilværelse, hvor alle Gode skulde være lykkelige for steds. Og her

har De deres lille Bog tilbage med Tak, skjøndt ulæst."

Denne Forklaring beroligede Moder fuldkomment, dog varede det ikke længe, før hun fik Skrupler i en anden Retning, hvilke hun aabenbarede ved det aldeles uventede Spørgsmaal:

"De er da ikke, undskyld min Dristighed, men det ligger mig saa meget paa Sinde, De er da ikke bleven katholisk?"

"Katholisk!" Onkel loe, saa Taarerne trillede ham nedad Kinderne, „nei, Cousine, det er for drøit, jeg katholisk! hvad bringer Dem paa den Tanke?"

"De har altid sat saa megen Priis paa Deres Pibe Tobak herude i Væsthuset om Aftenen, men de sidste Dage har De slet ikke røget, skjøndt De har seet ud, som tænkte De derpaa og længtes derefter. Jeg frygtede nu, at De havde afslagt et Løfte, at det skulde være et Slags Bod, hvilket vistnok er høist urigtigt."

"De er en farlig Sagttager, og hellere, end blive beskylt for Katholicisme, maa jeg ud med Sandheden. Min Pibe og jeg ere blevene Uvenner; den forglemte sin Stilling, og vilde, istedetfor Tjener, være Herre. Med andre Ord, den blev mig saa uundværlig, at jeg var gnaven og ærgerlig, naar Et eller Andet forhindrede mig i at nyde den i rette Tid. At

være i den Grad Slave af en ussel Pibe Tobak, at min Sindsstemning var afhængig af den, oprørte min Stoltthed; jeg reiste mig, medens jeg endnu formaaede det, og brød med den for en Tid, blot saalænge, til den igjen synker ned paa sin rette Plads: en behagelig, men undværlig Fedsager af Tanterne."

Da jeg var en sexten, sytten Aar, fik jeg pludselig Sands for Literaturen, og det var nu for mig, som om Verden var bleven dobbelt stor og herlig. Jeg brugte alle mine Kommepenge til Theaterbilletter, gjorde Klatgjæld, og begyndte at forsømme og overse mine Skolebøger; Følgen heraf var daarlige Characterer, hvoraf igjen fulgte Vebreidelser fra Onkel.

"Saaledes kan det ikke gaae," sagde han en Dag i Ferien, idet han tog Goethe ud af Haanden paa mig, "Du maa passe dine Ting, og see at indhente det Forsømte. Den rette Brug af disse Aar er vigtig for hele dit Liv. Du siger, at Du ikke er en Dreng længer, nu, saa viis, at Du er en Mand ved at overvinde Dig selv. Denne lægger jeg Beflag paa indtil videre."

Jeg var rasende opbragt, og Moders blide, bedende Diefast, snart til mig, snart til Onkel, gjorde kun Ondt værre. Nei, dette kunde jeg ikke taale, burde ikke taale; det var min egen Bog! og efter

Aftensbordet, tog jeg den ud af det uafslaaede Bogskab, og bar den, med rolig Trods, op paa mit Kammer.

Thora havde seet det fra Haven, og snart hørte jeg hendes smaa lette Trin opad Trappen.

„O, Oscar, hvor kunde Du gjøre det? lad mig faae den igjen!“

„Du forstaaer ikke hvad Du taler om, leg med din Duffe.“

„Nei, Du forstaaer ikke, hvorfor Fader gjør det, og Du veed ikke hvor meget han holder af Dig.“

„Jovist! dersom han holdt af mig, vilde han da være en Tyran?“

„Fy, Oscar, jeg kan slet ikke lide Dig!“

Og hun løb hurtig ned. Blodet steg mig til Hovedet; mon hun vilde sladdre? jeg maatte vide det og sneg mig, i Halvmørket, ud i Haven og hen til de aabne Vinduer. At jeg lurede faldt mig slet ikke ind; jeg var i min gode Ret, den Fornærmede.

Dukel sad foran Fortepianoet og phantasere, som han ofte pleiede; Thora stod tætvæd og ventede; med Harmen bemærkede jeg, hvor utaalmelig hun var, efter at faae sig udtalt.

„Ah, Trøstemoer, er Du der,“ sagde han endelig, i en oprømt Tone, idet han drog hende ned paa sit Stjød, „hvad skal Fader? thi at Du vil bede om Noget, læser jeg i dit Blik.“

Nu skulde Anklagen altsaa begynde; hvor jeg var vred paa hende, hendes lille blide Mine og Stemme.

„Jeg vilde ønske inderligt, lille Fader, at Du vilde hæve Forbudet, og lade Oscar læse hvad han vil; jeg er saa bange, det skal falde ham ind, at han er afhængig af Dig, og at det vil trykke og ydmyge ham. Lad mig løbe op og sige, at Du vil stole paa ham.“

„Seer Du, min Ven, jeg holder altfor meget af den uregjerlige Knægt, til nogensinde at tænke paa, at han skylder mig det Ringeste. Maaskee har Du dog Ret, maaskee regner han sig for at være i min Gjæld; isaaald maa jeg unægtelig være yderst forsigtig, og ikke krænke hans Trosfølelse. Siig ham, at jeg har betænkt mig, da jeg ønsker, hans Glid skal udspringe af en ædlere Grund end Tvang. — Dog, vent lidt, Kjære, jeg vil ryge en Pibe derpaa først.“

Forunderlig aftjølet stod jeg der. Naar Onkels store, uforanderlige Godhed tjente til at paalægge ham Forpligtelser, hvor meget mere da ikke mig. Jeg havde ventet Uvillie og Brede, men mødte istedet lutter Kjærlighed. Hvorledes kunde jeg nogensinde gjengælde Dette? ved Glid, men den var jo til mit eget Gavn.

Hjertet brændte i mig; jeg ilede op efter Goethe

og satte den igjen i Bogskabet og da Thora kom med Tilladelsen var jeg ganske fordybt i den latinske Grammatik.

Fra denne Dag af var jeg meget flittig, og blev snart Student med bedste Charakter. Kun den Tid, jeg kunde røve fra Sønnen, betragtede jeg som min egen, og ofte vaagede jeg heelt ud paa Natten, aldeles fortabt i en god Bog, glemmende baade Tid og Sted. Herved lagdes vistnok den første Spire til min Dienstvækkelse. Paa samme Tid skrev jeg ogsaa mine første Digte, og skar Forbogstaverne til mit og en Andens Navn ud i Træet paa Søllerød Bakke. Man tro ikke, at det var T. S.; jeg oversaae min lille Cousine næsten ligesaa meget, som jeg holdt af hende, nei, det var A. K. og betød Adelaide Krone, en Skjønhed med skarp Ornenæse, og tillige Been i Ræsen i aandelig Forstand, der ikke ændsede mig stort mere end den Myg, der sværmede om hendes stolte Pande. Hun neiede og dansede som en Prindsesse, vidste bestandig at sige noget Passende, og var saa fattet og rolig, at jeg altid kom reent ud af Koncepterne i hendes Nærhed. Hun laae paa Pandet hos lille Lines Forældre, for sin Sundheds Skyld, og blev behandlet som et høiere Væsen.

Hvorfor jeg egentlig holdt af hende, skal jeg ikke kunne sige, men vist er det, at jeg aldrig saa hende

sidde i Skoven, paa sit udbredte Shawl, kopierende Træerne, uden jeg ønskede mig en Million, for at lægge den for hendes Fødder. Thora var min Fortrolige, og hendes ubegrænsede Tro paa mine Følelsers Stadighed og Oprigtighed bidrog maaskee Sit, til at gjøre Sagen alvorlig. Hun hjalp mig med at binde de yndigste smaa Boufetter, som af Line bleve satte paa Frøken Abelaides Sybord, for stiltiende at tale min Sag. Onkel spottede saa smaat over det Hele:

„Det er Indbildning, Phantasteri Altsammen, og engang i Tiden vil Du takke din Skaber, at Forholdene hindrede en saa taabelig Forbindelse. Du skulde have seet hende igaar, da hun kom anstigende fra Kjøbenhavn med en halvvoxen Pige bag efter sig, der var saa behængt og overlæsset, at hun neppe kunde gaae, og maatte bruge Hagen til at støtte de opstablede Pakker og Kasser. „Saa bejværligt er det, naar man kun sjældent tager til Byen,“ sagde hun leende, idet hun vinkede ind til mig med fine tomme Hænder. Jeg havde nær ærgret mig en Guul-sot til, men Du kalder det vel rigtigt, at hun holder paa sin Værdighed.“

En Tøverbagasten, da jeg, efter omtrent en Maanedes Fraværelse, kom til Søllerød, spurgte jeg Thora, om hun havde seet Frøken Krone.

„Jeg seer hende næsten hver Dag, Oscar; hun har tegnet Huset og Hyrretræet, og er nu ifærd med Udsigten fra Væsthuset.“

„Hvorledes! men det er jo mageløst; det maa betyde noget Godt. Alene for at tegne det stygge Træ, det tarvelige Huns, eller den almindelige Udsigt, kommer hun naturligtvis ikke; for din Skyld er det ikke heller, altsaa — naa, Kjære, vær nu rigtig interessant, hvad har hun sagt om mig?“

„Intet videre.“

Thora slog Diet ned, blussede paa en høist mistænkelig Maade, og søgte at smutte bort.

„Ah, Du vil skjule Noget! det har Onkel bestemt befalet, men jeg vil vide det alligevel, hører Du, jeg vil vide det.“

Hun flygtede ned i Haven, dog jeg indhentede hende snart.

„Men i Himlens Navn, Børn, hvad er her paa Færde?“ lod pludselig Onkels Stemme, „Goddag, Oscar, jeg har jo endnu ikke seet Dig; men hvorfor er Du saa aandeløs, hvad er der iveien?“

„Har Du forbudt Thora at meddele mig, hvad Frøken Krone sagde om mig?“

„Jeg aner ikke, at hun har sagt noget særdeles, og har selvfølgelig Intet funnet forbyde; jeg er imidlertid overthydet om, at hvis min lille Pige finder det

egnet til at holdes hemmeligt, vil det neppe lyde behageligt i dit Øre. — Naar vil Du endnu vide det?"

„Om jeg vil!"

„Thora, saa befaler jeg Dig at gjentage det ordret."

Min lille Cousine vilde høist ugjerne, og begyndte tøvende og sagte:

„Hun spurgte, om Du ikke var et temmelig flygtigt og letjindigt Menneske, og sagde, at hun frygtede, Du kun lønnebe Fader daarligt for — for al hans Godhed. O, det var saa stegt af hende! men jeg svarede ogsaa, at Du var Faders Søn, hans Haab og Stolthed, og min kjære Broder, og at vi hverken kunde eller vilde taale, at Du omtaltes paa den Maade."

„Harde jeg vidst, at det var saa stærkt," begyndte Onkel, efter en lille Pause, idet han kjærligt lagde Haanden paa min Skulder, „harde jeg maaskee forstaaet Dig. Dog, jeg troer og haaber, at denne bittere Skaal vil være Dig gavnlig, og vil derfor tilføie endnu Et. Forlad os, Thora. — Det er for min Skyld, Oscar, at Frøken Krone kommer her; nei, træk Dig ikke bort, jeg brugte et urigtigt Udtryk, for min Formues Skyld, og maaskee ogsaa, for at blive Majorinde. Hvad Alderen angaaer, passer hun vel omtrent ligesaa godt for mig, som for Dig,

thi, skøndt jeg ikke har seet hendes Døbeattest, har jeg dog en grundet Formodning om, at hun allerede var Valdronning, da Du endnu legede med Tinsoldater. Min egen, kjære Dreng, jeg er ordentlig glad, vi have en Ende paa den Historie, din Sorg vil, saavist jeg staaer her, ikke vare længe."

Med Harmen afvisende denne Formodning stjættede jeg op paa mit Kammer og luffede mig inde der, trøstende mig med at skrive et daarligt Digt, og forvejlende en blødende Forsængelighed med et bløddende Hjerte. Senere har jeg erfaret, at min stakkels Moder slet ikke sov den Nat, men puslede om i Huset, passende nøie paa min Dør og mine Vinduer, martret af Frygt for at jeg havde til Hensigt volubelig at ende mine Dage.

Men Onkel havde Ret, Sorgen, eller rettere Uergjælsken, varede ikke længe; snart kunde jeg gjøre mig lystig over det Hele, og næste Aar bragte jeg, ganske oprømt, Efterretningen om hendes Bryllup med en gammel Kapitalist, ud til Søllerød.

"Gjør det Dig slet ikke ondt?" spurgte Thora, idet hun saae mig alvorlig ind i Diet.

"Ikke en Smule; man skulde næsten troe af din Mine, Trøstemoer, at Du beklagede min Sindsro og hellere havde seet mig sønderknust."

"Nei vist ikke, men det er dog underligt, da Du

engang holdt saa inderligt af hende, at det reent kan gaae over."

Efter vel overstaaet anden Examen, fastede jeg mig med Iver over Buraen, dog denne Iver — der ikke foranledigedes af Interesse for Studiet, men af Eyst til at komme ud over det og blive færdig — var af en sygelig og ustadig Natur. Der var en beshynderlig Uro over mig; undertiden følte jeg en ubetvingelig Eyst til at færdes i Naturen og mellem Mennesker, og naar jeg da kom tilbage, vilde mine Indtryk have Røst i Digte. Alt Dette kunde ikke overkommes om Dagen, jeg tog derfor, uden Hensyn til Sundheden, Natten til Hjælp. Min Stemning var i Reglen pirrelig og utaalmelig, og jeg browillerede mig med de Fleste af mine Venner.

Hver Søndag bragte jeg min Byrde af Mismod, ærgjerrige Planer og lidte Forurettelser ud med til det fredelige Rosenskjul. Onkel kunde imidlertid af og til blive utaalmelig, og engang udraabte han:

„Hvad troer Du jeg faaer ud af alle disse Klager over dine Venner? at Du er en ufordragelig Kammerat, og en stor Egoist, at Du fordrer Meget, og Intet vil yde. Den Feil, Folk beklage sig over hos Andre, er somoftest deres egen. Jeg troer, at man gjennem en Persons Livsopfattelse og Dom over hans Medmennesker faaer det klareste og tydeligste

Billede af ham selv; et Billede, sandere end det, Bliffet, Ordet, ja, endog end det Handlingen giver."

"Miskjend mig nu som altid," svarede jeg, uden at betænke, at det var mig, der miskjendte ham, og saaledes ved mine Ord beviste Sandheden af hans Tale, „hvor skulde jeg kunne vente at blive forstaaet! nei, det er en herlig Verden, og det er naturligviis rigtigt, at den heldigt Stillede altid foretrækkes for den Uformuende, men mere Begavede; og det er ogsaa rigtigt, at naar en høitstaaende Herre kommer med en Vittighed, bliver den hypperlig, skjøndt den var flau Dagen iforveien, da et ubekjendt ungt Menneske — af hvem Herren har lært den — anbragte den ved en Velighed, hvor den passede ulige bedre. See, det harmer mig, at en Ting ikke maa gaae for hvad den er. De ydre Forhold lægge sig enten som en lyfende Nimbus eller en formørkende Sky om hvad et Menneske siger og gjør. Jeg tager blot eet Exempel mellem tusinde: En Dame yttre Lyft til at eie en sjelden Blomst, og en ung, ubemidlet Mand opnaaer, efter utrættelig at have løbet om til alle Gartnere, at forskaffe sig den, naturligviis med betydelig Udgift; imidlertid sender en rig Godseier hende den samtidig ganske mageligt fra sit Drivhuus. Hvem er hun nu mest taknemmelig?"

"Naturligviis Godseieren, og efter min Mening

med Rette; den Anden var en Nar, der opoffrede sin kostbare Tid og sine indskrænkede Midler af lutter Forsængelighed."

„Men, lille Fader,“ begyndte Thora, der hidindtil, som sædvanlig, havde siddet taus ved sit Haandarbeide og lyttet, „troer Du ikke, at Oscar har Ret i Meget. Det forekommer ogsaa mig, som lægges der altfor megen Vægt paa af hvem en Ting gjøres, og ikke paa hvad der gjøres. Saaledes var den gamle brystsuge Malene, hvem jeg hver Morgen bragte et nylagt Æg, mig langt mere taknemmelig for denne ubetydelige Venlighed, end hun var sin Nabokone, der redte Seng og gjorde reent hos hende, skjøndt hun har otte Børn og maa gaae paa Arbeide. Underligt nok var Nabokonen mig ogsaa saa taknemmelig paa Malenes Vegne, og regnebe Sit for Intet. De fandt, at de vare pligtige til indbyrdes at afhjælpe hinandens Nød, hvorimod den Velklædtes og Lykkeliges ringe, personlige Tjeneste rørte dem næsten til Taarer. Jeg følte mig meget undseelig og ydmyget ved deres Nøes, og kan derfor saa godt forstaae Oscar.“

Onkel fæstebe sit Blik fuldt og klart paa mig, og det forekom mig, som læste jeg deri, tydeligere end Ord kunne udtrykke: „Der en en Forstjel' hun misbilliger Tingen i sig selv, og beklager sig over

at den kom hende tilgode; mon Du ikke taler af Misundelse og vilde skifte Tunge, naar dit hemmelige Ønske, at komme i de Begunstigedes Række, blev opfyldt."

Da jeg Aftenen før Thoras Confirmation kom til Rosenstjul, traf jeg hende i Kjøkkenet med en usædvanlig høi Rødme, et usædvanligt glad Ansigt, og et af Bodils store, hvide Forklæder bundet om Livet. Hun stod aldeles fortabt i Beskuelsen af en Overflødighed af Stege og Rager.

"Men, min Gud, Cousine, jeg havde langt snarere ventet at finde Dig i dit lille Cabinet, hængt i Betragtninger over Morgendagens Vigtighed, end at see Dig beskæftiget med hvad vi skulle nyde. Du, der spiser som en lille Fugl, og næsten synes at sidde tilbords blot for Selskabs Skyld, betragter jo ordentlig disse Tilberedelser med en Gourmands Enthusiasme.

"Vil De bare gaae ind, Herr Oscar," sagde Bodil med en affærdigende Mine. "Her, mit søde Sam, ere Kurvene; jeg har laant tre, vi have selv fire, saa mangle vi kun een."

"Han maa nok blive, Bodil, ja, hjælpe os til. See, Oscar, hvad Fader sender otte af mine fattige Medconfirmander; o, han er den bedste Mand paa Jorden, troer jeg, og det mener Bodil ogsaa. Et

stort Hvedebrød, en Krukke Smør, en Kage, en Steg og en Flaske Viin skal der i hver Kurv; dertil en smuk Bibel med Barnets Navn. Du vil maaskee hente dem; de ligge inde paa Faders Skrivebord. Er det ikke en underlig Tanke, Oscar, at de smaa Stakler Alle skulle ud i Verden? naar det nu var mig, hvor vilde jeg saa ikke være bedrøvet. Jeg synes næsten, at Vorherre har været for god imod mig, men saa have de da igjen, paa En nær, deres Mødre levende, Gud skee Lov."

"Troer Du ikke, Onkel," yttrede jeg en Dag i Sommerens Løb, „at Thora vilde have bethdelig godt af at komme ud i Verden; hun er dog ikke ganske som Andre."

"Kunde Du ønske, at hun var det?" spurgte han kort.

"I enkelte Retninger; lidt mere Verdenstone vilde, til Exempel, ikke skade."

"Hun har lært mere, end de fleste unge Piger," svarede han, „og jeg har aldrig hørt hende fortale sig. Hendes Fremtræden er bescheiden og gjør et behageligt Indtryk, og, af naturlig Skønhedsfands, klæder hun sig med Smag. Verdenstone forekommer mig at være en paaklistret ydre Fernis, som skal efterligne Hjertets sande Politur, den hun har. En udsøgt Omgangskreds, hvor Bøer veksles, Syns-

fredsen udvides, og Sindet forfriskes ved gjen-
 sidig Paavirkning, er vistnok et stort Gode, men van-
 skeligt at opdrive. At en heel Deel Velsjendte mødes,
 uden at holde af, ja, uden engang at agte hinanden,
 hver især læggende Mærke til og holdende sig op
 over de Andre, med den Bevidsthed, at de gjøre lige-
 saa, er, efter min Mening, en for Characteren høist
 fordærvelig Ting: Falskhed og Bagtalelse, dulgt af
 Venlighed og Smiger; Pragtsyge og Forsængelighed,
 der, hvor de kunne tilfredsstilles, efterfølges af Lede,
 hvor de ikke kunne, skabe Misundelse. Jeg troer, at
 Thora er sikker for at berøres af det rigtig Onde,
 men der er en vis smilende Vetsind i Anstuelser —
 hvortil jeg først og fremmest regner den godmodige
 Gjøren Mar — der blænder Ungdommen. En anden
 Fristelse ligger i at føle sig som den Reneste og
 Bedste, saa man mister sin Ydmyghed, og phariseer-
 agtig trækker sig tilbage, takkende Gud, at man ikke
 er som de Andre. Jeg husker, at min unge Kone
 sagde: „Jeg er aldrig fuldkommen glad, uden i en Kreds,
 hvor vi mene hverandre det rigtig godt, og hvor jeg
 veed, at Frelseren vilde være velkommen, naar han
 traadte ind med sit: Fred være med Eder.“ Nei,
 lad Thora blive som hun er: sand, god og tilfreds;
 ikke kunde jeg taale, at Forsængelighed eller Verdens-
 fløgt skulde paatrykke hende sit Stempel.“

„Igrunden har Du Ret, Onkel, hun er yndig og velsignet, og naar jeg randsager mig selv, var det maaskee en uædel Lyst til at drage hende ned til os Andre, der laae til Grund for, hvad jeg før sagde. Naar jeg vil udøse mig for hende og seer ind i det rene, dybe Die, der taler som et Digt fra en høiere Verden, forstummer jeg undertiden ganske, og har den samme Følelse, som naar man kommer ud fra en larmende Balsal i den stille, høitidsfulde Nat, hvor de mange funkende Stjerner tale om et høiere Maal og om Ruets og dets smaa Interessers Intethed. Ikke altid, Onkel, er jeg saa forblindet som Du troer, og aldrig, i Sandhed, er jeg tilfreds med mig selv.“

„Derom er jeg overthydet, Oscar, men Du fordrer, at Andre skulle være det, ligesom Du ogsaa, skjøndt Du selv klarlig kan indsee dine poetiske Frembringelsers Mangler, harmes, naar Andre kunne det. Naa, der har vi det! nu er Thyren vred; godt Ord igjen, vend om og kom tilbage.“

Men det gjorde jeg ikke; Onkel havde rørt ved min sømme Side, og jeg var dybt fornærmet. Ræmpede jeg ikke paa Liv og Død, for at faae denne affhyelige Examen, alene for hans Skyld. Var det ikke mit Kald og min Lykke at være Digter; var ikke enhver til hvilketsomhelst Andet anvendt Tid spildt. Og for alt Dette lønnedes jeg saaledes.

Det var alligevel ganske, som han sagde; jeg kunde ikke taale at høre endog en mild Indvending, hvorfor jeg gjerne stod med en Svovlstik i Haanden, naar jeg læste et Digt høit, for strax at kunne tænde det an.

„Nu har jeg selv holdt Rettergang over det,“ pleiede jeg at sige, „og tør vel fritages for en Dadel, der blot opirrer mig.“

Undertiden kunde Onkel blive saa vred, at han stampede.

„Utaalelige, utaknemmelige Dreng, Du vil aldrig drive det til Noget, aldrig! Du misbruger den Gave, der er Dig bestaaet. Dette Digt var virkelig godt, og istedetfor med Flid at rette de enkelte Mangler, ødelægger Du det. Der er ikke et Sandstorn Stagedighed i Dig.“

Og det var der ikke; jeg var uendelig modtagelig for Indtryk, men det ene udslettede igjen hurtigt det andet. Billeder og Tanker kom i Overflødighed, men ligesaa lidt, som der var Harmoni — denne Bestingelse for al sand Skjønhed — i min Sjæl, ligesaa lidt var der Harmoni i mine Aandsfrembringelser.

Imidlertid bleve mine Dine for Alvor angrebne; dog jeg skjulte det, saavidt muligt, af Frygt for at blive underkastet Vægebehandling, der naturligtvis vilde have Forbud mod Væsning ved Lys, ja, mod al

anstrengende Læsning tilfølge. Netop nu vilde jeg ikke standses; først Examen, bag efter kunde Alt blive godt, Alt indhentes og oprettes. Moder købte en grøn Stjærm til min Lampe, forshnede mig med kold The til Badning af Dinene, og var ligesaa utrættelig i at give Forsigtighedsregler, som jeg i at bryde dem.

En klar, kold Fastelavnsmandag saae jeg Rosenstjul for sidste Gang. Søen var tilfrossen, og der hang Istapper fra Taget; lille Vine, der nu var bleven en høi, voksen Pige — en lattermild, godmodig, fjøn Pige — sad i Vinduet og nikkede til mig, da jeg gik. Thora kom med Raabe og Rysse paa, for at følge mig paa Vei.

„See dog, Oscar, hvor herligt Solen skinner paa Granernes hvide Grene! men, min Gud, hvad var det?“

„Intet,“ svarede jeg hurtigt, idet jeg betvang den stikkende Smerte, det blændende Syn havde forvoldt mig.

„Kommer Du her snart igjen, Fætter?“

„Nei, Thora, ikke før jeg har faaet Examen; da haaber jeg at blive et mere omgængeligt Menneske, da vil jeg see paa Alt med gaanske andre Dine, og først begynde at glæde mig ved Livet. Men Du, Kjære, kommer vel snart ind til os.“

„Sidst i Ugen, haaber jeg; Vines Onkel, Audi-

teur Kraft, giver da et Val, og jeg er indbudt. Men nu maa jeg gaae, der komme de smaa Fastelavns-
 konger, ganske fornyttede og forkuede, trods Glæden
 over det malede Stjæg og Glitterstadsjet. Hvor deres
 Stemmer ere høje af Overanstrengelse, og kan Du
 see den Mindste, hvor hans Næsetip er blaa, og hvor
 han putter de smaa røde Fingre ind i Munden, for
 at varme dem; han maa have en ordentlig Hjerte-
 styrkning."

Hun nikkede og løb hjem, o, hvorfor vendte jeg
 mig ikke om og saa endnu engang paa det kjære,
 gamle Huus.

Da jeg kom tilbage, tog jeg strax fat paa min
 Bog, men, hvor forunderligt! Bogstaverne blandede
 sig mellem hverandre, løb sammen og zittrede, jeg
 prøvede atter og atter, bestandig uden Held. Nød-
 vendigheden tvang mig omsider til at give efter; jeg
 vilde tale med en Væge, hurtigt, strax, komme under
 en kraftig Kuur, og gjøre Afbrydelsen saa kort som
 tænkelig.

Diebliffelig henvendte jeg mig til en ung Medi-
 ciner af mit Bekjendtskab; dog han afflog efter en
 kort Undersøgelse, med et høist forfækket Ansigt, at
 tage mig under Behandling.

„De maa gaae til en af Professorerne, eller

en ældre, bekendt Væge. Men hvorfor, i Guds Navn, Menneske, har De ikke talt om Dette før?"

Et Par Dage gik hen i Spænding, og jeg maatte, harmfuld og utaalmodig, finde mig i at sidde ledig hjemme, med Diensthjærm, i mit formørkede Bærelse.

„Herr Doctor, vil Dette blive en langvarig Historie? jeg fordrer reen Bessked, og haaber, at kunne bære Sandheden som en Mand.

Til Svar fæstede Vægen et underligt, medlidende Blik paa mig, et Blik, der lynsnart aabenbarede mig hele Omfanget af min Ulykke.

„Blind!"

„Det har jeg ikke sagt, haaber det ikke heller; man har før seet, at selv saa høi en Svaghed kan helbreedes. Endnu tør jeg dog ingen Erklæring give. Det gjør mig sandelig ondt, meget ondt, men jeg beundrer Deres Fatning."

Han bukkede og gik bort, efterladende mig bedøvet og forstenet; det var min Fatning. Paa Sligt havde jeg været fuldkommen uforberedt, og endnu — kunde det være muligt?

Jeg løstede Kullegardinet og saae ud; Rygterne brændte mat, enkelte Mennesker bevægede sig vaerligt henad Gaden, omhyggeligt undgaaende de glatte Fortouge. Nede i Urkeboden paa Hjørnet var der stærkt opløst; jeg saae Svendene ile travle frem og tilbage

og Runderne strømme fra og til. Albrig har mit Blik indsuget nogen henrivende Udsigt med saamegen Begjærlighed, som denne høist hverdagsagtige. Jeg lukkede dog pludselig Dine, og forsøgte at sætte mig ind i, at saaledes skulde det altid være i Fremtiden.

Idt efter bankede det sagte paa Døren, og min unge Cousine traadte ind, klædt til Bal.

„Jeg var kommen før,“ sagde hun, idet hun en Smule undseelig holdt sig i Afstand, „dersom Doctoren ikke havde været her, men tage bort, uden at see Dig, kunde jeg umuligt. Det er da ikke slemt med dine Dine, Oscar?“

Den lette, sylpheagtige Skikkelse, i den snehvide Dragt, med det klare, straalende Die og den af Glæde rødmenende Kind, dannede et Billede af en, i sin simple Naturlighed, fuldkommen og ophøiet Skjønhed. Det forekom mig, som havde jeg aldrig seet hende før, som skulde jeg aldrig see hende mere, som forstod jeg først nu, hvor kjær hun egentlig var mig. Min unaturlige Styrke gav efter, jeg brast i en voldsom og konvulsivisk Hullen, idet Alt, hvad jeg skulde tabe, fremstillede sig for min Sjæl.

Al Farve veg fra hendes yndige Ansigt, da hun erfarede min Frygt, og hun græd, trods sine Forsøg paa at være fattet, som skulde Hjertet bryde. Jeg er

overtødet om, at hun villigt havde givet mig sine kjære, skønne Dine, om det havde været gjørligt.

„Tys, lille Thora, tys, jeg burde ikke have sagt Dig Dette i Aften. Maaskee det heller ikke skeer; Lægen sagde, at der dog endnu var Haab. Nu skal Du gaae, Kjære; Vine har to Gange banket paa Døren, og Vognen holder udenfor.“

„Sag tage paa Val? det vilde berøve mig Forstanden, troer jeg! Hjertet maa være let og lyffeligt, ellers er det unaturligt at bandse, ellers har det noget vilbt og syndigt. Nu vil jeg bede hende tage ene bort; om et Dieblif er jeg her igjen.“

Dg et Kvarteer efter kom hun, i sin daglige Kjole, ind til mig, tilligemed Moder, og hun var saa ivrig for at opmuntre mig, og dog selv saa bedrøvet, at det gjorde mit Hjerte godt. Hun bad om at maatte blive hos os for det Første; næste Dag vilde hun skrive efter sin Fader. Moders Klager og ængstelige Spørgsmaal afværgede hun behændigt, og Aftenen svandt bort som en Drøm. Ved Afsseden hvistede hun:

„Du vil ikke vaage og gruble, men give Dig hen i Vorherres Haand. Dersom han kan, jeg mener, dersom det er godt for Dig, kjære, kjære Broder, da vil denne Kalk gaae Dig forbi.“

Godt for mig! kunde det være andet end godt .

for mig? hvilken besynderlig Tale, og dog, der var
 Lægedom i den; en sælsom Ro steg ned i min Sjæl.

Næste Dag kom Onkel; han havde talt med
 Lægen, før jeg saa ham, og var heftig bevæget.

„Onkel, Du har opoffret saa Meget, og nu, da
 jeg troede, endelig at kunne gjøre Dig lidt Glæde,
 blive alle mine Forhaabninger til Intet. Disse Rund-
 skaber, som jeg med Tvang og Ulyst har erhvervet,
 ere nu en død Skat; selv om jeg havde faaet Examen,
 var jeg jo dog udelukket fra enhver Livsstilling, og
 fordømt til at være en Byrde for mig selv og Andre.“

„Dum Snak fra Begyndelse til Ende; tal aldrig
 om hvad jeg har gjort for Dig, Du har gjort ulige
 mere for mig; Du har revet mig ud af mit Tung-
 sind og knyttet mig til Livet. Netop ved stundom
 at forvolde mig Uro og Belymring, har Du lagt
 Beslag paa mine Tanker, og er, Aar for Aar, voeret
 fastere til mit Hjerte.“

Moder traadte nu ind og bebreidede sig, med
 en af Taarer halvvalt Stemme, at hun ikke, trods
 mit Forbud, havde kaldt Læge, at hun havde undladt
 at tale med Onkel, at hun ikke havde forhindret min
 Flid, at hun engang i Tusmørke havde bedet mig
 træde en Synaal, og undertiden, da jeg var Dreng,
 tilladt mig at læse ved Kaffelovnsilden.

„O, jeg har været en daarlig Erstatning for din

egen Moder," endte hun sin Klage, idet hun græd bitterlig.

Men skjøndt hun var saa inderlig forknøyt, vilde hun dog ikke ganske opgive Troen paa min Helbredelse, hvilket var langt piinligere, end om hun strax havde sat sig ind i det Værste. Hun talte ofte til mig om, naar jeg igjen fik raste Dine, og kunde fuldende min Examen, hvorimod Onkel og Thora aldrig skuffede mig med et falsk Haab, som de ikke selv nærede, men tvertimod stræbte at forsonde mig med min Skjæbne, og, uagtet denne, tegne Fremtiden med lyse Farver.

„Oscar, jeg har en Tilstaaelse at gjøre Dig," begyndte Thora en Dag, idet hun lagde en lille Bunke Papirer i min Haand, „men først maa Du love, ikke at blive vred."

„Du gjør mig ganske nysgjerrig; fortæl endelig, jeg er aldeles ikke oplagt til Brede."

„Seer Du, Fætter, naar Du stal Ild paa dine Digte, og i Desperation fastede dem paa Kaffelovnspladen, skyndte jeg mig altid at sætte min Fod paa, og slukkede saaledes Ilden. Mange vare rigtignok næsten opbrændte; paa Nogle manglede Begyndelsen, paa Andre Enden, men der var dog saameget smukt i disse Brudstykker, at jeg glemte dem, og byggede Lustkasteller paa dem for din Fremtid. Det var

naturligvis urigtigt at trodse din Villie, ja, et Slags Indgreb i Eiendomsretten, men jeg maa dog undskyldte mig med, at det bestandig var min Hensigt, ved Leilighed, at give Dig dem tilbage. Een Sang er fuldstændig, thi de faa manglende Linier kunde jeg huske; maa jeg synge den for Dig?"

Og hun begyndte med sin friske, ungdommelige, melodiske Stemme, hvis søllesfulde Udtryk gav mine Ord noget Gribende, næsten Høitideligt.

Det var en sælsom Phantasi; jeg havde ønsket at være Fange, for — fritaget for Livets almindelige Pligter — udelukkende at kunne hellige mig Digtekunsten. Kun saaledes vilde de adspredte Tanker samles, og Sjælen faae Ro og Kraft til at gaae ind i sig selv; kun som Livsfange vilde jeg blive virkelig fri.

„Du er en Digter,“ sagde hun med Varme, „Vorherre har opfyldt din ubevidste Trang og ført Dig i Ensomhed, fordi Du der skal finde Fred og blive istand til at virke til Gavn for en stor, stor Kreds.“

Hvor forunderligt, jeg burde maaskee takke Vorherre for denne rædsomme Ulykke; dog det kunde jeg endnu ikke, men jeg kunde sige: din Villie skee!

Før havde jeg altid villet handle, forhindre, forandre; nu var der kommet Havblik i min Sjæl, og

jeg havde ikke følt mig saa ubekymret siden jeg var Børn, dog en ny Kamp forestod snart. Jo uundværligere Thora blev mig, jo klarere jeg følte hendes Værd, jo mere bevidst blev min Kjærlighed ogsaa, og jo haardere den uafviselige Pligt, at bekæmpe eller idetmindste at skjule den. Smilende Billeder, hvor hendes Fremtid var knyttet til min, gøglede, imod min Villie, bestandig frem for Tanken og martrede mig; hendes Nærværelse og blide Deeltagelse ophørte at være en Trøst og blev en Kval. Endelig kunde jeg ikke udholde det længere, og spurgte derfor Onkel, reent ud, om de ikke snart vilde reise.

„Har Du isinde at jage os bort, thi paa anden Maade gaae vi ikke. Jeg har aldrig hørt Mage! vilde Du virkelig fordømme os til at være borte i denne Tid, og havde Du Hjerte til at stilles fra os.“

„Jeg er kun et Menneske, Onkel, og det, som Du altfor godt veed, et svagt, egenkjærligt Menneske, der ikke altid er sikker paa at kunne overvinde og beherske sine Følelser. Det er mit bedre Jeg, som beder Dig reise.“

„Mig? naa, saa Thora maa dog blive.“

„Er dette Stedet til at spotte?“

„Paa ingen Maade, men ikke heller til at tale i Gaader. Jeg kan ikke komme med min Mening i denne Sag, før jeg tilfulde kender din.“

„Skal jeg da tvinges til at bekjende denne usor-
nuftige, utaknemmelige Følelse, skal jeg da fortælle,
at jeg elsker hende for høit, til hver Dag at see,
hvad jeg muligviis kunde have vundet.“

„Naa, det var rene Ord, og jeg svarer: veed
Du, om Du ikke har vundet det?“

„Onkel!“

„Kom mig nu ei med disse harmelige Hverdags-
flostler, om at hendes Liv ikke skal forspildes og være
et Offer, eller om at være i evig Gjæld o. s. v. o. s. v.
Naar man holder af, er ethvert Offer let, og dersom
hendes Liv bliver til Gavn og Glæde, er det vel-
anvendt. Kjærligheden gjør Alt fælles og udsletter
give og tage. Jeg troer, at Thora elsker Dig; nei,
Du kommer ikke tilorde! jeg vil ikke høre Noget om,
at det er lutter Medlidenhed og Godhed. Var det
Medlidenhed, havde hun sikkert havt Mod til at be-
troe sig til mig, og for din Skyld foreslaae mig at
ordne det Hele; men det er Kjærlighed, og Barnet
vilde, i sin kvindelige Undseelse, snarere døe, end tale
først. Heraf seer Du, at hendes Agtelse for Dig
ingenlunde har lidt Skaar ved hendes Deeltagelse.
Hvis Du, af en misforstaaet, forstruet Pligtfølelse,
vil gjøre os Alle ullykkelige, kan Du naturligviis,
men Følgerne komme over dit eget Hoved. Ah, der
er hun!“

Dnfel trykkede mig i sine Arme med en Hjertelighed, der kontrasterede snurrt med hans Ord og barske Tone, og forlod os.

„Thora, giv mig din Haand, jeg vil tage Dig i Ed.“

„Det behøves ikke, Fætter, Du kan stole paa mig.“

„Nu, saa svar mig da oprigtigt; dersom jeg — Vorherre tilgive mig, hvis jeg gjør Synd i at tale — dersom jeg beder Dig være mit Alt, min Hustru, og Du indvilliger, vil det da ikke alene være, fordi Du veed, det er min Lykke?“

„Ogsaa min, Oscar, saavist Gud lever, ogsaa min.“

I den mørke Stue skintede mit usikre Blik hendes opklarede Udtryk, og der var ingen Skygge af Ubestemthed eller Vaklen paa hendes Pande.

„Har Du tænkt paa Dette før, Thora?“

Hun tøvede et Dieblik, men svarede derpaa simpelt og frimodigt:

„Jeg har tænkt paa det i den sidste Tid, og jeg har ønsket og haabet, at det maatte skee. Vel har jeg frygtet, ikke at kunne være Alt for Dig, hvad jeg gjerne vilde, men jeg har tillige tænkt, at Andre, om de end havde langt bedre Evner, umuligt kunde have en bedre Villie eller større Kjærlighed. O, Gud skee Lov, vi skulle nu aldrig skilles!“

Og Trøstemoer lagde sin Kind til min, og medens hun lovede at hellige mig sit Liv, bad hun mig bære over med hendes Feil.

Der oprandt nu, i det mørke Sygeværrelse, en Tid af ublandet Lykke. Onkel lod til at være bleven et nyt Menneske; forsonet med Fortiden, haabede han paa Fremtiden, og vi byggede Lustflotte, og lagde Planer, uden dog nogensinde at hentyde til Muligheden af min Helbredelse. Vi vare alle Tre lige bange for at tænke herpaa, og naar min kjære Moder, der syntes, at al denne drømte Lykke var idel Tant, uden Synet, hentydede til dettes Opnaaelse, løb det ganske disharmonisk i mit Dre.

Var jeg ikke kommen i Havn? vilde al denne Betsignelse, denne indvendige Fred, der var bleven mig tildeel, ikke ophøre, naar jeg atter stødtes ud paa Livets urolige Strøm?

Og dog, da Slaget virkelig ramte, da det, med frygtelig Tydelighed, forkyndtes mig, at jeg var blind, blind for steds, mærkede jeg paa min Smerte, at Haabet, uden mit Vidende, havde skjult sig etsteds i Sjælen.

Ubevidst havde jeg havt den Følelse, at Mørket laae i Gardiner og Stjærme, og at jeg kunde finde Lyset udenfor i de andre Værelser. Nu derimod, da jeg havde min Frihed, og maatte gaae hvor jeg

vilde, mærkede jeg, med sælsom Angst, at Mørket fulgte mig allevegne.

Men jeg vidste, at dyrebare Bæsners hele Opmærksomhed var henvendt paa mig, at min Smerte var deres, og det holdt mig opreist. Kun saa Dage kæmpede jeg, for at skjule min Sorg, snart havde jeg ingen at skjule, Vorherre tog naadig al Byrde fra min Sjæl.

Min Bryllupsdag saa jeg ikke den blaa Himmel, men jeg følte Solens oplivende Varme; jeg saa ikke min unge, yndige Brud, men jeg kjendte hendes Hjerte, og forstod, at jeg var den lykkeligste Mand paa Jorden.

Vi flyttede ind i denne smukke Bolig, og Thora gik strax om med mig i enhver Krog; det var hende saa magtpaaliggende, at jeg blev fortrolig med Alt, og følte mig rigtig hjemme. Der var ingen Dørtrin, ingen skarpe Hjørner, ingen overflødige Meubler, ingen Nipsfager; af Blomster fandtes kun vellugtende; Alt, hvad der alene tjener til Dienlyst, var ubeluffet.

Og Bobil, hvem jeg ikke havde seet siden Faste-lavn, stod i Kjøkkenet. Hun græd, kyskede mine Hænder, sagde, at hun var saa glad, saa inderlig glad, og græd saa endnu stærkere.

Moder og Onkel sloge naturligviis deres Bolig op her. Han er altid oprømt og fornøiet, hvorimod

den kjære Moder aldrig vil lære, at hver Dag har nok i sin egen Plage, men bestandig sørger over det Forbigangne, og ængstes for det Tilkommende. Bodil har stillet til Betingelse for sin Forbliven i Familien, at Moder ikke maa staae op om Natten, for at krabse i Afken, ikke heller tage Maden ud af Haanden paa hende og kaste den bort, paa en ugrundet Mistanke om dens Skadelighed. Til Gjengjæld forpligtede hun sig til den yderste Forsigtighed, saavel med Eys og Ild, som med Robber og Messingfar &c. &c.

Er jeg en Byrde for min Hustru? o, nei, nei, det var stort Utaaknemmelighed at troe det. Hendes Hjælp ydes saa beredvilligt og hurtigt, at jeg neppe faaer Tid til at mærke mit Savn. Hun er mit Die og min Haand, meddeler mig hvad hun seer, og nedskriver hvad jeg føler; dog ikke altid; hendes kjære, lille Haand vilde have vægret sig ved at skrive Dette, og forkynde sin egen Noes.

Forunderligt har Alt klaret sig for min Sjæl, siden jeg mistede Synet; mine Indtryk, der før vexlede og fløde i hinanden, som Billeberne i en Galadokkop, mægter jeg nu at fastholde, ordne og udtrykke, og, hvor jeg før kun saa det forsthyrende Tilfælde, erkjender jeg nu en høiere Styrelse.

Engang klagede jeg saa bittert over, at et Menneskes ydre Forhold kastede Glands paa hans ube-

tydeligste Ord og Handlinger; jeg tænkte da nærmest paa Rigdom, Magt og Fornemhed, men ogsaa Ulykken — den i Verdens Dine ufortjente Ulykke — kaster en lignende Glands, og denne er kommen mig tilgode. For det Første afvæbnedes mine Uvenner; Alle som Een have de budt den blinde Mand Haanden; for det Andet, modtoges mine Digte med en Velvillie, som jeg ikke tør tilregne deres Fortrin alene, men, hovedsagelig, at de skrive sig fra den blinde Digter; for det Tredie, søges vor lille Kreds meget af de, i aandelig Forstand, Største og Bedste.

Naar Aftenen bryder frem og indbyder til Hvile og Eftertanke, samles vi gjerne i en Klynge. Mørket stiller da min Omgivelse lige med mig; uudsprede af udbortes Gjenstande gaae de ind i sig selv, og Grindringen kommer, og gjør, med Sukkommelsens Hjælp, det Forbigangne levende.

„Den Staffel,“ sagde de unge Mennesker nys; o, Verden maatte være meget lykkelig, dersom jeg kunde kaldes en Staffel!

Kun een Gang, siden mit Giftermaal, har jeg ret følt mit Savn, og det var netop den Glædesdag, da det forkyndtes mig, at jeg var Fader, og en velstaaet lille Pige lagdes i mine Arme. Et Dieblif fornam jeg da en skjærende Smerte, jeg skulde aldrig see dette lille Væsen. En heed, tung Taare faldt

ned paa hendes Kind; den var min Gjæld til Menneskelivets Ufuldkommenhed; herheden findes ingen ublandet Lykke. Dog, jeg tænkte paa Stjernesfuddet og Thoras Bøn, og var atter trøstet. Der, hvor hun skal see sin Moder, der skal jeg see vort Barn.

the first of these is the fact that the
the second is the fact that the
the third is the fact that the
the fourth is the fact that the
the fifth is the fact that the
the sixth is the fact that the
the seventh is the fact that the
the eighth is the fact that the
the ninth is the fact that the
the tenth is the fact that the
the eleventh is the fact that the
the twelfth is the fact that the
the thirteenth is the fact that the
the fourteenth is the fact that the
the fifteenth is the fact that the
the sixteenth is the fact that the
the seventeenth is the fact that the
the eighteenth is the fact that the
the nineteenth is the fact that the
the twentieth is the fact that the
the twenty-first is the fact that the
the twenty-second is the fact that the
the twenty-third is the fact that the
the twenty-fourth is the fact that the
the twenty-fifth is the fact that the
the twenty-sixth is the fact that the
the twenty-seventh is the fact that the
the twenty-eighth is the fact that the
the twenty-ninth is the fact that the
the thirtieth is the fact that the
the thirty-first is the fact that the
the thirty-second is the fact that the
the thirty-third is the fact that the
the thirty-fourth is the fact that the
the thirty-fifth is the fact that the
the thirty-sixth is the fact that the
the thirty-seventh is the fact that the
the thirty-eighth is the fact that the
the thirty-ninth is the fact that the
the fortieth is the fact that the
the forty-first is the fact that the
the forty-second is the fact that the
the forty-third is the fact that the
the forty-fourth is the fact that the
the forty-fifth is the fact that the
the forty-sixth is the fact that the
the forty-seventh is the fact that the
the forty-eighth is the fact that the
the forty-ninth is the fact that the
the fiftieth is the fact that the
the fifty-first is the fact that the
the fifty-second is the fact that the
the fifty-third is the fact that the
the fifty-fourth is the fact that the
the fifty-fifth is the fact that the
the fifty-sixth is the fact that the
the fifty-seventh is the fact that the
the fifty-eighth is the fact that the
the fifty-ninth is the fact that the
the sixtieth is the fact that the
the sixty-first is the fact that the
the sixty-second is the fact that the
the sixty-third is the fact that the
the sixty-fourth is the fact that the
the sixty-fifth is the fact that the
the sixty-sixth is the fact that the
the sixty-seventh is the fact that the
the sixty-eighth is the fact that the
the sixty-ninth is the fact that the
the seventieth is the fact that the
the seventy-first is the fact that the
the seventy-second is the fact that the
the seventy-third is the fact that the
the seventy-fourth is the fact that the
the seventy-fifth is the fact that the
the seventy-sixth is the fact that the
the seventy-seventh is the fact that the
the seventy-eighth is the fact that the
the seventy-ninth is the fact that the
the eightieth is the fact that the
the eighty-first is the fact that the
the eighty-second is the fact that the
the eighty-third is the fact that the
the eighty-fourth is the fact that the
the eighty-fifth is the fact that the
the eighty-sixth is the fact that the
the eighty-seventh is the fact that the
the eighty-eighth is the fact that the
the eighty-ninth is the fact that the
the ninetieth is the fact that the
the ninety-first is the fact that the
the ninety-second is the fact that the
the ninety-third is the fact that the
the ninety-fourth is the fact that the
the ninety-fifth is the fact that the
the ninety-sixth is the fact that the
the ninety-seventh is the fact that the
the ninety-eighth is the fact that the
the ninety-ninth is the fact that the
the hundredth is the fact that the

Tomfru Bine.

THE END

„Luf Bogen, Ida, Du er ikke kommen herud paa Landet for at læse,“ sagde min Cousine Anna, idet hun med en Mine, der ingen Modsigelse taalte, rakte mig Hat og Handsker.

„Vi ville“, vedblev hun, „gaae en Tour, rigtig efter min Smag, uden noget egentligt Maal. Du skal ikke være bange for Hunden, Kjære, den gjør ikke en Smule. Tag Dig iagt, her er lidt vaadt, men saa findes her til Gjengjæld saadanne mageløse Forglemmigeier, og naar vi hoppe fra Steen til Steen, gaaer det nok. Hørte Du, hvad den gamle Mand med Hjulbøren sagde?“

„Var det ikke: god Fornøielse.“

„Jo; mon vi, naar vi sled saa haardt, kunde see saa mildt paa Lediggængere, som han saae paa os. Kom herhen, Ida, til det lille, falkede Huus med Kartoffelhaven udenfor, men smør Dig ikke paa det tjærede Stakit. Har Du endnu din gamle Vhst til at tige ind af Vinduerne til Landsbyfolk?“

„O, ja, men kan det gaae an?“

„Tavist! hvad seer Du?“

„Et stort, hvidskuret Bord med Skuffe, en Hylde, under det forrøgede Bjælleloft, med fire røde Fæde, en Bænk med Rum under, hvori der ligger en Hund med fine Hvalpe, en Stump Speilglas, stillet op i Hjørnet af den rødmaalede Vindueskarm, ved Siden af en Foldefniv, nogle Søm og en Kruffe Roser. I Krogen sidder en Kat og slikker Fiskebeen af en Veertallerken, og paa den blaa Dragtiste ligge en Mængde gule Hanefambloster, der bestemt skulle gemmes til The. I det andet Vindue staaer en gammel Rottfælde, som er bleven indrettet til Fuglebuur; en lille Brist hopper stille om berinde, neppe ganske tilfreds med sin indskrænkede Velighed; en ung, kjøn Pige sidder ved Siden og syer flittigt paa en Guldhue.“

„Hende kjender jeg; hun kan ikke gjøre strengt Arbeide, da hun nylig har været syg, og maa derfor tjene Brødet ved Naalen. Stakkels lille Ane Cathrine, hvor hun sender et langt Blik ud af Vinduet. Der er en vis Lighed i dette Blik og i Fuglens; de føle sig Begge bundne og længes efter frisk Luft, Frihed og Selskab. — Lad os gaae, hun har seet os!“

„Mon det er Pigens Broder, den lille rødhaarede Thy, der trakterer Grisen med Svinekaal? hvor kan han dog kjæle for det fæle, graadige Dyr,

der seer saa affrækkende ud med de dumme Dine og Ringen i Næsen."

"Hans Kjærlighed er af en egen Natur, Cousine; virkelig Godhed for Dyret er blandet med Tanken paa dens Kjød og Flæsk og de rare Pølser, der skulde forsøbe Vinteren. Vil Du tilhøre eller tilvenstre?"

"Helst tilhøre! hvor det er yndigt med de gamle Egetræer paa de bakkede Rugmarker. Din Fader siger rigtignok, at Træerne burde fældes og Høiene jevnes, men jeg ønsker blot, at det ikke maa skee. Hvor Kirken tager sig godt ud herfra; Belysningen er nu ogsaa saa deilig; selv de smaa, sorte Tørvetoppe see ganske pyntelige ud."

"Men har Du lagt Mærke til Konen, der danner Tørbene og stiller dem hen? saaledes gaaer hun, i det stilkende Solskin, frem og tilbage, frem og tilbage, Dag ud og Dag ind. Var det underligt, om hun af og til kunde sende et længselsfuldt Blik op til den fredelige, skyggesfulde Kirkegaard? dog den lille skjæve Hytte her bag Bakken er hendes Hjem, og Tanken paa Barnet, der sidder udenfor og roder med en Pind i Jorden, giver hende bestemt den taalmodige, fortroingsfulde Mine."

"Anna, jeg begriber ikke, hvor Du vilde kysse den lille stygge, smudsige Unge."

"Den lille Staffel, som er eneste Barn og

Kjæledægge, er, i sine egne Tanter, et saadant Centrum, og viste mig en saa udsøgt Begunstigelse ved at række Munden frem, at jeg ikke havde Hjerte til at vise hende bort. Hun vil faae Pus og Stød nok udefra, om ikke lang Tid, kan Du troe; jeg vilde ikke gjøre Begyndelsen. Du holder jo af Kirkegaarden, lad os gaae derind."

"Stands lidt, Cousine, det er dog en sjelden Hængeaast, og hvilken deilig Krands hænger ikke paa Korset."

"Provstens eneste Barn, lille Hugo, ligger begravet her, men det er mange Aar siden han døde; det var før min Tid. Naar Provstindens milde Dine see paa mig, med et saa kjærligt og moderligt Blik, mindes jeg altid uvilkaarligt det lille hvide Kors, og naar jeg seer det, staaer hun igjen for mine Tanter. Men hvad mener Du om at aflægge en Visit i Præstegaarden?"

"Ere Præstens da komne hjem?"

"Nei, de ventes først seent i Aften; Besøget skulde gjælde Zomfru Vine. O, Ida, overseer Du Zomfru Vine, er det, fordi Du ikke kjender hende!"

"Jeg har jo kun seet hende i Kirken, kjære Anna," yttrede jeg formildende, "og Du maa selv tilstaae, at hun seer besynderlig ud. Jeg har aldrig troet, at Nogen kunde være saa høi, tynd, og lige op og

ned, eller have et saa smalt, fregnet Ansigt, saa lyse Dine, saa selvtilsfreds en Mine, saa freidigt et Nik og saa gjennemtrængende en Sangstemme."

"Hendes Ødre er unægtelig lidt aparte, men i sig selv er hun en Perle, og der er noget saa poetisk" —

"Nei, kjære, lille Anna, alt Andet, kun ikke poetisk! hun forekommer mig som den legemliggjorte Prosa. Siig, at hun er praktisk, huuslig, paalidelig, og jeg vil troe Dig, men poetisk!"

Og jeg loe saa hjerteligt, at hun blev ganske vred.

"Den, der leer sidst, leer bedst," sagde hun. "Her er Haven, skulde vi gaae igjennem den? dog nei, det var Synd, Gangene ere lige nyrebne. Rig ind, seer der ikke smukt og frodigt ud, og kan Du nogensteds opdage et Ukrudt? der staaer hun selv i Døren. Goddag, Komfru Vine, De skal ikke være bange for os, vi skulde nok tørre Fødderne rigtig godt af."

"See, det kan jeg lide, at De vil see herind; jeg stod netop og tænkte, hvordan den velsignede Tid til Klokken ni skulde gaae, nu Alt er istand. Na, med Fødderne har det ingen Nød," disse Ord ledsagedes dog af et ængsteligt Blik paa det elfenbeens-hvide Gulv, "hvor ofte har Provstinden ikke sagt, at hun længtes efter at see smaa sorte Fødder paa Gulvet, og at al den Pillenhed var en sørgelig Erstatning

for lille Hugo. Nu, ja, Herregud, Hver skal vel have sit Kors."

Hun sukkede, men saa sig derpaa rundt med kjendeligt Velbehag, som vilde hun opfordre os til at udsætte paa Noget, men det var umuligt. Raffeløven var blank som en Brodeersax, Meublerne skinnede som Glas, og de i pyntelige Ræg og Folder lagte Gardiner vilde have kunnet stifte Sneen ud med deres Hvidhed. Paa Bordet foran Sophaen stod et Fad deilige Blomster, og to Vaser, med vaiende Bregneblade og vilde Roser, prydede de Røddetræes Kommoder under Speilene. Vi gik hele Huset igjennem; enhver Krog var saa pyntelig og hyggelig, at det forekom mig, som var Jomfru Vine den eneste ufsjonne Gjenstand i dette yndige Hjem.

Med sin mørke Blousetjole, der fastholdtes af et bredt Væderbelte, sin smalle Krusstrimmel, sine lange, snevre Ermer, sit store Forklæde, der for Alvor var beregnet paa at tage af, sit dristigt bag Dreene smøgede lyse Haar, som i Rakken var snurret i en Top og gjort til det mindst Mulige, saa hun ud, som et Menneske, der fuldkomment oversaae det Ydre og bød enhver Forsængelighed Trods. At hun var reenlig og ordentlig saa man dog strax; paa den gamle Kjole var ikke en Plet, og de Stopninger,

der omfrandsede de spidse Albuer, vare virkelige Kunststhykker.

„Tag Plads, lille Børn,“ sagde hun, hendes Særkjende var idethele Vigefremhed, „og lad mig byde Dem en Kop Kaffe. Nei, det gjør ikke en Smule Uleilighed, især idag, da det er Konernes Dag.“

„Konernes Dag?“ spurgte jeg.

„Ja, to Gange om Ugen, komme de fattige Koner fra Landsbhyen, fire og fire efter Tour, herud, for at vadske deres eget Tøi. Det gjør os intet Bryderi; Vadsferhuus og Tørreplads, Alt er afveien. Prostinden fandt det var det Tungeste for Fattige, at de ikke kunde faae Reenlighed, og saa fik hun Dette igang. „Det er, hvad vor Søn vilde have kostet“, siger hun, naar Folk tale om Sæbe, Brænde og Bespisning. Folk skulle nu ogsaa blande sig i Alt. „Det kan ikke bestaae,“ sagde de, og nu har det dog bestaaet i over tyve Aar. Vorherre lade de Gamle leve! det kan nok være, de ville savnes; man skjønner først rigtig paa det Gode, naar det er forbi. Saadan en Præst kommer ikke to Gange. Han kunde faae et ganske anderledes Kald,“ lagde hun til med Stoltthed, „men vil ikke forlade sine Sognebørn for Bindings Skyld. Naa, jeg haaber, at Kjøbenhavnsreisen rigtig har forfristet og oplivet dem. Det skal

dog forlange mig hvad Klokken er? sex, Herregud, kun sex!"

„Hvor længe har De været her i Huset, Somfru Vine.“

„Syttten fra sexogfyrre, hvad gjør det?“

„Niogthve.“

„Saalænge har jeg været her, Gud, at tænke sig! og man er ikke bleven stikkeligere, end man er. Ja stikkeligere end man var, før man kom, er man vel nok blevet, for da var jeg et farligt Stykke Pige-barn. Inde i Kjøbenhavn havde jeg tjent hos to gamle Damer; de havde ingen Pige, og jeg skulde dog være Somfru, og det er det ulykkeligste, der kan bydes et Menneſte. Jeg blev ikke holdt for god til noget Slags Arbeide, men jeg blev holdt for god til enhver Omgang med mine Pige og enhver af deres Fornøiſſer, og Intet blev givet mig iſtedet. Saa gik de ud næſten hver Aften, og jeg maatte følge dem og hente dem, ſom om jeg ſtakkels frygtsomme Barn ikke trængte tusinde Gange mere til Beſtyttelſe, end de. At jeg blev ſultet ſaa ſmaat, laae maafſkee ogſaa i, at en Somfru var for ſiin til at ſpiſe ſom en ſimpel Pige. En Gang var jeg ſyg; ſaa laae jeg ene i Kulden hele Dagen og græd. Morgen, Middag og Aften ſtaf de en Spølkum Havreſuppe ind til mig, og jeg hørte den Ene hviſte: „min Erfaring er, at

jo mindre man forkjæler dem, jo før komme de sig." Sa, jeg havde en drøi Tid der, og det Børste var, jeg blev albrig troet, og det lærte mig til at lyve. Nede i Stuen boede en Enkesrue, ret et venligt, medlidende Menneſte; hun havde ondt af mig og ſtaffede mig denne Plads. Saa tydeligt, ſom var det igaar, huſter jeg en Eftermiddag, omtrent fjorten Dage efter at jeg var kommen her, da Provſtinden ſendte mig hen til en ſyg Kone, et godt Stykke Bei herfra, med noget Vinneb og Mad. Hun bad mig komme ſnart igjen, da der var lidt travlt, men ſøiede dog ſtrag til, at det ikke var hendes Mening, jeg ſkulde forhaſte mig. Det kunde hun have ſparet; jeg gik min rolige Gang, og Bevidſtheden, at der var Travlhed ivente paafyndede ikke mine Trin, for jeg var doven, men jeg havde ogſaa været overlæſet i min forrige Tjeneste, om det er en Undſkyldning. Da jeg paa Tilbageveien kom forbi Pæle-Mølle, ſaae jeg alle Holene ſtyrte ud, og med Batter og Skrig rende efter en Viſværn. De klingrede med Meſſingtøi, der var Kommers og Tjant; det var umaadelig friſtende, og jeg ſtod ikke imod, lod Pligt være Pligt, og blandede mig i den glade Hob. Da endelig Alt var iorden, ringede Aftenklokken; jeg blev ſtrag lidt forſkrækket, men da jeg var vant til at lave Komedier, fik jeg ſnart een iſtand, og begyndte ufortøvet paa min

Rolle, der bestod i at halte afsted, som havde jeg stødt eller forvredet min Fod.

„Jeg frygtede nok, at De var kommen tilskade,“ sagde Fruen venligt og sparede mig enhver Forklaring. „Herregud, hvorledes gaaer det,“ tilføiede Præsten, „skal der ikke gøres Noget ved det?“ jeg blev ganske forunderlig tilmode, men var dog slet nok til at vække den tomme Krukke iveiret, som fortjente jeg Noes, fordi den var heel.

„Det maatte heller være gaaet ud over Krukken,“ sagde Fruen, „men tag nu Plads ved Vinduet, Sønnefrue Vine, jeg skal naturligviis selv besørge Theen.“

Der sad jeg og lod mig opvarte og pleie, til jeg blev ganske bedrøvet. Provsten lagde sidste Haand paa Prædikenen til næste Dag, og saa kom han ind med et Ansigt, saa mildt og klart. Fruen gik stille og syslede; efter Theen sang hun en Psalme; derpaa spurgte de, om jeg ikke vilde gaae til No, og det vilde jeg inderlig gjerne; jeg længtes ret efter at blive ene. Det var sure Trin, da jeg igjen maatte halte: det venlige: „god Bedring“, skar mig i Sjælen, og da jeg kom op paa mit lille Kammer, hvor Maanen skinnede saa fredeligt ind paa Gulvet, gjennem Baldnøddetræet udenfor, fastede jeg mig paa en Stol, og hulkede bitterligt. Jeg syntes, jeg var en rigtig ussel og foragtelig Skabning, for hvem der ingen

Naade kunde være. Resedadusten trængte op fra Haven gennem det aabne Vindue; Nattergalen slog saa klare Triller; der var skjönt og velsignet alle-
vegne, men jeg følte, at jeg havde lønnet Godt med Dødt, jeg følte, at der var mørkt og syndigt inden i mig.

Efter en lille Tids Forløb hørte jeg lette Trin paa Trappen, og Provstinden traadte ind med et Bys i den ene Haand, og en Flaske og et Stykke Flonel i den anden. Hun saa saa blid og deeltagende ud, som hun stod der i Sørgebragten, den hun endnu bar for sit lille Barn.

„Endnu oppe,“ sagde hun, „blot det ikke er værre end vi troe. Her har jeg lavet lidt Sæbespiritus og vil gnide Benet; nei, ingen Indvendinger, Sligt maa tages itide, det nytter ikke at hærde sig derimod.“

Til Svar græd jeg saa voldsomt og lidenskabeligt, at hun blev ganske bange. Jeg maatte sige hende Alt, eller bøde af Skam; jeg maatte sige hende Alt, selv om hun da vilde afstøje mig.

Da jeg var færdig med min Beshjendelse, vendte hun sig ikke bort i dydig Harm, men gik hen til mig, lagde mit forgrædte Ansigt til sit Bryst og sagde:

„Stakkels Barn, stakkels Barn, De vil have Meget at kæmpe imod, men Vorherre vil styrke den cerlige Bissie, og vi vilse, efter Evne, hjælpe og under-

støtte Dem. Maatte vi Alle faae Kraft til, ligesaa oprigtigt, at bekjende vor Skyld, thi da bliver den os visseelig tilgivet. Kun Den, der aldrig har stridt for Alvor med sine Feil, og derfor ikke kjender sin Afsmagt, er en ubarmhjertig Dommer. Vi skulde være meget overbærende imod Dem, og Bevidstheden herom vil gjøre Dem det lettere at følge Sandheden. Naar, ths, græd nu ikke, det skal Alt blive godt; alene den daglige Omgang med Præsten kan gjøre Underværker."

Og hun tog Plads ved min Side og fortalte mig hvilken livslysten ung Pige hun havde været; hvorledes hun vel kjendte sin Forlovedes strenge Grundsætninger, men havde slaaet sig til Ro med den Tanke, at slige overdrevne Ideer nok vilde tabe sig med Tiden. Da hun kom ind i Præstegaarden, var hendes Hoved fuldt af Planer til at føre et lille Herregaardsliv; en Wiernervogn skulde være hendes første Bøn, men den blev aldrig udtalt. Hun skildrede derpaa, hvor høit han elskede hende, og hvor fast han troede paa, at hun var en ret og rigtig Præstefone: en stille, ydmyg, kristelig Kvinde. Denne Tro kunde hun ikke berøve ham; hans Taler i Kirken og hans Liv i Hjemmet gjorde Resten; hun besluttede i Forening med ham at tjene Vorherre. Hendes Tro voksede, da et lille Barn laae ved hendes Bryst; den

vogede fremdeles med dette velsignede Barn, og var stærk nok til at opretholde hende, da det blev hende berøvet, og til, trods denne Sorg, at bevare hende i Forvisningen om Guds Kjærlighed.

Alt Dette sagde min unge Frue, kun langt deiligere end jeg kan gjentage det, og vi græd Begge meget. Hun vilde see mig i Sengen, kysede mig til Godnat paa Panden, og gif saa med Lyset, Flasken og det Flonels Stykke. Den Bægedom behøvede jeg ikke; hun havde bragt mig en anden, hvortil jeg længe havde trængt haardt.

Fra den Dag gjorde jeg mig al Flid for at være saa nogenlunde, men det mislykkes alligvel ofte; dog lyve gjorde jeg ikke. Vilde og kjærlige vare de altid, lode det gode Frø spire i Stilhed, og forstyrrede det hverken ved Taler eller ved Dabel, ja, ikke engang ved Roes. Et Menneske, der gaaer i sig selv, er sthy, og naar det gjør noget Stikkeligt, bør det ikke omtales, ja, neppe lægges Mærke til. De sagde Intet, men de stolede mere og mere paa mig, og jeg elskede dem høiere og høiere, og saae op til dem, som saadant et svagt Menneskebarn, det jeg var, er og bliver, maa see.

Smidlertid gif det ene Aar efter det andet; jeg levede mig ret ind her, og glemte næstendeels — ja, det kan saadan to unge Piger nu ikke begribe — at

jeg havde været forlovet inde i Kjøbenhavn. Maaskee glemte jeg, fordi jeg troede mig glemmt, men deri tog jeg feil. Min gamle Kjæreste skrev omsider fra Sylland, at han havde tjent en Deel, og vilde sætte sig ned, næste Aar, som Glarmester i sit Hjemsted, Taarnby paa Amager, hvis det var mig med, og min Tanke endnu stod til ham.

Alle gamle Følelser vaagnede ved dette Brev; jeg svarede strax, at ingen Anden havde været mig kjær, og saa sendte han mig en Ring, og jeg gjorde Gjengæld. Vintren gik med at sye paa Udstyr og lægge Planer; henad Foraaret skulde vi mødes hos hans Familie i Taarnby, for at træffe nærmere Aftale om Brylluppet.

I ti Aar havde vi ikke seet hinanden; han havde kjøbt et lille Hus, hvor vi skulde boe, og jeg mødte med en Sparekassébog paa hundrede Daler, og baade Uldent og Vinned; det var Alt som det skulde være, men det var ikke som det skulde være, at jeg, naar jeg sad hos min gamle Kjæreste i min Families Kreds, længtes hjem til Præstegaarden. Det var hæderlige, stræbsomme, sparsommelige Folk, men deres Tale forekom mig dog mangen Gang lidt raa. Selv var jeg vel ogsaa kun et ubannet Menneske, men jeg havde hørt fornuftig Tale og god Læsning, og var vant til at Livet betragtedes paa en ganske anden

Maade. Meget her syntes mig derfor Smaat og Snevert, og jeg kunde ikke bese deres Tro, at hele Verden drejede sig om Taarnby paa Amager. Dertil var Hans Peter saadan en smuk, lystig, ung Mand, der holdt af at svinge sig i rask Dands, en heel Nat, medens jeg var bleven en abstadig, halvgammel Pige. Naar vi spadserede sammen, havde vi kun lidt at sige hinanden, hvad skulde det blive til med Tiden.

Alt Dette stod saa levende for min Sjæl en Aften, vi gik i Haven og saae ud over Stranden. Hans Peters Søsterdatter, Ane, løb trallende omkring og vandede de smaa Raalplanter. Hun var en fjøn, frisk, god Pige, og ved at see hende, fik jeg Mod til at gjøre, hvad der var bedst for Alle. Jeg sagde Hans Peter, at han var mig kjær, men at vi ikke ret passede; han skulde have Gen, der var ung, munter og smuk.

I Førstningen vilde han ikke forstaae mig, men tilsidst gav han efter, dog lidt ugjerne; ikke, fordi han holdt saa forfrækkeligt af mig, men, fordi det skikkelige Menneſke satte en vis Ære i vor lange Trostfab. „Det er maaskee bedst saaledes,“ sagde han alligevel, „det er rigtignok, som var Du bleven et andet Slags Folk, Vine. Ved Afſteden trykſede jeg hans Haand ret trofast; han var mig kjær, som en yngre Broder. Ane græd, fordi vi ikke kom i Fami-

lieftab, og drømte neppe om, at deres Bryllup skulde staae et halvt Aar efter.

Da jeg igjen rullede ind i Præstegaarden, havde jeg ingen Ring paa Fingeren, men mit Hjerte var let som en Fugls. Jeg omfavnede baade Menneſter og Dyr, ja, selv livløse Ting, figede ind allevegne, og fortalte Stole og Borde, Potter og Pander, at nu skulde gamle Vine altid blive her, altid. Og de Bøger i Reolerne, som jeg kjendte, forekom mig som gamle Venner, der høde mig velkommen; hver talte med sin Røst, for jeg vidste, hvad de indeholdt.

Den Aften bad jeg ret til Vorherre, at jeg maatte døe før de Gamle; jeg kunde ikke undvære dem. Men det var en egenkjerlig Bøn, og jeg har bedt den om igjen mange Gange. Efter den Tid følte jeg mig endnu mere tilfreds her, end før, voxede endnu fastere, og nød min virkelige Lykke mere, da jeg ikke levede i Fremtiden, og drømte om et eget Hjem. See, det er hele min Historie; ikke en Smule romantisk, men glædelig, som Tegn paa Forskynets ufortjente Naade. Hør, nu ringer Klokken otte, saa vil jeg saamænd gjøre Thebordet istand; Provstens kunde dog maaskee komme en Kjende før ni."

Anna og jeg gik tause bort; Aftenklokken ringede saa smukt; Nattergalen slog, og Duften af Roser og Neseda trængte ud til os. Jeg saae tilbage paa Val-

nøddetræet, hvorigjennem Maanen havde tittet ind til den bedrøvede Somsfru Vine, og paa de mange smaa brogede Stykker Børnetøi, der viftede frem og tilbage paa de Fattiges Tørreplads.

Solen gik netop ned, da vi kom forbi Kirkegaarden; dens sidste Straaler forgyldte Korset paa den lille Barnegrav; en let, hvid Taage svævede over Mosen; den blege Nymaane speilede sig i den rolige Strand, og paa Landeveien saaes en Støvsky og en tosfædet Vogn. Det var de gamle Provstefolk, der kom hjem fra Kjøbenhavnsreisen.

Ellen.

113413

„Dovenskab er en Rod til alt Ondt,“ pleiede min Moder at sige, medens hun satte mig Arbejde for til Eftermiddagen.

Hun var en høi Kone med et alvorligt Ansigt, der var furet af Anstrengelse og Sorg; lidt streng saae hun ogsaa ud, og jeg vidste godt, at jeg maatte lystre, uden al Invending.

Bort Huus var meget tarveligt, et af de tarveligste i den tarvelige lille By, og indeholdt kun en Gang, et Bærelse og et Kjøkken. Udenfor dette laa en temmelig rummelig Gaard, hvor Moder tørrede sit Tøi; hun ernærede sig nemlig ved at vadske Fiint, stryge, reparere Kniplinger o. s. v. Det var besværligt Arbejde, men gav dog Brødet og et lille Overskud, som anvendtes paa min Opdragelse; det var Moders Uergjerrighed, at jeg skulde lære Noget.

„Ellen har sin Faders Hoved,“ sagde hun, idet hun med et Suk strøg Lokkerne fra min Pande. Og saa fortalte hun mig hvilken flink Skolelærer, og

hvilken iegod Mand Fader havde været. Derefter tog hun Brillerne paa, slog Bibelen — der laa paa Kommoden under det lille Speil — op, og læste et Kapitel i den.

Alle de andre Børn i Skolen vare saa pyntede og fine; jeg passede ikke imellem dem; de loe af min forvadske, afblegede, stumpede Kjole og mine lappede Sko. Lærerinden og Lærerne derimod roste og fremhævede min Flid og mine Evner; ogsaa Fremmede viste mig stor Venlighed; jeg blev kaldt: „den Lille med Kofferne,“ eller: „den opvakte lille Ellen,“ ja selv undertiden: „Skolens Pryd.“

Denne Godhed, hvis Hensigt vistnok var at holde mig skadesløs for Børnenes Tilfidesættelse, havde dog ingen helbig Indflydelse paa min Karakter. Jeg blev hovmodig af mine indbildte Fortrin, og misundelig paa de Andres bedre Vilkaar. Deres Drillerier — der sikkert ellers vilde være standsede af sig selv — holdtes vedlige ved min Trods. Det var kun i Enrum, at jeg græd, græd over deres Ondskab, græd over min simple Dragt, den jeg foragtede endnu mere, end de kunde, græd af Længsel efter Lykke, der forekom mig at bestaae i smukke Klæder, Glifferier og Kommepenge.

For Moder turde jeg ikke beklage mig; hun, der underkastede sig saamange Opoffrelser for min Skyld,

kunde ikke forstaae andet, end at jeg maatte være taknemmelig og lykkelig.

Om Hverdagen maatte jeg hjælpe med at holde Stuen ordentlig og pyntelig. Søndagformiddag fulgtes vi til Kirken; Moder, iført en snever sort Kjole, et Par graa Bomuldshandsker og et gammeldags Borteshawl; jeg, klædt i en rød Mucks Dragt, som det forekom mig, Enhver maatte kunne gjette engang havde været Gardin. Eftermiddagen tilbragte jeg med at læse i et gammelt Penningmagazin, medens jeg af og til flottede op til det store Vindue i Nabogaarden, hvor Konsulens Frue sad. Hun havde gjerne en lys Silkekjole paa, og lod ofte sine smukke, hvide Fingre spille henover Messingtraadene paa den brogede Papegøies Vuur, der stod ved hendes Side. Engang imellem saae hun ned til mig, og jeg fik da et venligt Nik, ja, undertiden endog et Fingerkys.

En Dag — hvor tydeligt huster jeg ikke denne Dag — stod hun inde hos Moder, da jeg kom hjem fra Skolen. Hun saae meget mild og smuk ud, men Moder havde grædt, og der var endnu en Klang af Smerte i hendes Stemme, da hun sagde til mig:

„Lille Ellen, Fru Strahl er her for din Skyld: hun vil godhedsfuld tage Dig til sig, som sit eget Barn. Du er nu rigtignok min Eneste, men jeg tør jo ikke staae din Lykke i veien. Om det er sand Lykke

for Dig, at komme til Ære og Rigdom, maa Vorherre vide; han vogte dit Hjerte for Hovmod og Forsængelighed. Du er ti Aar, Ellen, Du maa selv vælge, vil Du forlade mig?"

Jeg kastede mig om Moders Hals.

„Nei, vift ikke, lille Moder, aldrig forlade Dig, men, hvis jeg turde dele mig mellem Dig og Fru Strahl.“

Moder rystede paa Hovedet, som meente hun, at Sligt neppe kunde gaae an, men Konsulinden gav, med et Smil, sit beredvillige Samtykke.

Den store Hjørnegaard, den smukkeste i Byen, blev nu mit Hjem. Jeg fik en yndig lille Stue, en indbydende Seng, det deiligste Vegetoi, og en heel Skuffe fuld af Billedbøger. Disse Herligheder maatte jeg ikke tage over med til Moder, og mine Besøg hos hende bleve derfor sjeldnere og sjeldnere, hvilket min Pleiemoder klogelig havde forudseet. De udsøgte Pækkerier fængslede mig ogsaa, og dertil frastødte Moders Formaninger og alvorlige Tale mig ligesaa meget, som mine nye Venners Fortællinger, Kjærtegn og Spøg tiltrak mig.

„Jeg var tilfjends at skjære de Loffer af Dig, Barn,“ sagde Moder engang. „de gjøre Dig bestemt forsængelig.“

Forskrækket over denne Trudsel, flygtede jeg over

til Fru Strahl, der tog mig paa sit Skjød, kysjede mine Krøller og kaldte min egen Moder grusom.

Endnu var det mig dog en Glæde at see Moders Ansigt i det lille Vindue, og jeg jublede dobbelt over de rigelige Lommepege, der bleve mig tildeel, ved Tanken om, at dele dem med hende. Hun afflog imidlertid aldeles at tage mod en Skilling; jeg troer Dette var en lille Feil, en utidig Stoltthed; det stødte mig idetmindste bort.

Der var en stor, stor Forskjel paa mine nye Venners og Moders Kjærlighed; for hende var jeg Alt, for dem kun et Legetøj. De holdt mere af mig end af Pappeggen, fordi jeg underholdt og morede dem bedre, men de holdt af os paa samme Maade; de vare stolte af mine Krøller, som af dens Fjer. Af mine Uartigheder loe de, og jeg fik næsten altid min Billie, naar den just ikke kom i Konflikt med deres, eller rettere med hendes, thi Konsulen havde, i Reglen, ingen. Mod Tjenestefolkene var jeg herfskyg og bydende, og da de ingen Ret kunde faae over mig hos Herskabet, hevne de dem ved at lade mig høre, at jeg var et simpelt Barn, og at min Moder var en fattig Kone.

Jeg skammede mig — o, mine Kinder brænde endnu, naar jeg tænker derpaa — over min hæderlige, arbeidsomme gamle Moder. Efterhaanden holdt

jeg op at besøge hende, og fik, for ikke altid at mindes om mit forrige Hjem, ved Smigrerier og Overtalelser, Dagligstuen flyttet til den anden Side af Hjørnegaaarden. Jeg forsøgte idethale at glemme Fortiden; Moder mærkede det snart; hun vilde ikke trænge sig paa, og undgik mig.

Alt som jeg voksede op, blev min Myndighed i Huset større, og Fader og Moder — saaledes kaldte jeg dem — kunde tilsidst Intet nægte mig. De tillode endogsaa at jeg blev konfirmeret i Kjøbenhavn, hvilket Dnske jeg motiverede med min Vyst til at uddannes i Sprog og Musik. Dette var dog kun et Paaskud: min virkelige Grund var at undgaae Moder. Store Gud! paa denne Dag fløede jeg det bedste, mest trofaste Hjerte, og forsmaaede den Vykke, at modtage hendes Velsignelse. Dog jeg fortrød det; jeg længtes efter hende den Morgen; i al min stive Stads, ved min af Fløiel og Silke struttende Pleiemoders Side, længtes jeg efter hendes tarvelige Skikkelse, og jeg fattede gode Forsætter, men jeg brød dem.

Da vi kom tilbage, gik jeg ikke alene hen til Moder; Fru Strahl fulgte med, og sad, som en smilende Skillevæg, imellem os. Det var en kort Visit, og en kold Afsted; jeg tænkte, at Moder nok kunde undvære mig; hun havde jo ikke engang bedt mig blive, eller komme igjen.

„Hvad siger De om Ellen?“ spurgte min Pleiemoder en Dag Huuslægen, med et Blik, der opfordrede ham til at rose, „kan De kjende Barnet? har hun ikke forandret sig, er hun ikke voxet?“

„Hun er voxet meget, dog kan jeg endnu kjende hende, skjøndt jeg med Bedrøvelse seer, at hun er forandret, og, Dag for Dag, ligner sin Moder mindre.“

O, hvor var jeg vred paa ham, men mit harmfulde Blik prellede magtesløst af mod hans rolige Mine. To unge Piger, der stode tæt ved, havde hørt hans Bemærkning; de sat Hovederne sammen og loe; jeg gif dem stolt forbi, og først paa mit eensomme Kammer fik Harmen Luft i stride Taarer. Men paa Bunden af disse Taarer laa Vængsel og Anger, dog jeg skjød det fra mig, som vi, der i Huset, pleiede at styde alle Ubehageligheder bort.

Fru Strahl havde, i Sandhed, en mærkværdig Gave til at smutte fra enhver Gæne, unddrage sig alvorlig Estertanke, og altid holde sig paa Overfladen. Enhver Ubehagelighed og Hindring, som Penge kunde bortfjerne og jevne, blev undgaaet; enhver Fornøjelse, som Penge kunde forstaafe, nødtes. Men til Gjengjæld bleve vi et Bytte for Tomhed, og Kjedsomheden, denne Lediggangens ubestikkelige Hævrer, meldte sig, ledsaget af utallige smaa mikroskopiske Udebesindender, der ikke lode sig afvise.

Naar jeg tænker paa hiin Tid, forekommer det mig som en uklar Drøm; aldrig hørte jeg en Formaning, sjældent et alvorligt Ord. Jeg mindes Selskaber og Baller, mindes, at jeg blev fêteret og afgjort, og dog altid var utilfredsstillet, mindes, at jeg blev piinlig berørt af Hentydninger til Moder, Hentydninger, som mit fordringsfulde Væsen fremkaldte, og som jeg besvarede med Hovmod. Men om Natten, naar vi kom hjem, og Maanen skinnede paa det nedrullede Gardin i det lille Huus ligeoverfor, følte jeg et Stik i Hjertet, og grebes undertiden af en sælsom Øyst efter at vide, om de alvorlige Dine derinde vare lukkede af Søvn, eller, om de vare vaade af Sorg over det tabte, i hendes Tanker maaskee fortabte, Barn.

En klar Faaraarsdag vaagne jeg, træt, fortunlet og svimmel, og maatte blive i Sengen. Min Pleiemoder slog sig til Ro i en Lænestol ved min Side: hun var høist emsig og øm, og foruroligede mig ved en Mængde smaa Opmærksomheder, der, istedetfor at befordre Velvemmigheden, forstyrrede den. Jeg troer igrunden, at denne nye Situation morede hende, hun saa idetmindste saa tilfreds ud, som et Barn, der leger med sin nye Duffe.

Lægen stod snart ved min Seng med sit rolige Ansigt, det var just ikke uventligt idag, men paafaldende alvorligt. Efter at have skrevet en Recept, bad

han min Pleiemoder om et Diebligs Samtale; hun forlod mig med et Smil og et Fingerkys, idet hun sagde:

„Du forfjælede Barn, vær rolig, jeg kommer strax igjen.“

Men det gjorde hun ikke! den ene Time gik efter den anden, og jeg lyttede forgjæves efter hendes Trin. Dette forundrede mig dog mere, end det bedrøvede mig; tilsidst bad jeg en Pige, der bragte mig Havresuppe, om at hente sin Frue.

„Saa De veed det ikke! Fruen og Herren ere begge tagne bort, af Frygt for Smitte; i Eftermiddag kommer her en Vaagekone, saa gaaer ogsaa jeg.“

Harde jeg elsket mine Pleieforældre, vilde dette Budskab have bedrøvet mig dybt; nu følte jeg mig blot fornærmet og krænkert.

Det forekom mig, som skyldte jeg dem slet ingen Taknemmelighed mere, efter Dette. Kunde de smukke Klæder, hvormed de saa villigt havde overøst mig, lindre min brændende Hovedpine; følte jeg ikke Afsty for de udsøgteste Delikatesser; bragte ikke Grindringen om det Liv, vi havde ført, mit Hjerte til at slygne hen ved Tanken om at begynde det forfra.

Som Barn havde jeg været syg af Skarlagenfeber, men da havde jeg ikke ligget alene, uden Kjærlighed. I min feberagtige Tilstand stod Moders An-

figt, fra dengang, ubeskrivelig tydeligt for mig; det var næsten, som laa mit Hoved op til hendes Bryst igjen, og som følte jeg det deeltagende, ømme Tryk af hendes Haand.

Senad Natten blev min Tilstand værre; jeg indsaae klart, hvad jeg havde forbrudt, og fornam, med nagenbe Smerte, at jeg havde hengivet det Virkelige, Kjærnen, for den tomme Skal. Kunde det nogensinde gøres godt igjen? nei, nei, men det kunde dog erkjendes og tilstaaes; allerede heri vilde der være stor Trøst.

Men, om det nu var forsilbe, om min Anger ingen Plads kunde finde, om hendes Hjerte allerede var bristet af Sorg over den Utafnemmelige? og min Sjæl bævede i dødelig Angst, medens jeg mumlede den halvforglemte Bøn.

I flere Dage laa jeg og led: Doktoren kom troligt; en Gang tog han min Haand og sagde:

„Barn, De har Noget paa Hjerte, tal.“

„O, dersom jeg ikke var en saadan Stakkel, dersom jeg var rask og uafhængig, da havde jeg Meget at sige, da vilde jeg, paa Ence, anraabe min Moder om Tilgivelse. Men nu, jeg trænger saa ubeskriveligt til hende, ja, Ingen har i Verden uden hende, nu kan jeg ikke tale; jeg kan ikke stille nye Fordringer, jeg er i for stor Gjæld.“

„Hvor lidt kjender De en Moder, Ellen! dersom De var i Lykke og Herlighed, da vilde hun maaskee ikke strax kunne tilgive og glemme. Deres største Krav er netop, at De trænger til hende og ingen anden Ven har paa Jorden. Ukalbet vilde hun ikke komme, men hun har ventet her udenfor, ventet paa et Ord. Fat dem, Barn, jeg vil kalde ad hende.“

Og i næste Dieblif laa jeg igjen i Moders Arme, og jeg følte mig saa tryk og trøstet, midt i min Sønderknuselse, og det forekom mig, som kunde jeg aldrig faae grædt ud. Der var intet Strengt, intet Vebreibende i dette milde Ansigt, kun Kjærlighed og Glæde. Men denne Rynke i Panden, den jeg ikke kjendte fra før, disse hvide Haar, denne høiede Holdning, var det ikke Altsammen Vebreibelser. Hun kaldte mig sit Hjertes Barn, sagde, at nu skulde jeg være rolig, slumre ind og sanke Kræfter, hun vilde vaage over mig, og bede for mig.

Jeg kysjede den kjære Haand med den brede Forlovelsesring; jeg kysjede den røde Pegesfinger, der var slidt ganske smal af Flid, og det var for mig, som maatte jeg absolut blive rast; Vorherre maatte ville det for hendes Skyld; dog her kunde det ikke skee; jeg længtes tilbage til det lille Hus, og bad om at blive baaret derhen.

Hvor det var forunderligt at vaagne næste Mor-

gen bag de kjendte guulblommede Omhæng, i den store Seng, i den lille Stue. Speilet hang, affurat som før, over den blanke Kommode, Penningmagazinet laa der endnu og Bibelen, men den var bleven saa slidt i Hjørnerne; i syv Aar havde den jo været hendes bedste Trøst. Et Rosentræ, en Ghldenlax og en Geranium stode som altid i Vinduet; Sophæen havde sit røde Muffs Betræf, og Bordet sit grønne Bordug med Fuglereeder og Fugle. Der stod Naalepuden, som var shet over Foden af det Glas, jeg engang havde slaaet itu, og der hang Moders svære Sølvuhr paa Brikken med den broderede Stjerne. Paa det lille Bord, i Krogen, stod den store, nyttige Skfuro med Brillerne, og hvor bekjendt var denne Stivelselugt mig ikke, o, havde jeg nogensinde været borte!

Døren til Kjøkkenet stod aaben, Strygbrædtet var slaaet sammen og stillet op til Væggen; Alt var blankt og reent derude. Jeg hørte det knittre paa Skorstenen og Kjedlen brumme; en lille Fugl hoppede dristig over Dørrinnet ind fra Gaarden. Moder havde bestemt loffet den til sig; nok saa ugeneert fløi den op paa Bordet og pillede Krummer.

Ude fra Markerne trængte en frisk Dufst af nyflaaet Hø ind til mig, det var som et Pust af Sundhed; men hvor blev Moder dog af? ah, der var

hun, jeg hørte hendes Sko knirke, idet hun ilfsomt gik forbi Vinduet; et Dieblis efter kom hun ind med en Medicinflaske i Haanden.

„Du har da ikke savnet mig,“ spurgte hun ængsteligt og ømt, „o, Ellen, hvorledes har Du det? Du græder.“

„Jeg har aldrig haft det bedre, aldrig været saa glad, men heller aldrig saa bedrøvet. See ikke saa kjærligt paa mig, Moder; bebreid mig min Opførsel af, kunde jeg blot finde Ord til at udtrykke hvad jeg føler.“

„Gud velsigne Dig, Barn, der behøves ingen Ord; er det ikke den bedste Indrømmelse, at Du er her hos mig. Der var desuden Skyld paa begge Sider, ingen Indvending, det var der. Jeg holdt Dig for strengt, som Lilla, og glemte, at Barnet trænger ligesaameget til Frihed og Glæde, som til Føde og Klæder. Desuden gav jeg for hurtig slip paa Dig; jeg skulde have holdt fastere paa min lille Pige, have viist hende mere Kjærlighed, ogsaa i det Ydre, ikke frygtet for at være paatrængende. Men uden at Du anede det, vaagede din Moder altid over Dig, og ofte, naar Du om Aftenen glad og pyntet steg i Vognen, stod jeg paa Fortouget, i Murens Skygge, og rørte ved din Kjole; og naar Du kom hjem og saae bleg, træt, og undertiden be-

drøbet ud, da stod jeg der igjen og ønskede, at den bedre Natur og Eftertanken maatte vaagne. At Du havde vendt dit Hjerter fra mig, smertede mig mest, som Tegn paa, at Du havde vendt det fra Vorherre. Han være lovet, der førte os sammen igjen!"

"Og troer Du virkelig, Moder, selv om Du kan tilgive, at Vorherre vil det."

"Jeg veed, at han vil, Ellen, Du har hans Tilgivelse, hans rige Velsignelse."

Og Moder tog Bibelen — hvor godt kjendte jeg ikke hendes Haandelag, den ærbødige Maade, hvorpaa hun aabnede Spænderne og lagde den paa Bordet, medens hun tog Brillerne paa — og læste, med sin af Bevægelse dirrende Stemme, de Steder høit, som Hjertet sagde hende maatte kunne lindre og opmuntre mit Sind.

Samme Dag befalede Doktoren, at mit Haar skulde skjæres af; jeg bad, at al Forsængelighed maatte følge med, som Moder engang havde ønsket. De roste mig, fordi jeg lod det skee uden Indvending, som om jeg brød mig noget derom, som om Moder vilde elske mig mindre for dette Tab!

Da Tusmørket faldt paa, bankede det sagte paa Døren, og Amtmandens unge Frue traadte ind. Jeg kjendte hende fra Selskabslivet, men hun havde aldrig viist mig Venlighed eller indbudt mig i sit Huus,

hvilket jeg havde ublagt som Stolthed og Ringeagt for min simple Fødsel.

Hun saae meget smuk og god ud, lagde en stor Bouquet Blomster paa Bordet, og tog en Due frem af en ziirlig lille Kurv.

„Gid den maa smage hende, — ah, hun er vaagen. Hvorledes gaaer det Frøken Strahl?“

„Jomfru Knudsen, om jeg tør bede; o, tusind Tak, det gaaer mig saa godt.“

Hun nærmede sig venligt og tog deeltagende min Haand. Jeg havde været slagen med Blindhed, da jeg holdt hende for stolt.

„De undrer Dem vist, over at finde mig saa huusvant, men jeg er kommen her ofte i den sidste Tid. Jeg har bestandig følt Godhed og Agtelse for Deres Moder, og da jeg selv fik et lille Barn, begreb jeg ret hvad hun maatte lide — jeg siger ikke Dette, for at krænke Dem — og besøgte hende undertiden, for, om muligt, at opmuntre hende lidt.“

Moder traadte nu frem, og, efter med et ængsteligt Blik at have udforsket, hvad Indtryk denne Tale havde gjort paa mig, sagde hun:

„Gud lønne Dem, min naadige Frue, for alt det Gode, De har bevist mig; han lade Dem faae ligesaamegen Glæde af Deres lille Pige, som jeg nu har af min.“

Og hun klappede min Kind, strøg kjærligt og stolt mit korte Haar fra Panden, og glattede Bunden under mit Hoved. Den unge Frue reisste sig, tørrede en Taare af Diet, trykkede Moders Haand og gik hurtig bort.

Naar jeg laa i Sengen med halvtlukkede Dine og hørte Moder suse stille om, medens jeg tænkte over de sidste syv Aar af mit Liv, forekom jeg mig, som Pigen i Eventyret, der har smurt Dine med Ellepigens Salve, saa hun ikke længer blændes af Skinnets, men kan see Tingene i deres virkelige Skikkelse. Rigtig lykkelig havde jeg ikke været een Dag i det store Huus derovre. Jeg tittede ængsteligt hen til det; Gardinerne vare nedrullede; det saae saa ubeboet og øde ud, og dets høie Skygge faldt hen over Gaden, spærrrende Veien for Solstraalerne, saa de ikke kunde trænge ind til os.

Efterhaanden som jeg blev bedre, opdagede jeg en vis Ængstelse i Moders Ansigt. Hun frygtede bestemt, at gamle Onkler skulde dukke op, og gamle Vaner saae Magt over mig. Doktoren iagttog mig ogsaa, saa nøie, at jeg en Dag leende maatte forsikre:

„I hele min Sjæl findes ikke een Streng, som drager mig herfra: man kan ikke tjene to Herrer; jeg har truffet mit Valg.“

„Og De vil ikke fortrøde det, selv om Et og Andet skulde falde lidt haardt i Begyndelsen?“

„Det vil ikke falde haardt,“ svarede jeg og kysede Moders Haand. Idetsamme bankedes der paa Døren, og Konsulens velbekjendte Tjener traadte ind. Han bar en Vasse med Østers, Vildt og en Flaske Vin, som han, med et forlegent Blik og skuldet Sideblik til mig, satte paa Bordet.

„Tak, Sorgen, men jeg kan virkelig ikke spise noget af alt Dette. Moder har en frisk Røbspætte til mig, og jeg maa gemme min Appetit til den.“

Moder saae paa eengang ubeskrivelig tilfredsstillet, og dog tillige lidt stuffet ud. Hun var glad over mit Afslag, men havde dog saa inderlig gjerne undt mig lidt af de styrkende Sager, som hun, med sin bedste Villie, ikke evnede at anskaffe.

„Her var et Brev,“ sagde den forbausede Tjener, „men maaskee De ikke heller vil have det?“

„Altfor gjerne! og De maa hilse deres Herre og Frue ret meget, Sorgen. Hvornaar kom de hjem?“

„Jafte,“ han bukkede usikkert, aabenbart i Tvivl, om jeg skulde gjenindtage min forrige Stilling, eller synke ned til en Ubetydelighed. Fru Strahls Brev indeholdt følgende Vinier:

„Hvilken smertelig Tid, Ellen, og hvor besværligt har Du ikke opført Dig! vi overløde hele

„Huset til Dig, og saa forlader Du det, for at tage
 „netop det Sted hen, der af alle maatte være os
 „mest imod. Det er, som havde din sædvanlige
 „gode Taft reent svigtet Dig; Forhold, der, til fæl-
 „les Held, vare afbrudte, ere nu fornede; halvfor-
 „glemte Snak vil naturligvis dukke op igjen.

„O, Du ubesindige Barn! hvormange Ubehage-
 „ligheder har Du ikke skabt os og Dig selv; jeg er
 „virkelig vred, men det gaaer vel over, som sædvan-
 „ligt, naar jeg seer Dig.

„Er du forandret af Sygdommen? jeg haaber
 „det ikke; imorgen taler jeg med Doktoren, og der-
 „som han erklærer det for fuldkommen tilraadeligt,
 „besøger jeg Dig. Dette Skridt maa være min Ellen
 „det bedste Bevis paa, at jeg endnu bestandig ved-
 „bliver at være din ømme Moder.

„E. S. Selv har jeg ikke været rask, og har
 „virkelig skæmmet mig. Jeg har forresten faaet mig
 „en ny Hat og adskillige Shawler og Kjoler; Papa's
 „Pung er ikke bleven skaaret, og lille Ellen ikke
 „glemte.“

Da jeg havde læst Brevet, tænkte jeg paa alle
 dem, jeg før havde været forbittret paa, fordi de
 havde vilst dem kolde og uvenlige imod mig, og det
 forekom mig, som holdt jeg nu rigtigt af dem, og

skyldte dem Taknemmelighed, fordi de havde staaet paa Moders Ret.

Næste Dag kom Fru Strahl sejlende hen over Gaden; Moder tog imod hende ved Døren; jeg sad paa Sophaen i stærk Sindsbevægelse. Det var saa besynderligt at see hende igjen, see hende med ganske andre Dine end før, og det var saa sørgeligt, efter Alt, hvad jeg skyldte hende, at der ingen Kjærlighed var i mit Hjerte.

„Men Pokkerne, de deilige Pokker!“ raabte hun endnu paa Dørtrinet.

„De komme nok igjen,“ svarede Moder blidt, „Koserne paa Bunderne pippe, Gud skee Tak, allerede frem; med Pokkerne vil det vel have lidt Tid, men de komme saamænd nok.“

„Lidt Tid? ja tre Aar! jeg kan ikke standse mine Taarer, og det Umenneske til Væge, der ikke forberedte mig. Er det vor Ellen? men denne uflædelige Dragt gjør nu ogsaa det Onde tusinde Gange værre.“

Umuligt vilde det være mig at skildre Fru Strahls Harm, da hun hørte, at jeg ikke vilde tilbage. Der manglede ikke meget i, at hun vilde føre mig bort med Magt; sin Ret hertil beviste hun ved en lang Opramsen af alle de Belgjerninger, de havde udøst over mig.

Denne hendes Tale tog, underligt nok, den sidste Byrde fra min Sjæl. Før havde jeg bebreidet mig Utafnemmelighed i Forhold til hende, men efter Dette, syntes det mig, som om jeg var fri for enhver Forpligtelse.

Tjorten Dage efter gif jeg hen til min Moder, der stod, med sit hjære, fornøjede Ansigt ganske rødt af Anstrengelse, og strøg af alle Kræfter.

„Lille Moder, jeg vil have min Billie! Du sætter Dig smukt til Ro i Sophaen, jeg taaler intet Afslag. Jeg er nu saa frisk som en Fisk og vil arbejde for os Begge; Du har pleiet mig saalænge og saa utrætteligt, nu skal du selv pleies. Du kan være rolig, jeg skal nok gjøre mig Umage, og ved Dvelse bliver man Mester. O, vidste Du, hjære lille Moder, hvor jeg trænger til at faae en Smule Selvagtelse.“

„Men Ellen, hvor vil Du dog hen! det gaaer aldrig an! ah, Godmorgen, Herr Doctor, De kom i en god Tid, De maa staae mig bi mod dette opsætsige Barn, der vil sætte mig af.“

„Du tager feil, Moder, jeg vinder en Allieret i Doktoren.“

„I denne Verden,“ svarede han roligt, idet han lo af min Svrighed, paa en baade velvillig og drilende Maade, „svarer det bedst Regning, at bære

Rappen paa begge Skuldre. Jeg holder med Dem, Madame Knudsen, i, at Ellen ikke duer til at stryge. Ryk ikke Panden, Barn, De maa jo selv kunne begribe, at Ingen holder af saadanne Følger paa sit Tøi, som den De nylig satte, og, au, nu brænde vi de smaa Fingre. Sæt Bernet bort, og hør rolig efter. I den Beslutning, der straal'er saa kjæft ud af Deres Næse, holder jeg med Dem. Jeg forstaaer godt, at det er Dem et Livsspørgsmaal, at tage alle Byrder fra Deres Moder og lægge dem paa deres egne, unge, kraftige Skuldre; men det bør skee paa en praktisk Maade, De bør vælge Noget, De er voksen. Jeg har Planen fix og færdig; De skal holde en Skole, Ellen; tre af mine Pigebørn ere til Tjeneste, og jeg haaber at kunne hverve en fjorten, femten Stykker foruden. Det nye Huus ved Borten staaer ledigt; der kunne de boe lustigt og venligt. Udenfor er en hyggelig Tumbleplads for Børnene, og bagved en Rjøffenhave, og Indretninger til en Hønsesgaard. Naa, det glæder mig, at De er tilfreds; i deres Sindsstemning troer jeg ogsaa, at en nyttig, selv lidt anstrengende, Virksomhed er at foretrække for den store Gevinst i Lotteriet."

Kort efter flyttede vi ind i det nye Huus, hvor- til ingen sørgelige Minder knyttede sig. De gamle Meubler toge sig vel lidt fattige ud i de smukke

Omgiwelfer, men i Phantafien faae jeg dem opphlytede og forføgede; i Phantafien stod allerede en magelig Ræneftol — der var dobbelt blød for Moder, fordi jeg havde fortjent den — i Vinduespladsen, og et stort, udføgt Instrument indtog det lille leiede Fortepianos Plads.

Før vi forlobe det lille Huus, gif jeg op til mine Pleieforældre, for, om muligt, at forføne dem. Jeg blev imidlertid ikke modtaget, og ftjøndt jeg hørte Fru Strahls Stemme, erklærede Tjeneren, med flet bulgt Triumph, at Ingen var hjemme. Hans Dpførsel smertede mig, fordi den bragte det lunefulde og urimelige Væfen, hvormed jeg havde behandlet de Underordnede, tilbage i min Grindring.

Netop, fom jeg lagde Haanden paa Portdøren, for at gaae, traadte Konsulen imidlertid ud af fin Stue og nærmede fig tøvende med et ufikkert, fpeidende Blik, der klædte den store, fware Mand høift pufigt.

„Farvel, Ellen,“ fagde han, og kysede mig paa Panden, „gid det maa gaae Dig godt. Dette fkal Du tage, meer tør jeg desværre ikke give, for Huusfredens Skyld.“

I et Nu fmuttede han bort; jeg stod twivlraadig, om jeg fkulde beholde Hundredebalersfeddelen eller ikke. Moder meente dog, at vi burde tage derimod.

„Den blev givet af et godt Hjerte,“ sagde hun, „og vi ville ikke være hovmodige, men øve os i Ydmyghed.“

Det gik godt og velsignet med min lille Skole, og jeg mødte megen Anerkjendelse og ufortjent Godhed. Flere Huse — hvortil Konsulens og deres Omgangsfreds ikke havde haft Udgang, og som vi derfor pleiede at spotte og bagtale, uden at kjende — aabnede sig, efter Amtmandens og Doktors Anbefaling, for mig, og nye Elever strømmede daglig til. Det varede ikke længe, før Vænestolen i Birkeligheden stod ved Vinduet, og Moder sad i den, saa pyntelig og smuk en gammel Dame, i sin Tarvelighed, som det var muligt at see.

Med en halvvoxen Piges Hjælp bestyrer Moder vor lille Huusholdning, Have og Hønsesgaard. Denne sidste er baade en Kilde til Fornøielse og Indtægt; og den store Flok Gænder, der svømmer nok saa glad omkring i Dammen udenfor Haven, bringer mangt et godt Stykke i Huus. Ofte sidder Moder ganske stille ved sit Arbeide og lytter til Underviisningen.

„Der hænger dog altid lidt ved,“ siger hun, „kunde man blot beholde det.“

Kun een Ting holder bestandig Mindet om det Soundne vedlige; det er hendes Frygt for, at jeg

skal have Abspredelse og tilfredsstillende, ligealdbrende Omgang.

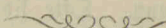
„Gaa lidt ud idag, Ellen,“ siger hun ængsteligt, „Du maa ikke opoffre Dig for min Skyld; jeg vil ikke forsure dit Liv.“

Opoffre! som om jeg ikke var gjerrig over enhver Time, jeg kunde tilbringe i hendes Selskab! som om jeg ikke havde syv spildte Aar at indhente!

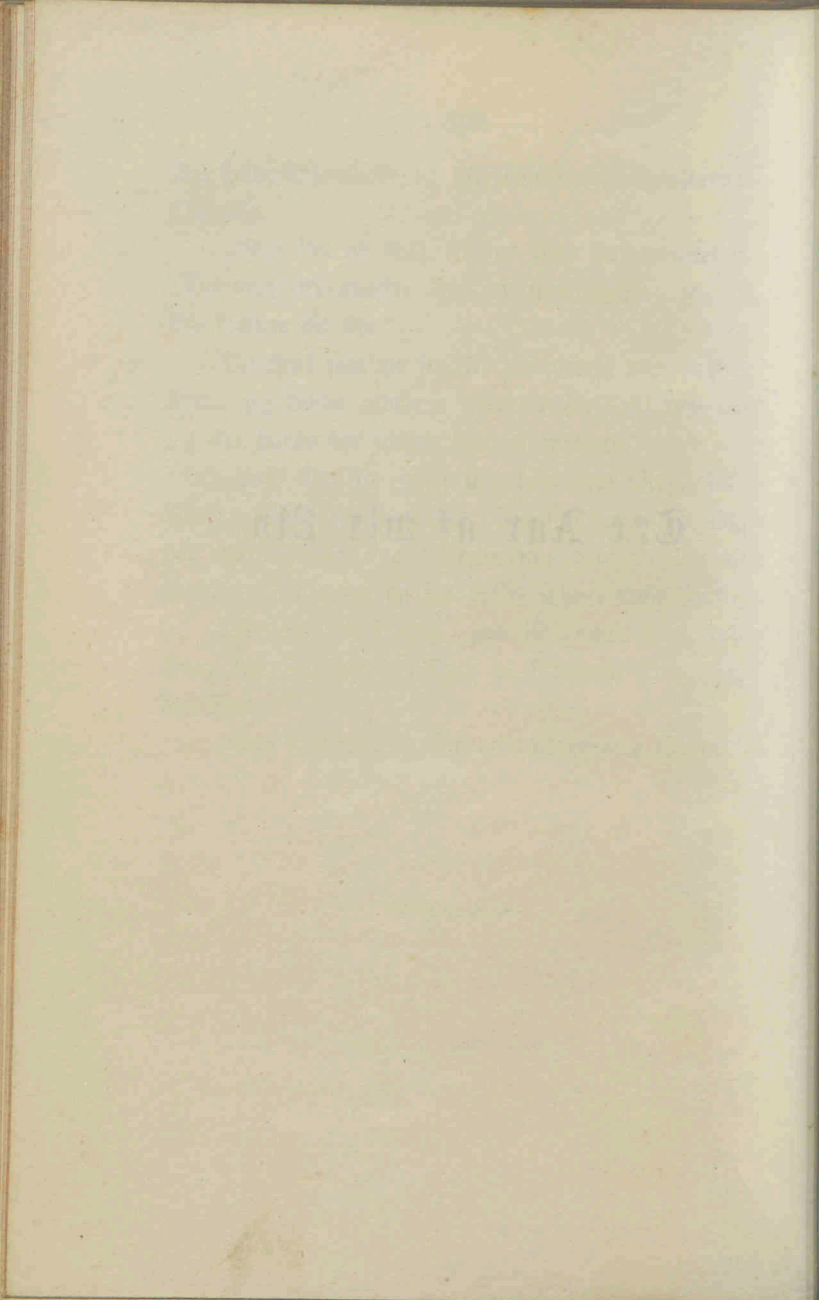
„Hvis Du ikke jager mig bort med Magt, lille Moder, bliver jeg hjemme. Jeg skal spille for Dig paa mit herlige nye Instrument; derpaa ville vi spadserere i Anlæget, og saa drikke The i Kvisthuset.“

Men Moder stryger, paa sin gamle Viis, mit Haar fra Panden, og siger de stjønneste Ord, jeg kan høre:

„Gud velsigne Dig, Du min Alderdoms Glæde.“

Tre Aar af mit Liv.

Første Kapitel.

Der var en Fuglesang, et Solskin og en Blomsterduft uden Mage! Himlen var saa høi og mørkeblaa, undtagen i Øst, hvor den endnu straaede ganske rød. „Morgenrød, Aften blød,“ men det troede jeg ikke paa; Dagen maatte ende ligesaa herligt, som den begyndte.

„Man vandrer ud for hjem at naae,
Thi bedst er der dog hjemme“ —

Den Sang funde slet ikke komme mig ud af Tanterne. Sa bedst er her dog hjemme, det vidste jeg nu af Erfaring; og jeg havde dog ikke havt den fjerneste Ubehagelighed paa min lille Reise; men man kan ogsaa blive fjed af altid at more sig, og naar man sidder paa Stads fra Morgen til Aften, og ikke for Alvor er Noget for Noget, saa er tre Uger en lang Tid.

De havde bestemt længtes efter mig hjemme; Bedstemoder sagde det rigtignok ikke, men jeg funde

see det paa hendes Ansigt, og lille Søster Julie, min Dieften, mit Barn, hvor jublende glad var hun ikke over at have mig igjen, og hvor ivrig efter at vise mig sine smaa Fremskridt i at sømme og skrive Bogstaver, og i Skrivebogen stod mit Navn: Emilie Jensen, den ene Gang efter den anden, bedre og bedre.

Hun sov endnu saa trygt i sin lille Seng, der stod lige ved min, hendes lille buttede Haand holdt fast i mit Tæppe, og hun smilede isøvne. Jeg følte ret levende hvilken Skat og Velsignelse hun var, og angreb, at jeg i Vinterens Løb undertiden havde sukket over mit bundne, eensformige, affønbrede Liv.

Da jeg havde pakket Kofferten ud, ordnet Tøiet i Skabet og Skufferne, og lagt den store kjøbenhavnske Duffe i Julies Arm — jeg husker endnu hvor flittret, maskeagtig, bød og fæl den saae ud ved Siden af det levende Barn — tog jeg min uundværlige runde Hat, og smuttede sagte ud af Døren.

Paa Trappen mødte jeg den gamle Somsfru Mørk med sin stivede Kappe, sit snehvide Forflæde og sin Nøgleskurv. Hendes lille skarpe, rødsladne Ansigt blev et Smil, da hun saae mig. Fingren lagdes først paa Munden, for at paahyde Tauskeb; derpaa pegede den paa Bedstemoders Dør, for at begrunde Budet; atter pegede den paa mine Fødder, for at advare

mod Dug og anbefale Galocher, hvilket Alt var meget hjemligt og forstaaeligt.

Da jeg kom ind i den lille Havestue — min Stue, hvor jeg læste med Julie, og hvor Fortepianoet og Sybordet stode, to Gjenstande, jeg elskede, fordi de havde tilhørt min Moder — overraskedes jeg behageligt, ved at finde den betrukket med nye, lyseblaa, livlige Tapeter. Hvor smukt og hjærtligt var Dette ikke af Bedstemoder, der hadede Forandringer og havde en saa afgjort Uvillie mod Malerlugt og Haandværksfolk.

Jeg gif hen til Moders Portrait; o, jeg havde ret længtes efter det! hvor skjønt og blidt var ikke hendes Ansigt; det forekom mig underligt, at jeg nu kunde see det uden egentlig Sorg, ja, at jeg kunde føle mig saa rig og næsten lykkelig, alene ved Mindet.

Hvor tydelig huskede jeg ikke den stræffelige Dag, da hun fortalte mig det Utrolige, at hun ikke kunde blive hos os. Hun kaldte mig sin tro lille Pige, anbefalede Barnet i Buggen til mig, talte for første Gang om Bedstemoders Egenheder, om hendes halv uventlige Sindelag mod min Fader, og hans Pigeeghthed for hende, talte om min to Aar ældre Broder, hvis letbevægelige Sind udsatte ham for mange Farer, og bad mig altid stræbe at forsones og forene disse forffjellige Væsner.

„Vær Vaandet imellem dem,“ sagde hun, „Vorherre vil hjælpe min lille Pige, naar hun blot har en god Villie.“

Og Vorherre har hjulpet uden mindste Anstregelse fra min Side, tænkte jeg; det er slet ikke kommet til Konflikt mellem Fader og Bedstemoder, og Victor er et prægtigt Menneske, der gør os Alle stor Glæde, skjøndt jeg rigtignok synes, han kunde have besøgt mig lidt oftere, nu jeg var inde, og været mindre optagen af sine Fornøjelser og Venner.

Morgenlusten var saa sval og forfriskende; Blakernerne saae ud som diamantbesprængt Fløiel; det store Kastanietræ — min Moders Yndlingstræ — naaede lige ned til Jorden og dannede en heel grøn Hal; gamle stikkelige Claus havde anbragt en ny smuk Grenebænk omkring Stammen. Under Hængebirken paa den lille Høi udenfor Haven, der i Afstand saae ud som en spids Høe med Fjerbuss, havde han ogsaa sat en Bænk; det var bestemt alene for at glæde mig, thi Claus havde — om tænkeligt, i endnu højere Grad, end Bedstemoder — enhver Forandring.

Nede paa Engen græssede den brune Abdel Rader; jeg havde et Stykke Sukker med til den, flappede dens prægtige Manke og hilste den fra Victor, hvortil den vrinskede, og saae saa spirituel ud, at jeg var overthdet om, at den forstod mig.

En frisk Foraarsluftning krusede Stranden; der var mange Seilere ude; de fløi hurtigt forbi, altfor hurtigt. Stands lidt, og see Eder om, det vil være umuligt at finde en yndigere Plet!

Slaaenbustene vare afblomstrede under min Graværelse, og Tjørnehækken begyndte allerede saa smaat at snee; det var kjedeligt! men der stod den første Kornblomst, hvor yndig, og hist en Engdronning, den maatte jeg have!

Bludselig standsede jeg foran et lille, klinet Huus med uregelmæssige Vinduer og en blaamalet, paa Midten overskåret Dør. Derinde havde været stor Sorg, da jeg reiste; det eneste Barn, en lille sregaars Pige, var dødsygt. Hvorledes stod det nu til? var hun allerede død, eller laa hun endnu og led? jeg blev meget høitidelig tilmode.

Dog, see, kom ikke der, nebe paa Veien, Manden med Barnet paa Armen? jo virkelig. Hun var slumret ind; det lille Ansigt, der endnu var ganske blegt og indfaldent, hvilede op til hans Bryst. Den store, stærke Mand gif saa let og sagte, af Frygt for at vække hende; hans grove Hænder holdt hende saa blidt og ømt, og da han saa mig, nikkede han fornøjet og trohjertet, idet han hviskede:

„Hun kom over det, lille Frøken, og det troede

jeg nu hele Tiden, hun vilde, skjøndt Vægen sagde, at der ingen Frelse var, men Vægen er ikke Vorherre."

Morgenens forekom mig dobbelt skjon efter Dette. Jeg fulgte den lille bugtede Sti gjennem Rugmarken; høitoppe i Luften sang Værken, inde fra Skoven hørte jeg Gøgen kufte, fire, fem, sex Gange; „ja, kuf Du kun, bliv ved, jeg har slet ingen Øyst til at komme herfra."

Mit rolige Liv, min stille Virken tilfredstillede og fyldte mig. Men, tænkte jeg igjen, udbifles mine Gvner paa denne Maade, bruger jeg mit Pund, eller graver jeg det ned? hvor let gjøres ikke Alt mig, hvor tifold gjengjældes ikke mine smaa Anstrengelser ved den Bevidsthed, at jeg er afholdt. Vil jeg, i disse Forhold, nogensinde kunne lære mig selv at kjende? hvorledes vilde jeg bære mig ad, naar Julie og jeg spadserede, og der pludselig kom os en gal Hund imøde? nei, jeg vil ikke sige Julie, men et fremmed Barn, et svagt Barn, der ikke kunde løbe, og som dog var for stort til at bæres; jeg tør ikke paastaae, at jeg havde Mod til at blive; jeg vilde maaskee være ussel og feig nok, til at flygte alene. Hvorledes vilde jeg bære mig ad i Ildbrandstilfælde eller ved Indbrud? hvorledes vilde jeg bære mig ad, naar jeg, istedetfor at blive hjærtegnet og anerkjendt, samt tiltroet det Bedste, blev behandlet som Skum-

pelskud og tiltroet alt Slet? vilde jeg da ikke ogsaa blive slet? jeg blev ganske bange; dog alle disse Spørgsmaal forenedes vistnok i eet, som Moder, da jeg var Barn, bad mig ret ofte henvende til min egen Sjæl, det nemlig:

Hvad vilde jeg gjøre, naar jeg hørte, at Vorherre virkelig kom? vilde det være et Glædens, eller et Rædselens Budskab? vilde jeg ile ham imøde, eller skjule mig?

Under alle disse Betragtninger havde jeg naaet Laagen til Præstens Have; den gamle Pastor Dahl gik derinde, og bestar selv Træerne. Han var en lille, mager Mand med klare, livlige Dine, hurtig og ivrig i Bevægelser og Tale. For at arbejde mere ugeneert havde han kastet Frakken; paa Hovedet bar han kun en lille sort Kalot, paa Fødderne et Par magelige Tøfler; han nynnede sagte og saae ud til at være rigtig i sit Es.

„Godmorgen, Herr Pastor!“

„Ah, det er min lille Emilie, velkommen hjem! hvad har De til mig?“

„Kun nogle Markblomster.“

„Nu, jeg takker, de ere ikke til at foragte. Kom lidt ind, Barn, og see paa min Granplantage; er den ikke mageløs? og de smaa Frugttræer? Skade, at De ikke saae dem, da de blomstrede. Jeg skulde

mene, at Haven bliver efterladt i ganske god Stand til min Eftermand, ikke sandt?"

„Jeg holder altfor meget af Dem, til at kunne tænke paa Eftermanden; gid det vare længe, længe, før han kommer.“

„Et ubetænksomt Dnske! jeg kan, om føie Tid, trænge til at afløses af friske Kræfter; og selv om Vorherre ikke har Brug for mig endnu, vil jeg dog snart træde fra. Sidste Søndag sov Mølleren i Kirken, og det har altid været min Anskuelse, at Sligt snarere er Talerens, end Tilhørersens Feil. Hvad siger De saa om disse nye Anlæg, kan det ikke blive en prægtig Have om nogle saa Aar? Alt er friskt, nyt og ungt, undtagen den gamle Kønne af en Præstegaard, som jeg dog bestandig beder for, thi min Eftermand skal kunne bygge sit Huus efter eget Sind. De maa troe, den gamle, fære Pebersvend sidder ofte her i Væsthuset og drømmer om den Tid, da et rigtigt Familieliv skal blomstre her i Præstegaarden, og alle hans smaa Forandringer blive til Nytte og Glæde for den opvoksende Børneskole. Jeg venter mig alt Godt af Fremtiden, veed De nok. Maa Luftballonen blot snart blive praktisk anvendelig; det vil give Vorneertheden og alle forstenede Fordomme Dødsstødet. Naa, hvorledes befinder Baronesse Dyre sig?“

„Meget godt, men det forekommer mig, Herr

Pastor, som var der en lidt fornærmelig Tankeforbindelse mellem forstenede Fordomme og Bedstemoder."

De er jo en rigtig lille Skjælm, Emilie; Tankeforbindelsen — hvis Tilstedeværelse jeg ikke tør benægte — var isøvrigt aldeles uvilkaarlig. Deres Bedstemoder er unægtelig temmelig gammeldags, men tillige hyderst retskaffen."

"Hun er ogsaa god."

"Jeg kalder det snarere godgjørende; det er Vilighedsskyn og Pligtfølelse, der driver hende, ikke Kjærlighed. Dog, Skam over mig; det er sandelig heller ikke Kjærlighed, som lægger disse Ord paa mine Læber til Dem om hende, hvilket er høist urigtigt. Forøvrigt, troer jeg, at netop det Overdrevne i Baronessens Tænkemaade har bevaret Dem og Victor for at blive paavirkede af hende. En mere moderat Stolthed vilde lettere have smittet. Dog, lad Dette hvile, fortæl mig lidt om Julie."

"Hun er den sødeste lille Pige, saa flittig, artig og kjærlig."

"Det glæder mig; huffer De, hvormange Taarer De fældte engang, Barnet havde sagt Usandhed? Hun forekom Dem at være paa Veien til Fordærvelse, og De ansaae det for Deres Pligt at være frygtelig streng. Gud maa vide, hvad De havde gjort, dersom jeg ikke itide havde erindret Dem om, hvor blød, og

let til at fortryde De selv havde været, som Lilla, ligeoverfor Mildhed. Ja, naar de kjære Forældre og Lærere blot vilde mindes deres eget Barnesind, og hvad der gjorde Indtryk paa det, da vilde de, ganske anderledes, være istand til at forstaae og lede Børnene. Og nu vil jeg give Dem et Raad: forspild eller bortskræm, under ingen Omstændigheder, hendes Fortrolighed; kun gennem den kan Deres Indflydelse vedligeholdes. Nok Gæt ligger mig paa Sinde: De maa ikke, som Nogle gøre, opstille et Ideal for Tanken og søge at forme Barnet derefter, hvilket forekommer mig at ligne chinesiske Sko i aandelig Forstand. Lad hendes eiendommelige Natur faae frit Spillerum, og lad den blot, i kristelig Aand, hense imod det Gode og Sande. Vigtigst er det imidlertid at passe paa sig selv, og, bliver man overilet af en Feil, ærlig at erkjende det, hvilket ikke svækker, men tværtimod forøger Respekten. Ja, det er rigtig nok let for mig at tale, men De veed nok, at Den, der staaer udenfor Spillet, undertiden har det klareste Overblik. Vend Dem endelig om; der staaer Forvalter Skum og bukker og bukker; han gaaer ikke, før han har faaet et Blik; uh, det er dog et utaaleligt Menneſke!"

„Men hvorfor egentlig? jeg synes, det er smukt,

at han er os saa hengiven, og Bedstemoder saa taknemmelig for hendes Godhed."

"Naar Noget absolut vil give sig tilkjende paa en iøinesfaldende Maade, frygter jeg, man snarere kan sige: vil synes, end er. At den, der kysker Støvet under din Hæl, har en hemmelig Øyst til at sætte sin Fod paa Dig, er en Erfaring, der somofteft, holder Stik. Naa, De tænker vel, at jeg er en streng, gammel Mand, og De har Ret; jeg habder Sledferi, og foretrækker ubetinget, maastee for ubetinget, den Grove for den Krybende. Men det er sandt, De maa fortælle mig hvorledes Hoffjægermesteren har det, og naar han kommer hjem fra Badet."

"Jeg haaber med det Første; sidst Fader skrev, var han næsten rast; imorgen vente vi Brev. Men nu er det nok høi Tid, jeg gaaer! faae vi ikke snart et Besøg?"

"Før De troer; min Søstersøn, Victors forrige Hovmester, er her, og vi ville gjøre vor Opvartning i Eftermiddag."

"Er det ham, der gaaer op og ned i Alleen? ja, nu kjender jeg ham, den gamle, gode Mentor, som vi kaldte ham; jeg maa løbe derhen."

"Det er ikke raadeligt at forstyrre ham; han har faaet et mindre behageligt Brev, og gaaer nu og studerer Sura."

„Zura?“

„Ja, saaledes kalder jeg det idetmindste. Naar Nogen har fornærmet ham paa en eller anden Maade, tvinger han sig til at see Sagen fra deres Standpunkt, og udgrunder, som den dygtigste Jurist, Alt, hvad der kan undskyldes, forklare og forsvare deres Opførsel. Dette lyder nu let nok, men prøv blot derpaa, ærligt og for Alvor, saa skal De snart erfare, at det er et strengt, næsten uoverkommeligt, Stykke Arbejde. Jeg maa bekjende, at jeg ikke kan føre min Modstanders Sag, medens mit Blod endnu er i kog, der maa gaae Tider imellem. Frederik, derimod, kan strax; dog vil han helst være alene, og holder ikke af Afbrydelse, før han er færdig. Naa, skal det nu være, saa Farvel da, min lille Tugl!“

Da jeg kom hjem, stod Theen parat til Bedstemoder, og Mælken til Tulle og mig. Den lille Pige var reent ellevild af Glæde, og vidste ikke, hvem hun skulde stænke mest Opmærksomhed, den nye Duffe, eller den gamle Søster. Bedstemoder sad, rolig og usforstyrrelig, som altid, i Vænestolen ved Vinduet — hvorfra der var Udsigt til det store Kastanietræ — og læste. Jeg mærkede dog godt, at hun, trods sin høje Fattning, var dygtig nysgjerrig efter at høre noget Nærmere om Victor.

„Din Broder er da rask, Emilie?“

„Han er saa rask, og saa brunn, Bedstemoder, og er blevet saa høi, siden Julen. Tænk, han har faaet en lille Knebelbart, og den er han umaadelig stolt af. Han har to smukke Værelser i Gothersgade, og en Dreng til Tjener, som han slet ikke forstaaer at styre, en næsviis Dreng, som han dog holder af og læser med. Han har ogsaa en Kanarie-fugl, der skal fløite, men ikke kan, og en stor Hund, som altid løber bort og koster en frygtelig Mængde Penge i Avertissementer og Findeløn.“

„Er han flittig?“

„Nu vil han være det, og har i den Anledning til en Begyndelse kjøbt sig en magelig Lænestol, en Hue med Kvast og et Par højrøde Tøfler.“

„Emilie!“

„Du maa ikke være vred, søde Bedstemoder, om jeg er lidt overgiven, men jeg er saa glad over at være hjemme igjen. Nei, rigtig flittig troer jeg ikke Victor kan være; der er altfor Mange, der ville tale med ham, og altfor Meget at være med til, men han har jo ogsaa Tiden for sig.“

Det Blik, jeg fik, var misbilligende og strengt, og mindede mig om, at jeg var ung og burde være besked. Jeg tog Bedstemoders Haand og kyskede den, hvilket vel formildede hende lidt, men dog ikke ganske bortjog det uimodtagelige Udtryk. Aldrig, al-

drig havde jeg kunnet komme hende rigtig nær; hendes Bærdighed stod bestandig, som en Skranke, imellem os, og dog holdt jeg saa inderligt af hende, som hun sad der, med den ranke Holdning, de strenge, men ædle Træk og den sørgmodig alvorlige Mine.

Formiddagen gik som et Lyn; jeg maatte jo see efter Blomsterne, og høre paa alle gamle Clausens Forklaringer, hans Roes over sig selv, og hans Beflagelser over Gartnerlærlingen, Purre, i Særdeleshed, og den grønne Ungdom — hvorfra vi Børn dog, Claus tog til Huen, dannede en hæderlig Undtagelse — i Almindelighed.

„Nuomstunder vil Egget lære Hønen, lille Frøsen, og det duer ikke. Vei Dig for de hvide Haar og Erfaringen, hed det i min Tid og burde hedde endnu, efter min ringe Forstand.“

Da jeg var sluppet fra Claus, maatte jeg ind til den gamle Somfru Mørk, der gik og trippede i Spisestammer og Fædebuur, bestræbende sig for, at enhver Krog kunde blive ligesaa ziirlig, akkurat og pillen, som hun selv. Hvor ofte havde jeg ikke været uartig nok, som Barn, til hemmeligt at flytte om med hendes Sager, hvilket foraarsagede hende en levende Uro, indtil hun fik opdaget, hvad det egentlig var, der stod forkeert, og fik det rettet.

Hun saae rigtigt venligt paa mig den Dag, og

sagde, at jeg var en sød Pige, der ikke glemte hende. Dette naturlige Udbrud fortrød hun dog strax — det stred nemlig i hendes Tanker mod Ceremoniellet og min ullyksalige Værdighed — og søgte at udslette det ved, med et Knix, at forsikre, at hun vurderede sit unge Herstabs Godhed. Jeg fortalte hende nu Alt fra mit Ophold hos Faders Svigerinde i Kjøbenhavn, og hendes smaa skarpe Dine lyste af Fornøielse. Der kunde ikke eksistere et bedre, mere opoffrende Menneske, i Forhold til os, end hun; i Forhold til Andre var hun derimod lidt hvas og skarp, og Pligtfølelsen gjorde hende saa paapasselig, at Folkene paa stode, hun kunde være to Steder paa eengang. De holdt slet ikke af hende, og kaldte hende, i Smug, et Børn, ja, en Drage og andre gruelige Ting.

Senad Eftermiddagen saae jeg min Broders Ven, Lieutenant Klinge, komme galloperende opad Alleen. Han havde været her Dagen før jeg reiste, og kom nu allerede igjen, hvor underligt!

„Lille Julie,“ spurgte jeg sagte, „har Lieutenant Klinge været her ofte?“

„Slet ikke før i Søndags, da han var her og spurgte, naar Du kom hjem. Hvorfor vender Du Hovedet, Li, hvad var det?“

„En Why“, svarede jeg, men det var ikke sandt; jeg havde vendt Hovedet, fordi jeg blev rød, og det

var dobbelt sthyt af mig, der fordrede saa streng Sandhed af hende, selv at lyve. Uh, jeg var gruelig vred over min Svaghed, men tilstaae den, som Præsten fordrede, kunde jeg ikke, burde jeg ikke, i dette Tilfælde.

Lieutenantens Indtrædelse rev mig imidlertid snart ud af disse Betragtninger. Han var middelhøi, meget smal, ung og blond, med lette Bevægelser, en smidig Tunge og et forekommende Smil. Han lod til at være henrykt over at see mig, og var saa livsglad og munter, at jeg forekom mig som en Grillefænger, der plagede mig selv med taabelige Selvbefreidelser, istedetfor at tage Livet let, som han tog det, og som det sikkert burde tages. Vedstemoder hørte med ufordulgt Kulde paa hans livlige Snak, hvilket dog ikke lagde Baand paa den.

„Hvem er det, Frøken Felsen, der kommer anstigende? Den lille ivrige Mand, som sægter med Stofken, og den høie Fyr med den kjedelige, rolige Mine.“

„Det er Pastor Dahl og hans Søstersøn, Candidat Storm.“

„Ah, ha, det vil jeg troe; nogle komiske Karle, disse Theologer!“

Og Lieutenanten lo hjerteligt, og saa saa opfordrende paa mig, at jeg, fornægtende min bedre

Natur, lo med, og ikke kunde faae et Ord til deres Roes over mine Læber.

Den gode Pastor Dahl nikkede op til mig, glædende sig over min Munterhed, og lidet anende, at han var dens Gjenstand. Et Dieblif efter kom han ind og bukkede kort for Bedstemoder, hvilket besvarede med en afmaalt Hovedbhøining. Saaledes gik det altid; i Bevidstheden om hendes Stoltthed, blev hans Ryg stiv, medens igjen Bevidstheden om hans Frihedsibeer gjorde hendes Væsen koldt og tilbageholdende.

Derimod rakte hun Candidat Storm — hvem hun kjendte og skattede fra den Tid han havde været Victors Hovmester — Haanden med megen Venlighed.

„Er det virkelig den lille Emilie, der er blevet saa stor og voksen en Dame,“ sagde han, idet han vendte sig til mig og saae venligt og opmærksomt paa mig.

Gud, det var affurat som i gamle Dage! jeg følte mig rigtig som Barn igjen, og det egentlig som et uartigt Barn, der nok kunde trænge til lidt Skjænd.

Jeg vilde ønske, at jeg kunde beskrive ham, men det falder mig altid saa vanskeligt at beskrive Nogen, da jeg, med den bedste Villie, ikke formaaer at være

upartiisk, men blander mit Kjendskab til Folks Character, og mine Følelser for dem, ind i min Opfattelse af deres Ydre. Han var imidlertid høi og kraftig, havde en meget tænksom Pande, et aabent, dybt, ærligt Øie, og et mildt Træk ved Munden; hans Smil var opklaret og aandrigt, men viste sig kun sjældent; undertiden glimtede der lidt, af Godhed og Overbærenhed tilbagetrængt, Satire i hans Blik, og gav Dette noget høist interessant.

De to unge Herrer saae et Dieblisk paa hinanden, hvorpaa det lod, som vare de Begge fuldkomment paa det Rene med, at der ingensomhelst Sympathi kunde findes imellem dem.

Lieutenanten gav sig nu til at caresfere Julie, der dog viste ulige mere Tilbøielighed for den gamle Præst, trods en Appelsin, et Kræmmerhuus Bonbon og andre Loffemidler.

„Det er virkelig en stor Velsignelse for mig ensomme gamle Mand,“ sagde Pastor Dahl muntert, „at alle Smaafolk holde af mig. De mærke vel nok, at jeg trænger til dem, og ikke seer ned paa dem, men tvertimod ofte lader mig belære. — De leer, unge Mand, men det er netop det rette Ord — belære af deres, af Bane og Bihensyn, uomtaagebe Opfattelse. Tusinde Millioner Gange heller vil jeg tale med et lille Barn, end høre en Samling Dammers

Snak om Bynt og Byndt. Jeg havde nær sagt det Samme om Herrernes Politiseren, der, desværre, altfor ofte udarter til blot Sladder i stor Stil. Saaledes harmer det mig ogsaa at see det forstandig overlegne Blik, hvormed et Spilleselskab kan betragte Børnelege, som om deres egen Bestjæftigelse ikke var en unyttig Beg, og dertil en mindre uskyldig. Iøvrigt sætter jeg formegen Priis paa saadanne Smaas Tilbøielighed, til at ville vinde den ved Foræringer; jeg giver aldrig, men er altid rede til at tage, hvilket Enhver, der kjender mig, kan bevidne. Denne Methode har to Fordele; for det Første opvækkes gode, uegennyttige Følelser hos Barnet, og for det Andet bliver dets Kjærlighed af en varig Natur. Et Barn glemmer snart Den, af hvem det har modtaget Kringler, men aldrig glemmer det Den, til hvem det har afstaaet Kringler. Ikke sandt, Emilie, havde De holdt halvt saameget af den gamle, underlige Mand, dersom De ikke havde givet ham Blomster, og deelt Deres Godter med ham, saalænge De kan huske?"

„Dette forekommer mig egoistisk i allerhøjeste Grad," bemærkede Lieutenant Klinge.

„Paa ingen Maade," indvændte jeg hurtigt, „thi, til Tak for Barnets Gaver har den Børne en Ven og Støtte for hele Livet i Pastoren. Forrige Aar

var der en ung Snedkersvend herfra Egnen, som havde stjaalet; da han hørte sin Dom, græd han bitterligt og sagde: „hvad vil Præsten tænke, aa, Gud, at jeg kunde gjøre ham den Sorg og Skam.“

Men veed De, hvad Præsten gjorde? — nei, Herr Pastor, jeg holder ikke op, Historien skal ud — han reiste strax hen til det unge Menneſke, raadede ham til, efter endt Straf, at tage til Amerika, og der i Guds Navn begynde et nyt Liv; Pengene ſkulde ikke mangle. Og nu, ſidſte Foraar, reiſſe han virkelig, opfyldt af Tak, og Længſel efter at viſe ſine gode Forſætters Alvor. Hans Velgjører havde forſkaffet ham fem hundrede Daler, ved at forſikre ſit Liv. Men, kjære Pastor Dahl, bliv dog, bliv!“

Men han vilde ikke blive; med opbragt Mine ſoer han ud af Stuen, uden ſaameget ſom at ſige Farvel.

Lieutenanten braſt i en uſtandselig Patter, hvorimod Candidat Storm i en bebreidende Tone udraabte:

„Hvor kunde De dog nænne det, Frøken Felſen; det var ikke ſmukt at røre ved hans ømme Side; De veed, han hader enhver Hentydning til hans Opoffrelſer.“

Jeg ſtod ſom en arm Synderinde, men Lieutenant Klinge hviſtede til mig, at det var haardt for ham at tie til dette uforſkammede Menneſkes Sprog,

der vovede at irettesætte mig. Hans Blod kogte, og han beklagebe kun, at han ingen Ret havde til at beskytte mig; havde han været saa lykkelig, skulde Een til snart have fulgt den forrykte Præst ud af Huset.

„Nu, Herr Storm,“ spurgte Bedstemoder, efter en lille Pause, „hvorledes er De tilfreds med Victors Fremfskridt?“

„Det er ikke godt for mig at dømme herom, nu, han er traadt ind paa den juridiske Bane.“

„Enhver, der kjender Victor Felsen,“ skyndte Lieutenanten sig at udraabe, „maa, naar han da ikke blendes af Misundelse, yde ham den uforbeholdneste Roes. Han er en ægte ung Kavaleer, flot, ædelmodig, Hjertet paa det rette Sted.“

„Ganske sikkert,“ fortsatte Candidaten roligt, „Hjertet paa det rette Sted; gid man kunde sige det Samme om Forstanden, men jeg frygter, at han er ualmindelig blottet for Mennefskundskaab, kun daarligt forstaaer at vælge sine Venner, og dertil er altfor uafhængig med Hensyn til Anvendelsen af sin Tid og sine Penge. Nei er et Ord, som vor kjære Victor altid har havt ondt ved at udtale.“

„Og maa jeg da spørge, om der kan tænkes en større Roes?“

„Jeg vilde dog ønske, at han ret ofte sagde nei,

baade naar han anmodes om at hjælpe ud af en eller anden Forlegenhed, og naar han indbydes til at være med til Dette eller Hint."

Bedstemoder gjorde nu Tegn til, at hun ønskede en nærmere Forklaring; medens Herr Storm afgav denne, sagde Lieutenanten sagte:

"Tvi over den Philisterdyd, han anbefaler; beregnet og overlagt Altsammen! nei, jeg priser den umiddelbar Gode, der ikke veier sine Handlinger efter Spekhøfer-Maal og Vægt. Victor er Mønstret paa en ung Mand, men han er jo ogsaa Deres Broder."

Medens han talte, faldt mit Blik i Speilet, og jeg mødte der den gamle Tomsfru Mørks Die, som var fæstet paa os med et komisk, harmsfuldt Udtryk. Der var uendelig megen Mimik i hendes Blik og Mine, og jeg pleiede at kunne læse de Tanker, hun ikke gav Ord, paa hendes Ansigt, som paa et trykt Blad. Denne gang listede jeg mig hen til hende, og spurgte, halvleende, hvad hun egentlig havde mod Lieutenant Klinge.

"Jeg har ikke sagt Noget mod mit Herstabs Gjæst," svarede hun, idet hun ivrigt syslede med Thetøiet, „men, adspørges jeg, er det en anden Sag. Og hør nu, min dyrebare afdøde Frues Barn, og tro mig: ikke Alt det, der glimrer, er Guld. Uden-

for mine Forældres Huus hjemme var en deilig grøn Eng, men gif man derud, da sank man i, og omkom ynkeligt. Den fine Herre der kan være grov nok mod ringe Folk, og det er et daarligt Tegn, naar man tager Væsen paa og af med Hat og Handsker. Gud bevares, jeg forlanger ikke, at han skal være ens mod den Høie og den Lave; det er rimeligt, at han bukter for den Ene og nisser til den Anden, men Minen maa ikke forandres fra et Smil til en Trudsel. Deres velsignede salig Moder fik ogsaa et andet Udtryk, naar hun saae paa de Undergivne, men det var et deiligt Udtryk af forøget Godhed, Bøllivillie og Overbærenhed. — Naa, nu har jeg snakke-salige, gamle Pige, Gud skee Lov, faaet Sindet lettet; vær ikke fortrydelig, min unge Frøken, og lad det ikke gaae ind i det ene Øre og ud af det andet."

O, det var umuligt; hun maatte bedømme ham forkeert, tænkte jeg; han var maaskee lidt karakterløs og flygtig, men dog elskværdig, og hvor hensynsfuld og ærbødig var ikke hans Opførsel mod mig.

Da han tog Afsked, lovede han at bringe Brev fra Fader, ganske tidligt næste Morgen.

"Jeg skal være ved Posthuset, naar Diligencen kommer," sagde han, "og De skal da ikke vente to Timer paa Deres gamle, snegleagtige Postbud."

Hvor tydeligt seer jeg ham holde ude i Gaarden paa sin smukke Hest, hvor tydeligt huster jeg Aftenhimlen med de mørke Tordenskyer, og hans dybe Hilsen, idet han red bort.

I samme Dieblis fik jeg det Indfald at flyde Gjenvei gjennem Haven, stille mig paa Hjørnet af Veien og prøve hans Hjertelag ved, ukjendt, at bede om en Skjærv.

Indhyllet, fra Top til Taa, i et stort graat Shawl, stod jeg der snart, og flyngede mig, forstrækket over min egen Dristighed, tæt op til en Træstamme. Faa Minuter efter kom han; med bankende Hjerte strakte jeg Haanden frem og bad:

„Gode Herre, en lille Hjælp.“

Hesten veg skræmmet tilbage, og i samme Nu ramte hans Bidst, med et haardt Slag, min Haand.

„Afveien, Tiggerunge! gjorde jeg Dig din Ret, red jeg tilbage og hidsede alle Gaardens Hunde paa Dig.“

Skjærende, iskold, hjerteløs, klang hans Røst; jeg blev staaende som rodfæstet, uden at kunne flytte en Fod, eller tage Haanden til mig.

„Hvem der?“ lød pludselig vor gamle Lærers Stemme; det er ingen Tid og intet Veir til at færdes paa Veiene. Søg hjem, Barn, jo før jo heller. Ingen Tak, Godnat. — Det er sandt, De

skal ikke gaae til Landsbhyen ad Kratveien; jeg saae før, at Broen over Naen er i en meget skrøbelig Tilstand, Godnat!"

Han, den Beregnende, havde trykket et Markstykke i min Haand; Praxis og Theori svare ikke altid til hinanden. Jeg puttede det i Lommen, og skyndte mig op til Huset.

Regnen faldt i tunge, kolde Draaber paa min Pande; af og til lignede det. Jeg var overvældet fortumlet og rystet, men dog glad, som et Menneske, der er undsluppet en stor, stor Fare.

"Emilie," sagde Bedstemoder, "jeg kan slet ikke lide denne Lieutenant Klinge, og hans Fortaler over din Broder berørte mig meget ubehageligt. Slige Folks Roes ned sætter nemlig mere, i mine Dine, end deres Dadel."

"Hans Uttringer fortjene neppe saamegen Opmærksomhed, Bedstemoder; jeg troer, han taler hen i Veiret, blot for at behage; dog, advare Victor mod saadanne Venner, bør man vistnok."

Bedstemoder saae forundret paa mig, men det forekom mig, som var hun lettet, og hendes: "Godnat, Barn," lød usædvanlig kjærligt.

Da jeg kom op i vor lille Stue, sad Julie opreist i Sengen; hun var forskrækket over Veiret, og kunde ikke sove, før jeg kom.

„Men, hvad har Du gjort ved din Haand? aa stakkels Ali, den er ganske rød, hvor har Du stødt Dig?“

„Jeg maa takke Vorherre for den daarlige Haand; den har reddet mig fra en uendelig mange Gange større Skade. Gud er saa kjærlig og naadig mod os, lille Søster, trods vor Svaghed; vi ville ret elske ham, ikke sandt, og bede ham om Kraft til at blive gode.“

„Jo, jeg, for jeg er lille, og skal være artig, men Du er jo stor og færdig, som Du skal være, troede jeg.“

„O, nei, jeg er slet ikke rar, lille Søster, men jeg vil stræbe at blive det.“

Uveiret var holdt op; Maanen skinne paa Julies runde, smilende, lille Ansigt; hun var slumret ind, tryk og glad ved min Nærværelse. Ak, jeg var kun en svag og daarlig Støtte! jeg følte en oprigtig Anger over saaledes at have givet efter for en ond Indflydelse. Det levende Bifald, hvormed Lieutenant Klinge belønnede enhver kritisk Bemærkning, havde forledt mig til at være uslaansom og ukjærlig; jeg havde spottet, hvad der egentlig var mig kjær og helligt.

Saa, jeg indsaae nu klart, at hans Paavirkning havde været mig fordærvelig. Hver Gang vi vare

trufne sammen, havde jeg, for at behage ham, sagt eller gjort Noget, jeg bagefter maatte fortryde. — Og Herr Storm, hvem jeg slet ikke havde sagt Farvel, hvad dømte han om sin gamle Elev? maaskee følte han sig fornærmet og studerede nu Sura for min Skyld.

Da jeg havde tænkt lidt paa Dette, faldt jeg isøvn og drømte om en grøn Eng, hvori jeg sank ned, dybt, saa dybt, at jeg vaagnede.

Det var en deilig Morgen, og mit Hjerte slog frit og lykkeligt. Jeg skyndte mig op, glemte min blanke Mark, badede min saarede Haand og ilede saa ud, for at være borte, naar han kom.

Andet Kapitel.

Da jeg, fra et skjult Sted i Haven, havde seet Lieutenant Klinge ride bort, skyndte jeg mig tilbage. Julie kom mig imøde i Døren, skynge sig op til mig og sagde forstræffet:

„Bedstemoder er saa underlig, Du maa blive hos mig, jeg er saa bange. Hvad er det med Fader? han kommer da igjen, Emmu, Du er da vis paa, at han kommer igjen?“

„Gud forbyde Andet! kjære, lille Julie, lad mig komme frem. — Somfru Mørk, hvorfor gaaer De? aa, jeg er saa dødelig angst; vær barmhjertig, siig, hvad der er skeet?“

Den gamle Pige vendte sig ikke om, men foer med ungdommelig Hurtighed opad Trappen; det var tydeligt, at hun vilde undgaae os. Jeg havde imidlertid seet hendes ophovnede Dine og forsørgede Mine, og Modet svigtede mig. Dog, Uvished var værre end alt Andet; jeg aabnede Døren til Bedstemoders Stue.

Hun stod med et Brev i Haanden, og saae bleg og besynderlig ud.

„Fader er dog ikke død, o Gud, han er dog ikke død?“

„Vær rolig, Emilie, din Fader er fuldkommen rask, og tænker mindst af Alt paa Døden.“

Strengheden i Bedstemoders Tone forfærdede mig; det var, som vilde hun sige Noget, men ikke kunde faae Ordene over sine Læber; hendes Bryst hævedes af en indvendig Hullen, der dog ikke kom til Udbrud, og kun varede et Sekund. Derpaa strøg hun sig over Panden, og sagde, med næsten uhyggelig Fatning:

„Der forestaaer en stor Forandring; din Fader vil indlade sig i nyt Ægteskab.“

Et Dieblif stod jeg som lynslagen, derpaa ilede jeg ud; jeg kunde ikke taale at see eller tale med Nogen; jeg kunde ikke standse eller faae No, før paa Kirkegaarden ved den elskede Grav. O, hvor jeg græd der; i Begyndelsen var det bittre, brændende Taarer; mine Tøølsler gjorde Oprør; skulde en Anden indtage Moders Plads i Hjemmet, og i Faders Hjerter, ja, maaskee ogsaa efterhaanden i min Søsters.

O, jeg Daare, der havde tænkt, at jeg maaskee burde opsoøge Prøvelser; de kunde nok finde mig, ogsaa i Hjemmet.

Jeg spurgte mig selv om Sorgen ikke havde været endnu større, dersom min første Formodning havde stadfæstet sig, og vi nu havde været Forældreløse; med Gysen maatte jeg svare nei, den vilde hverken have været saa bitter, eller saa stor.

Torgjæves søgte jeg at fremmane Moders Billede for min Sjæl; ellers kunde jeg altid, dog nu var jeg for urolig, lignede hende for lidt, hende, der altid var saa blid, hengiven og taalmodig; men alene Tanken paa hende gjorde mig godt, og bragte Stillehed i mit Sind.

„Vær Vaandt imellem dem,“ o, Gud, nu skulde det maaskee begynde, og jeg var saa skrøbelig en Stakkel. Vorherre vilde vel hjælpe, naar jeg havde Villien, men vilde han ogsaa hjælpe mig til at faae

den. Det var jo syndigt at være vred paa hende, den Fremmede; Moders Fortrin burde ikke føde Uvillie mod Nogen. Stakkels Bedstemoder, hvor hun nu led, og hvor hun var fortørnet paa Fader; jeg vilde forsøge at tale et Ord til hans Forsvar; maaskee mit eget Hjerte med det samme kunde blive kjærligere findet.

Bedstemoder stod paa samme Plet, da jeg kom tilbage; hun overlod mig rolig sin Haand, uden dog at besvare mine Kjærtegn med ringeste Bevægelse.

„Kjære, elskede Bedstemoder, kan man ikke nok forstaae, at Fader har følt sig meget ensom, og ligger ikke en Undskyldning —“

„Det sømmer sig kun daarligt for Dig, Emilie, at tale i en saadan Tone om din Fader. Har jeg anklaget, siden Du vil retfærdiggjøre? hvad han har gjort, er det naturligste af Verden; de Fleste vilde, i hans Forhold, have giftet sig før. Tro ikke, at jeg er vred, dertil har jeg ingensomhelst Ret; desuden kjendte jeg din Fader, og ventede mig ikke Andet.“

Hvor tusinde Gange værre var ikke denne forstenede Kulde, end Bebreidelser og Klager; hvilken dulgt Ringeagt laa der ikke i hendes: jeg ventede mig ikke Andet. Nei, hun var ikke vred paa Fader, men jeg troer, om Sligt er tænkeligt, at den Brede

hun havde følt mod Moder, fordi hun kunde vælge ham, vaagnede paany.

„Lad Baronessen være lidt alene, kjære Frøken,“ hviskede Somsfru Mørk, idet hun blidt trak mig ud af Stuen, „hun lider ikke, man seer hende i Sindsbevægelse, og dog piner det hende, at lægge Baand paa ethvert Udbrud. Tænk ikke paa at trøste, det ydmyger hende bare; jeg kjender min gamle, naadige Frue, ude og inde; hun har nu en drøi Dybt at bestaae, Gud naade os. See ikke saa forknøgt ud, mit søde Lam; det kan jeg ikke bære! det skal nok blive lyst igjen; Vorherre har ikke givet Dem Smilehullerne og den velsignede Batter til ingen Nytte. Der var ogsaa Sorg og Sammer, da Hofjægermesteren friede, og vor unge Baronesse, for første Gang, havde anden Mening end sin Moder, men det blev dog godt bagefter.“

„Men hvad havde Bedstemoder egentlig mod Bartiet?“

„Hun havde mange, og om jeg maa være saa fri at tale reent ud, gode Grunde derimod. Deres Herr Fader var af en høist maadelig, ikke engang hundrebaarig, Adel, og saa eiede han heller Intet, hvilket, uden just at være en Hindring i sig selv, udfatte ham for den Mistanke, at han tog vor deilige unge Baronesse for hendes Penge, hun, der fortjente

at elskes, ene og alene for sin egen Skyld. Men her gjorde vi ham Uret; han holdt virkelig af hende, og var en stoffelig, søielig, godhjertet Mand. Ingen har skabt sig selv, naa, Gud bevare min Tunge. — Nu maae vi ikke tabe Modet, kjære Frøken; det er en ung Dame af Stand, Gud skee Lov, der ikke vil gjøre Familien Skam."

"Hvor er Julie, Somfru Mørk? o, at jeg kunde glemme hende."

Jeg fandt min lille Søster grædende i en Krog af Havestuen; hendes livlige Phantasi havde travlt med at male Skræmmebilleder.

"Emmh, troer Du, vi skulle ud af Huset?"

"O, nei, vist ikke."

"Men vi faae jo Stedmoder, og hun vil være ond imod os, ligesom i Historien, Du veed."

Onnd imod os! hvor skræffeligt, at en Fremmed skulde faae Magt hertil. Jeg tog Barnet paa mit Skjød, astørrede hendes Taarer, og fortalte, at den Moder, Fader valgte os, naturligviis var god, og at vi ikke maatte tage imod hende med Fordom, men med Tillid og Kjærlighed. Min Stemme lød saa underlig, da jeg talte om en anden Moder, og om at elske hende; der var ingen rigtig Kraft, Overbeviisning eller Sandhed i den. Julie saae ganske vantro paa mig.

„Du er dog bange, Ali, og Du holder heller ikke rigtig af hende.“

„Med Guds Hjælp vil jeg komme dertil, og Du ogsaa; det vil beroe meget paa vor Opførsel, Julie, hvorledes den nye Moder vil blive; ere vi fromme og gode, vil hun nok lære at holde af os.“

Det var en skrækkelig Dag! havde vi blot ret udtalt os for hinanden, men Bedstemoder sad rolig og taus, og hendes Mine afviste enhver Hentydning til Sagen. Tomsfru Mørk sneg sig om som en Skygge med et underlig opstillet Ansigt, der skulde lade fornøjet. Selv Tjenestefolkene saae høitidelige ud, undgik at møde os, talte sagte sammen i smaa Grupper, og rystede paa Hovederne med prophetiske Miner.

Seent om Aftenen kom Victor med Extrapost fra Kjøbenhavn. Vi græd ret ud sammen, og jeg fik endelig Luft.

„Nu, Victor, maa det være nok, vi have ikke Lov til at græde saaledes, troer jeg.“

„Du har Ret,“ sagde han, idet han halv skamfuld bortvirkede en Taare, „men Moder var saadan en Engel; jeg kan ikke begribe — og dog, jeg kan nok tænke, at Fader var kjed af dette triste Liv her.“

„Fader var jo næsten altid i Kjøbenhavn, Victor.“

„Hvorfor, fordi her var kjæbeligt, og Ingen havde Øyst til at komme herud. For Dig, Mi, vil Dette egentlig have mange Fordele; Hjemmet vil blive muntert og selftabeligt, og Du vil forhaabentlig faae en kjærlig Veninde i Faders Kone, der omtrent er paa din Alder.“

Og Victors smukke, freidige Ansigt fik igjen sit naturlige, oprømte Udtryk, medens han fortalte, hvor behagelig, yndig og talentfuld hun skulde være, hvor ene hun stod i Verden, og hvorledes hun ganske sikkert vilde have Hjerte for os, da hun selv var forældreløs og opdraget af fjerne Slægtninge.

Allerede næste Dag ankom Faders Kommissionair, Herr Skruer, en lille mager Mand, med sort Haar, visfengul Hudfarve og grønne Dine, der, uden at slege, aldrig faae lige paa En. Han havde en Tapetserer og andre Haandværkere med, og Huset blev efterseet og istandsat fra Loft til Kjælder. Kun Bedstemoders Værelser og min lille Havestue bleve fritagne for Forandringer, og det høist mod Herr Skruers Villie. Han og jeg havde mange Skjæmhedser i Anledning af de gamle Meubler, som han, uden Skaansel, vilde kassere.

„Vær vis paa, at jeg gjerne vilde give efter,“ sagde han med paatagen udenlandsff Accent, „men jeg maa tage høiere Hensyn. Gjør jeg Brud paa

Smagen, er det ude med mig. Det gjælder mit Renommee, unge Dame, mit Renommee!"

Efter en Maanedstids Forløb var Alt færdigt; hvor underlig fremmed saae der ikke ud i de kjendte Bærelser; selv Bedstemoders Tipoldeforældre syntes ikke rigtig at passe i de nye, straalende Kammer. Jeg var dog glad over, at Vænestolen og det indlagte Bord, paa min indstændige Forbøn, vare blevene i Dagligstuen; de stode i Vinduesnichen, paa deres gamle Plads, og gave det Hele lidt hjemligt for Bedstemoder.

Første August skulde Fader komme med sin unge Kone. Jeg takkede Gud, at Brylluppet blev holdt i Udlandet, saa vi ikke behøvede at møde. Og den ene Dag gik efter den anden; hver for sig syntes lang, men saae man tilbage paa en Uge, var den svunden som en Drøm. Bedstemoder talte roligt om deres forestaaende Ankomst, og gjorde Alt, for ikke alene at skjule, men fuldkommen underkue sin Sorg.

Søndagen før de kom, vare vi i Kirke; vor indelukte Stol var bleven malet og forgyldt, og Vænestolene betrukne med nyt Fløiel. Det var en underlig Tanke, at hun næste Gang skulde være med.

Endelig oprandt Dagen; Luften var varm og tung; jeg følte mig saa besynderlig nedslaaet og be-

klemte. Dog, det var urigtigt; de burde modtages med glade, venlige Ansigter.

Maaskee var hun, vor unge Moder, nu ogsaa ængstelig, ved Tanken paa sine Pligter og os; maaskee frygtede hun, at vi vare forubindtagne mod hende. Var det Tilfældet, skulde det nok gaae godt; blot hun vilde vise Bedstemoder Erhødighed, og holde rigtig af Julie, da vilde jeg saa hende saa kjær, og være hende saa inderlig taknemmelig.

Hvor yndig saa min lille Søster ikke ud, i sin hvide Dragt med de lyse, glindsende Krøller. Hendes store, blaa Øine vare saa utryksfulde i deres Forventning; hun var iøvrigt lidt bleg og forstrækket, og vilde slet ikke lade mig komme ud af Syne.

„D, Ali, de kunde komme, medens Du var borte, bliv her, eller lad mig følge Dig.“

„Omsider saaes Vognen, som en lille, sort Pril, langt borte; mit Hjerte slog saa stærkt, at jeg neppe kunde trække Veiret. Bedstemoder reiste sig roligt op, og gik langsomt ud i Gangen; vi fik os netop stillet tilrette, i hendes Skygge, til Vognen kom.“

Victor sprang først ud; derpaa kom Fader, og endelig vor Stedmoder, hjulpet ned af dem Begge.

Hendes Ansigt var straalende, ja, blændende smukt; hun kastede et hurtigt Blik opad Egeborgs Hovedbygning, neiede dybt, men dog paa en vis let,

ugeneert Maade for Bedstemoder, og vendte sig derpaa til mig.

„Formodentlig Emilie?“

Hun omfavneede mig, kyskede min Kind og saae, idet hun følte, at jeg zittrede, opmærksomt paa mig; ikke med et uvenligt, men med et koldt, forundret, spørgende Blik. Med voldsom Anstrengelse betvang jeg mine Taarer; den Bevægelse, hun ikke kunde forstaae, turde ikke komme til Udbrud i hendes Nærverelse.

„Og det er den Lille,“ spurgte hun derpaa, „hvor allerkjæreste! — kjære Ven, lad mig endelig strax komme til mit Værelse, siden kan jeg see det Hele. De undskyldte nok venligt, at jeg bliver et Par Timer i Ro, og søger at komme en Smule til mig selv, efter den lange Rjorsel.“

Med Faders Arm steg hun opad Trappen, og vi følte Alle, i samme Dieblis, at hun var sig sin Magt, som Herskerinde i Huset, fuldkommen bevidst.

„Tillad, tør jeg komme frem,“ bad strax efter en lille vims Kammerjomfru, idet hun, med determineret Mine, banede Vej for sig og en med Øsker, Taster, Paraplyer og Parasoller belæsset Tjener. I Forbigaaende mønstrede hun os med et dristigere og mere vedholdende Blik, end egentlig passende.

„Ali, troer Du ikke Fader holder af mig mere? han kysfede mig ikke.“

„Jovist, Du lille Nar! der er han; løb hen til ham, saa kysser han Dig nok.“

Men Julie kunde ikke flyve ham om Halsen, som før. Det gjorde ham bestemt ondt at see, hvor tøvende hun nærmede sig, thi han tog hende heftigt i sine Arme og kysfede hende mange, mange Gange.

Snart faldte vi sammen i Dagligstuen, men Stemningen var høist uhyggelig. En Forklaring vilde maaskee have lettet; dog vi nærrede, hver især, ligemegen Frygt for en saadan. Fader saae slet ikke lykkelig ud, og der var noget Holdningsløst og Usikkert i hans Mine, der smertede mig; det var næsten, som undsaae han sig for os, og fortrød allerede, hvad han havde gjort.

O, det var tungt at see Bedstemoders Hædersplads ved Bordet indtaget af en Anden; hun var imidlertid meget venlig og munter, lo og spøjte med Victor, talte om den smukke Herregaard, og om Spøgelse; hun haabede da, at her var Spøgelse; de hørte nu engang til, og maatte ikke mangle paa en gammel Gaard.

„Naar det bliver mørkt, saae vi nok en Historie, Victor, jeg holder meget af at være rigtig bange

og er let at kyse. — Nei, det er kosteligt, see dog den Lilles Dine!”

Jomfru Mørk stod ved Buffeten, og skar Khl-
langerne for med en Iver, der skulde dølge hendes
Mishag. Hun havde nemlig en egen Veneration for
Spøgeser, og, at omtale dem saa letfindigt, var i
hendes Dine en Majestætsforbrydelse.

„Er De Huusjomfruen?” spurgte min Sted-
moder, idet hun satte sin Caffeekop paa Bassen.

„Ja, og jeg har været her i femogtredivte Aar.”

„Himmel, saa er De jo en heel Skat, hengiven
og tro som Guld, naturligviis. De behøver ellers
ikke at lave Caffen her; det er bedre, Tjeneren brin-
ger den stjænket ind” — o, hvor det gjorde mig ondt
for hende; hun havde altid sat sin Vre i at præsi-
dere, ziirlig som et pillet Eg, ved Caffebordet —
„heller ikke skal De herefter, min Gode, tranchere
Stegene; det gjør Højjægermesteren nok selv, og
endnu Et, vi ville først spise til Middag Kl. fem.”

„Det kan vist aldrig gaae an, naadige Frue,
Baronessen er vant til at spise Kloffen tre, og” —

„Tro ikke, at jeg vil genere Baronessen; hun
maa, som gammel Dame, naturligviis intet Vaand
lægge paa sine Baner, men spise naar det behager
hende. Altsaa Kloffen fem, og Frokost mellem tolv

og eet. — Kom herhen, Du lille Søde, Du skal ikke plages med at sidde saa længe tilbords med os Store; det er heller ikke sundt for saadan et Puds at spise saa filde. Du har da vel en Bonne, eller maaskee allerede en Lærerinde?"

„Jeg læser med hende.“

„Virkelig, det kalder jeg kjærligt at paalægge sig en saadan Gæne.“

„Det er en Glæde, og ingen Gæne.“

Hun saae forskende paa mig, med et lidt ironisk Blik; jeg havde paa Tølsesen, at hun fandt mig en smule keitet, ikke smuk, og dertil neppe havde synderlig Tro til mine Ord.

Ud paa Aftenen gik jeg ind i Somsfru Mørks bestedne Kammer. Hun sad og læste i en gammel Bønebog, medens de stridende Taarer løb hende ned ad Kinderne.

„Gaa bare, mit kjære unge Herfskab; De skal aldrig bryde Dem om mig gamle Tøsje; jeg skal nok holde ud og blive paa min Post, ja selv om den næstviise lille Hæx af en Kammerkidsken gjør Nar af mig lige op i Vinene, skal jeg ikke vige.“

Næste Dag da Julie og jeg sadde og læste, traadte vor Stedmoder ind til os. Hun var klædt i en bleggrød Morgendragt og saae meget ung, næsten barnlig ud.

„Hør, Kjære, dette Bærelse elsker jeg! til Læsestue passer det imidlertid kun daarligt, saa nær ved Dagligstuen, at Lyden af Spilleøvelserne — og er der Noget i Verden, som skurrer mere i musicalste Øren — bestemt kan trænge derind. Hvad, om Du overlod mig dette, og da fik et større og bedre ovenpaa, kan det ikke lade sig arrangere?“

„Meget godt.“

„Nu, saa flyt ud, min Søde, jo før, jo heller. — Her skal mit Fortepiano staae, her en lille Sopha, her Blomstertrappen, men først maa jeg have nye Tapeter. Hvilket deiligt Portrait! det kan vel blive hængende?“

„O, nei, det er min Moders Billede.“

Jeg fik et hurtigt, gjennemborende Blik, hvorpaa hun forlod Stuen.

„Hvad er her paaferde?“ spurgte Fader senere, da han saa Fortepianoet blive baaret ovenpaa; jeg lagde Mærke til hans bekymrede Mine, og svarede derfor i saa munter en Tone, som det var mig muligt:

„Julie og jeg have faaet Lov til at ombytte Havestuen med den gule Stue i Øst, der støder lige op til Bedstemoders Bærelser.“

Det Smil, der spillede om min Stedmoders

Læber, da hun hørte mit Svar, kan jeg ikke glemme; hun troede vist, at jeg virkelig var ensfoldig nok til at regne Forandringen for en Begunstigelse.

De lyseblaae Tapeter, der havde gjort mig saamegen Glæde, bleve nu revne ned, og min simple, venlige lille Stue forvandlet til et overdaadigt Kabinet.

Den ene Dag gik efter den anden, uden at Forholdet blev hjerteligere, eller rettere, uden at der egentlig kom noget Forhold tilveie. Vor Stedmoder var bestandig mild og høflig, uden dog nogenfinde at tage ringeste Hensyn til Andet, end sin egen Bequemmelighed. Jeg troer ikke, hun holdt af Fader; det forekom mig altid, som var hun en Prindsesse, og han hendes opvartende Kavaleer. Efter hvad Folk sagde, var hun opdraget meget strengt af sine Slægtninge; maaskee var hendes Øyst til at herske og tilfredsstille ethvert Indfald Frugten af Undersøelse og altfor stor Tvang. Victor lod til at behage hende meest, og hun viste ham megen Venlighed, som han dog ikke længe gjengjældte. Det piinte og saarede ham, naar Julie og jeg bleve satte tilside; det oprørte hele hans Sjæl, naar Bedstemoder ikke blev behandlet med Opmærksomhed og Hensyn. Disse fine Følelser dulgte han ikke, og jeg takkede Gud, naar han reisste, uden at det var kommet til Strid.

Med mig var Victor heller ikke rigtig tilfreds, og han bebrejdede mig undertiden, at jeg ikke usorbeholdent opponerede og stillede mig paa Bedstemoders Side.

„Jeg havde ikke troet, at Du vilde bære Rappen paa begge Skuldre, Emmy,“ sagde han.

Af, han ahnede ikke, at det kostede mig megen Kamp at handle, som jeg gjorde, og at jeg kun blev istand dertil ved Erindringen om Moders Bøn: „vær Vaandet imellem dem“. Det var tusinde Gange lettere at udvide Åløften, end at fylde den. —

Efterhaanden forløbe næsten Alle den nedgaaende Sol, for at beile til den opgaaende. Bedstemoder lod til ikke at ændse Folks forandrede Opsørsel — som hun desværre, undertiden, havde forskyldt ved et hovmodigt Væsen — men jeg er dog vis paa, at hun følte enhver Krænkelse og Tilfidesættelse dybt.

Det var en sørgelig Tid! Huset var næsten altid fuldt af Fremmede; jeg havde ikke Gen at udøse mig for. Victor var ophidsset nok; ham maatte jeg formilde; Bedstemoder afviste kort, næsten med Haardhed, enhver Fortrolighed; stakkels Jomfru Mørk var nærvædt at bukke under, af Sorg paa sit Herskabs Vegne, og af Uergrelse paa sine egne; det vilde have været skjændigt at læsse mere paa hendes Skuldre;

og Fader, o, han var naturligviis den af Alle, jeg mindst kunde tale til.

En Dag gif jeg, halv fortvivlet, ind til min Stedmoder; det var dog tænkeligt, at et oprigtigt Ord kunde vinde hende.

Hun laae paa Sophaen i Kabinettet, med en Bog i Haanden, og lod til at blive meget forbauset ved at see mig. Jeg fortroeb næsten, at jeg var kommen, og sølte levende Umuligheden af at gjøre mig begribelig for hende. Der var en langt større Hindring imellem os, end et forstjelligt Sprog vilde have været; Tegn og Miner kunne jo forklare Meningen; det var vore Sjæle, der ikke kunde forstaae hinanden.

Da hun havde hørt min, i de mildeste Udtryk, fremsatte Beklagelse tilende, reiste hun sig op, og sagde afgjørende og ivrigt:

„Du forbauser mig! jeg troede sandelig, at Du, stjøndt Bart i Sagen, maatte kunne indsee, at min Opførsel tilfredsstiller enhver billig Fordring. Det er ikke behageligt for en ung Kone at komme ind i et Hjem, der er opfyldt med Personer, hun naturligviis ingen Godhed kan have for.“

„Men var det dog ikke muligt, at denne Godhed kunde komme? o, prøv derpaa!“

Kolbt, isnende kolbt, var det Blik, hun gav mig, idet hun vedblev:

„Følelserne lade sig ikke commandere; jeg taaler visse Personer; mere kan ikke forlanges. Saavidt muligt generer jeg Ingen, og tør vel ogsaa forbre, ikke at blive generet; og hermed ville vi lade dette Thema falde, for steds. — Vær saa god, Kjære, naar Du gaaer forbi Klokkestrengen, at ringe, det er Tid at tænke paa Toilettet.“ —

Det var min største Glæde at læse med Julie, og jeg holdt slet ikke af, naar vi bleve afbrudte, og den Lille hentebedes ind til vor Stedmoder, for at slynge, bandse og være Tidsfordriv for hendes Fremmede. Hun blev da iført et lille Parisercostume og friseret paa det ziirligste. Alle fandt hende saa usorlignelig, saa yndig, og hvad hun gjorde og sagde var mageløst; men jeg var inderlig bedrøvet; det forekom mig næsten som en Vanhelligelse, og jeg skjælvede for, at Forsængelighed skulde besmitte mit Barns Sjæl. Dersom hendes smaa Triumpher ikke havde glædet Fader kjendeligt, havde jeg bestemt modsat mig. —

Før pleiede Bedstemoder at benytte Vognen hver Dag; nu vilde hun heller gaae, end udsætte sig for et muligt Afflag.

Hvor tydeligt husker jeg ikke en graa Morgen,

da vi, paa Tilbageveien fra Kirkegaarden, mødte vor Stedmoder, der ligeledes var tilføds.

„Godmorgen, Godmorgen, vi faae bestemt en ordentlig Vyge; ah, den begynder allerede.“

„Blot Du ikke skal blive syg, Bedstemoder; her er ikke et Sted, hvor vi kunne thy ind.“

„Lad os skynde os, Barn, saa har det ingen Nød. Men kommer ikke, dernebe, den unge Skum løbende med en Paraply? jo, i Sandhed. — Min gode Skum, De maa troe, at jeg sætter stor Priis paa Deres Opmærksomhed.“

Bedstemoder smilede venligt til den unge Forvalter og rakte Haanden ud efter Paraplyen; han skyndte sig imidlertid forbi, og hen til min Stedmoder, idet han i en sletst Tone, der ledsagedes af et uforfæmnet Blik, svarede:

„Undskyld, men i den Fart var det mig umuligt at skaffe to Paraplyer tilveie.

Mit Blod kogte; Bedstemoders Haand skjælvede lidt; jeg vovede ikke at see paa hende; i samme Nu løb imidlertid en Stemme bagved:

„Tillad, tillad!“

Det var den gamle Pastor Dahl, der kom sthytende imod os; han var sprunget ned fra en Vondsvogn, og holdt, i sin Iver, Paraplyen ud fra sig,

længe før vi kunde naae den, saa han selv blev drivvaad.

„Tillad, Fru Baronesse, tør jeg byde Dem min Arm.“

Og hans Ryg var ikke stiv længer; idetmindste var Bulket dybt, og hans hele Væsen yderst forekommende og høfligt.

Der falbt en Steen fra mit Hjerte; o, hvor jeg holdt af ham; hvor han forekom mig ædel og ærværdig, som han gif der, aandeløs af det hurtige Løb, med røde Kinder, Hatten lidt paa Snur paa det graa Haar, Ild i Blikket og Ivrighed i Minen. Da vi kom ind, tog jeg hans Haand og kyskede den; jeg kunde ikke andet.

„Idag er jeg ikke hjemme,“ sagde min Stedmoder lidt senere til Tjeneren; derpaa tilspøiede hun strengt: „hvorfor blev De saa længe i Byen?“

„Hesteskoen gif af, Deres Naade, og jeg maatte ogsaa vente paa Apotheket.“

Da han var gaaet, lænede hun sig tilbage i Gynge stolen, og klagede, idet hun fæstede sine meest indtagende Bine paa den uimodtagelige Pastor Dahl:

„Butter Opspind, o, det er sørgeligt med den megen Fordærvelse! der er ingen Sandhed i flige Folk.“

„Naar vi lære dem at lyve til vor Befvemme-

lighed, maatte de sandelig være fuldkomne, dersom de ikke ogsaa undertiden gjorde det til deres egen. Eller hørte jeg maaskee feil, min Frue, bød De ham ikke sige, at De var ude?"

„Efter at have betænkt sig et Dieblif, om hun skulde blive vred, eller tage det fra den comiske Side, valgte hun det Sidste.

„I Sandhed, De er en original Mand, hvor snurrigt! imidlertid tænker jeg dog, der er en lille Forskjel paa Tjeneren og mig."

„Ikke saa ganske lille; den Overordnede har fikset et langt større Ansvar, og de Fordringer, der stilles til os, ville vistnok rette sig efter vor Opdragelse og hele Forhold. Farvel, nei jeg takker, jeg kan ikke blive."

Han ilede bort, og jeg saae, hvorledes han traf Veiret ude, som havde han ikke ret kunnet faae det inde i de stabselige Værelser.

Næste Dag kom Victor med Lieutenant Klinge. Dette Besøg var mig yderst uvelkomment, thi Lieutenanten havde en egen tactløs Maade at give sin Medfølelse tilkjende paa, der lod os føle vor Stillingens Plinlighed langt tydeligere end ellers. „Dette er for galt," udtrykte hans Blik, meer end een Gang i Løbet af Dagen, og jeg saae Fader blegne og Victor blusse og bide sig i Læben.

Da han reiste om Aftenen følte vi os Alle lettere, og Ingen bad ham om at komme igjen.

Tredie Kapitel.

Senad Efteraaaret reiste Fader og hans Kone til Kjøbenhavn. Det var en lille Frist, hvori Alt, saa nogenlunde, kom i den gamle Skif; men Bedidsheden om, at det alligevel ikke var som før, laa dog hele Tiden trykkende paa os, og det var lange, triste Aftener, Bedstemoder og jeg tilbragte i den store, af fire Vokhs kun yderst ufuldkomment oplyste Stue. Lille Julie hoppede frem og tilbage mellem de lange Skygger, Vænestolene kastede paa Gulvet. Hun kunde dog, Gud skee Lov, være rigtig glad endnu, og havde kun i enkelte Dieblikke en dunkel Følelse af det uhyggelige Forhold. Naar hun var bragt tilfjængs, læste jeg gjerne høit; jeg maatte da rykke ganske nær til Bedstemoder, for at ikke Blæstens Tuden i Skorstenen, eller Regnens vedholdende Pidsken paa Runderne skulde overdøve min Stemme.

En Morgen fik vi et meget uventet Besøg af en Fætter af Bedstemoder, en høi, gammel Herre, hvis stive Holdning, skarpe Næse og gjennemtrængende Blik gav ham et meget aparte, respectindgydende Udseende.

Hans ene Fod var daarlig, og han haltede, naar han var i Genrum, men næsten aldrig i Nogens Nærværelse, skjøndt det voldte ham Anstrengelse og Smerte at undlade det. Der var noget Strengt og Koldt i hans Mine, og et Træk af Menneſſeforagt om hans Mund, der kunde skræmme En langt bort. Selv yderst punctlig og characterfast, fordømte han Enhver, der manglede disse Egenskaber. Den, der lod sig Noget byde, var, i hans Tanker, en Usling, og Godmodighed og Beskedenhed syntes ham eensbetydende med Enfoldighed og Ubetydelighed. Hans Egetskab havde været barnløst og ikke lykkeligt; efter Konens Død tog han Afſked fra sin Amtmandspost, slog Bolig op i Kjøbenhavn, og tog en ung Slægtning til sig, for at bestyre Huset. Onkel Bohan havde altid næret megen Sympathi for Bedstemoder, der dog, hidindtil, kun havde givet sig tilskjende ved ceremonielle Nytaars-Gratulationer.

„Ege til Sagen, er mit Valgsprog,” sagde han, idet han stillede sig foran Bedstemoder, „alene for at hilse paa Dem, min høitærede Cousine, er jeg ikke kommen herud. Jeg er her for at give Dem en Advarsel, som De kan reflectere paa, eller ikke, ganske efter Behag. — Deres Svigersøn forbruger langt mere, end hans Eiendom indbringer, og bliver det saaledes ved en kort Tid endnu, er det ude med

ham. Nylig henvendte han sig til mig om et større
 Baan, hvilket jeg naturligviis nægtede ham, og vilde
 have nægtet, selv om jeg havde været Millionair.
 Da han kun kan byde sine Creditorer en maadelig
 Sikkerhed, foreskrive de ham naturligviis høist usor-
 deelagtige Betingelser. For gammelt Venskabs Skyld
 raader jeg nu Dem, Cousine, til at trække Deres
 Penge ud af Godset."

"Skjøndt jeg vurderer Deres venstabelige Tølel-
 ser," svarede Bedstemoder med ufattelig Ro, "kan
 jeg ikke følge Raadet. Mine Penge staae sikkert paa
 første Prioritet; sagde jeg dem op, maatte Egeborg
 sælges, og tage fra mine Forsædres Gaard, hvor jeg
 er født, kan jeg ikke, idetmindste ikke godt. Desuden
 vil det være mig hyderst piinligt, under nærværende
 Forhold, at tale om pecuniaire Ting med min af-
 døde Datters Egtesælle."

"Blive Renterne Dem ordentlig udbetalte?"
 spurgte han, idet han rynkede sine tykke graae Bryn.

"Jeg behøver dem ikke alle; hvad jeg forlanger,
 faaer jeg."

"Saa, Farvel; efter min Mening handler De
 lige urigtigt mod Dem selv og mod Deres Børne-
 børn. De overlod Deres Datter Gaarden imod mit
 Raad, og det hverken undrer eller fornærmer mig, at
 De heller ikke nu følger det. Skjøndt ellers en saa

udmærket Dame, forekommer det mig, som lider Deres Forstand Skaar ved en overdreven, ubesøjet Uegennyttighed. Jeg har gjort min Pligt, og Udsaldet kan nu være mig ligegyldigt."

Han bukkede, kyssede Bedstemoders Haand, og reisste usfortøvet, efterladende os i en plinlig, usikker Stemning.

Saa Dage efter kom Herr Skrue, og, under Paaskud af at ordne endeel nye Malerier, gif han omkring og kigede allevegne, smaamumlende, som gjorde han et Regnestykke i Hovedet. Det forekom mig, at han vurderede hvert Stykke Sølvstøi, og især havde stor Lyst til at komme i Besiddelse af de gamle Armstager, hvis Thynde han, med næsten vantro Forbauselse, veiede i Haanden.

Senere blev Huset fyldt med Sagtgjæster, og den unge Værtinde udfoldede en Smag og en Opfindsomhed, der vakte almindelig Beundring; det gamle Egeborg var ikke til at gjenkjende. Jeg gif saa ene og stille omkring ved alle disse Festligheder. Vor Stedmoder forstod paa en egen smilende Maade at blotte os og stille os i et falsk Lys for Fremmede; dette lyffedes saameget lettere, som jeg altid bestræbte mig for at skjule og dække Misforholdet.

Hvor Bedstemoders smaa Egenheder bleve mig fjære, ja, næsten hellige. Der laae en taareløs, for-

stenet Smerte i hendes Blik, som skar mig i Hjertet. O, jeg Staffel, hvad kunde jeg gjøre! undertiden fandt jeg næsten en Trøst i Onkel Johans skræffelige Forsudsigelse; Dette forekom mig uundholabeligt; maatte ikke enhver, hvilkensomhelst, Forandring, føre til det Bedre.

Mangen Gang blev mit Sind forbittret, og jeg tænkte paa at sætte Haardt mod Haardt, men naar jeg da saae paa Moders Billede, eller læste i den Bibel, der engang havde været hendes, angreb jeg strax. „Fordi Du stikkes af Andre, bliv derfor ikke selv en Torn,“ stod der i Somsfru Mørks gamle Bønnebog, og den sprang altid op paa det Sted, da der laae en visfen Rose mellem Bladene. Jeg bad inderligt og ydmygt, at disse Ord ret maatte trænge ind i min Sjæl.

Fader var underlig rastløs og ophidset; han saae bleg ud, hostede tørt og huult, og det var, som undgik han at være alene med os. Victor kom kun hyderst sjældent, og var da ligesaa indesluttet og mørk, som han før havde været aaben og sorgløs.

„Ved mig ikke om at blive, Ali,“ sagde han, „min Selvbeherfskelse er opbrugt for denne Gang, lad mig reise!“

En Dag kom Somsfru Mørk styrtende ind til mig, med en Skee i Haanden, rystende af Brede.

Tjen mig i at smage! — er Den sveden?“

„Rei, ikke en Smule, vær dog rolig, Kjære, det er en upaaklagelig Bælling, der slet ikke er svæben.“

„Men Glitterup siger, at den er det, og hun har givet den til Ratten. Det Umenneske elsker Ratter og lokker dem ind i Stuerne; det er hendes Skyld, at min Fugl, min stakkels lille Fugl, blev tagen. Vi maae have Ratter for Musenes Skyld, siger hun, og saa agerer hun selv Muns og slikker i mit pæne Syltetøj; jeg greb hende igaar paa frisk Gjerning, og kunde nok kende hende uden Brillen, skjøndt hun altid lader mig høre min Alder. Lad mig komme til Døren! ja, tænkte jeg det ikke nok, der stod den fræske Somfru Næsviis og lurede, og nu løber hun ned, for at fladdre, men det er mig ligemeget. — Na, Gud, maatte det snart være forbi med mig arme Skrog!“

Og den stakkels gamle Pige græd og vred sine Hænder, men saa fortrød hun det igjen, og sagde, at hun var et sælt gammelt Gnav, der fortjente sin Skjæbne, eftersom hun kunde have Hjerte til at beklage sig for mig.

Hvor tydeligt husker jeg ikke den kolde, klare Marts morgen, da min Stedmoder kom ind og sagde:

„Tænk, jeg har opdaget, at vi kunne faae den herligste Udsigt herfra Dagligstuevinduerne over Landsbyen, den spidse Høi og Stranden, naar fire Træer tilvenstre blive ryddede!“

"Dog ikke det store Castanietræ?" spurgte jeg forfrækket.

Jo, og de to Hængebirke og Blodbøgen; maaskee den sidste dog kan skaanes, jeg troer det næsten."

Bedstemoder reiste sig op fra sin Plads; hun var meget bevæget, og det faldt hende vanskeligt at tale:

"Det Træ er mig, er os Alle saa dyrebart; der knytte sig mange Minder til det, og jeg haaber, det maa blive staaende."

"Det gjør mig ondt, at jeg allerede har talt med Folkene."

Bedstemoder forlod Bærelset; Fader lagde Avisen fra sig, og Victor bøiede, uden at vide det, en Sax sammen, som havde den været af Box. Jeg gik hen til min Stedmoder, tog hendes modstræbende Haand og forestillede hende indtrængende og bønligt, hvor smukt det vilde være, om hun overvandt sig og gav efter.

"J sig selv," svarede hun hurtigt, "er det mig complet ligegyldigt, om Træet falder eller bliver staaende, men nu, det er blevet et Stridsspørgsmaal, kan jeg ikke give efter. Gartneren, den affældige Nar, der burde takke sin Gud, fordi vi ikke jage ham bort, vovede før at true mig med at reise, dersom Træet skulde hugges. Det er mig altsaa umuliggjort at vise

Skaansel. — See, der komme Folkene allerede, anførte af Forvalter Skum."

"Antonie, det tør ikke ssee," sagde Fader, idet han gik hen mod Døren.

"Ikke!" de saae et Dieblisk fast paa hinanden; derpaa tilspøiede hun næsten haanligt:

"Du kan vælge mellem Træet og mig."

Da Victor saae, at disse Ord brød al Modstand, traadte han frem.

"Skal jeg være nødsaget til at minde min Fader om, at hans Ret til at fælde Træerne her udelukkende skyldes Bedstemoders Edelmødighed.

"O, Victor, ti, ti!" jeg trak ham ud af Stuen, og bad ham, for Moders Skyld, at betvinge sit Sind.

Du saae ikke Fader; hans Læber vare ganske hvide, og han rystede. Du veed nok, at der engang sprang en Aare i hans Bryst; sseer det igjen, er det Døden. Gaa ikke derind, bliv her."

"Vær rolig, Emilie, Du har lammet min Tunge med dine rædsomme Ord. En Forandring maa her dog ssee; jeg gaaer ind paa mit Værelse for at overveie."

Lidt efter kom Claus i Høitidsdragt, forlangte sin tilgodehavende Løn og sagde saa Farvel og mange Tak for de syvoghalvtredstindstyve Aar, han havde

været her; nu vilde han see sig om efter et andet Brød; maaskee var Lykken ham saa god, at han kunde faae den ledige Gravertjeneste; hans Hu stod nu meest til at syse om de Døde.

„Vorherre velsigne Dem, Frøken Emilie, og Barnet med; hvor er hun? det er som man faae en lille Guds Engel, naar hun løber om i Haven. Na, hun er i Præstegaarden, ja, saa seer jeg hende vel der. — Tolv Aar gammel kom jeg hertil, forældre= løs og med et tungt Hjerte; stort lettere er det vel ikke nu, jeg gaaer herfra; kun Det holber Modet oppe, at man ikke kommer bort for egen Urets Skyld. Farvel, Guds Fred; hils Junker Victor; faaer han engang Regimentet, glemmer han ikke den gamle Mand, det veed jeg.“

Da han var gaaet, kom Bomfru Mørk med to Tjenere, for at hente Bedstemoders Lænestol og Bord; nu Træet, der havde gjort hende Pladsen kjær, var borte, vilde hun helst opholde sig i sine egne Bærelser.

„Derksom det skal være en Straf,“ hørte jeg Glitterup hvifte, „er den slet valgt; jeg troer neppe, der kunde times min unge Frue noget kjærere.“

Senere kom den unge Purre, Gartnerlærlingen — en opløben Fyr, med et lidt næsviist, men god=

modigt Ansigt, krøllet Haar og en uægte Brystnaal i Kraven — og forlangte sin Afsted.

„Paa anden Maade kan jeg ikke overbevise gamle Husbond om, at jeg ingen Deel har i Ulykken, og ikke har lagt an paa at fortrænge ham. Desuden er jeg ingen Hund, og vil ikke behandles som en saadan af Forvalteren. Verden er stor, og kansseens er Ulykken nærmere end man troer. Farvel, og Tak for den Gang.“

„Hvor utaaleligt,“ sagde min Stedmoder, da han havde forladt os, „at der skal skee en heel Omvæltning for en saadan Bagatel. Det er aldeles uhørt, og vi ville blive til Fabel for alle Menneſter. — Gaaften ſkal her, ſom Du vel veed, Emilie, være Selftab og lidt Dands; jeg ſtoler paa, at Du, ved Din Opførelſe, ſaavidt muligt, vil bringe alle taabelige Rygter til Taushed. Victor bliver formodentlig reent borte, hvilket jeg ogſaa foretrækker for at ſee ham med den fordømmende, ſuurmulende Mine. I Børn handle uklogt i at opirre mig; glem ikke, at Magten dog er min endnu, og at min Taalmodighed engang kan ſaae Ende.“

Hun forlod Stuen med et fortørnet Blik paa mig, idet hun dog, en passant, kjendelig nød den, ved Træets Fald, opſtaaede Udsigt.

Skulde jeg deeltage i Selfabet eller blive hos

Bedstemoder? jeg spurgte hende derom, men Svaret løb fort og koldt, at hun ikke kunde indsee nogen Grund til at blive derfra, og at hun habede Scener. Julie saae forundret fra den Ene til den Anden; hun kunde ikke rigtig forstaae, hvad der egentlig var skeet, men noget Sørgeligt maatte det være, og saa græd hun ganske sagte i sin Krog. Det gjorde mig meget ondt, at hun ikke løb hen og græd ud hos mig; havde jeg maaskee, i den sidste Tid, forsømt mit Barn; havde jeg, over de mange Betsymringer, glemt at lege med hende og kjærtegne hende som før? jeg frygtede det næsten, og dog var hun mig nu blybarere end nogensinde.

Det var med meget blandede Følelser, jeg om Aftenen saae min Stedmoder, med den overgivneste, barnligste Mine, dansse rundt med lille Julie, og derefter vise den moderligste Omhu, for at den Lille ikke skulde komme i Træf og blive forkjølet. Alle Gæsterne beundrede hendes Skønhed og Godhed, hendes forekommende Væsen, hendes Dragt, hendes Gave til at arrangere.

Jeg sneg mig ubemærket ned i Haven, ret inderlig forstemt og bedrøvet, og Musikken løb ud til mig, saa jublende glad, som spottede den min Smerte. Byene skinnede klart og straalende ud fra Dandsesalen; jeg kunde see de lette Skiftelser flagre frem

og tilbage, men, fra et Vindue i Gavlen ovenpaa, faldt en smal, skraa Lysstribe ned paa Plainen. Derinde sad Bedstemoder og min Broder med Bitterhed og Sorg i Sjælen. Vinden bragte Skyggerne af de bladløse Træer til at zittre i Maanefsinnet, men tys, der kom en Skikkelse henimod mig!

„Frygt ikke, Frøken Emilie, det er mig, Frederik Storm; jeg søgte forgjæves efter Dem i alle Bærelserne, og gif saa tilsidst herud. — Vinden er saa skarp og kold, og De er saa tyndt klædt, kom smukt ind; o, græd dog ikke saaledes, Barn!“

Kad mig græde, det gjør saa godt; jeg har ikke grædt i lange, lange Tider, men altid skjult min Sorg, for ikke at forøge Andres. Kulden mærker jeg slet ikke; naar De vidste, hvor jeg trænger til at faae Luft.“

Og jeg fortalte Alt, ja, skjulte ikke engang en vis bitter Stemning mod Fader; min Tillid til ham var ubegrændset; han vilde lede og raade mig til det Rette.

„Da De var en lille Pige,“ begyndte han, idet han blidt og deeltagende tog min Haand, „pleiede De altid at anklage Victor med temmelig stærke Ord, naar De fandt, han havde forsyndet sig; men, var den første Hede overstaaet, fortrød De det igjen, og begyndte saa selv at forsvare. Det vil ogsaa gaae

saalebes nu, De vil snart kunne see Deres Faders
Opførsel med mere uhyldede Blikke."

"Det troer jeg neppe."

"Men jeg veed det; læg blot Mærke til, hvor
bedrøvet han er, see Selvebreidelsen præget i hans
Ansigt, og al Brede maa svinde bort. Han trænger
til Deres Kjærlighed, og De vil ikke unddrage ham
den. Tænk tilbage; har han ikke altid været venlig
og god mod Dem, mod Alle? har De et eneste Minde,
hvor han staaer som urimelig eller streng? viskelig
ikke. Men svag og eftergivende, ja desværre; dog
det er en Mangel, ingen Brøde. — Der er gaaet
tunge Sorger over Deres Hoved, siden vi saaes,
men een Sorg, som jeg dengang forudsaae, er netop
herved bleven afvendt. Victor var paa Veien til at
blive adspredt, letsin dig og ødsel, men Ulykken har
vækket ham, og han er nu et Mønster i enhver Hen-
seende. Tro mig, Vorherre sender lyse Dage efter
Dette, og De vil da ret forstaae at paaafsjønne dem.
Kom nu ind, og kan De, saa husval Deres Fader
ved en kjærlig Tilnærmelse."

Jeg fulgte ham; han pegede hen mod det lille
Cabinet, og forlod mig.

Der var Ingen inde uden Fader og Julie; hun
stod paa en Stol med sine smaa Arme om hans
Hals. Han trykkede hende lidenskabeligt til sig, og

der var et Udtryk af Sorg og Forladthed i hans Blik, der fuldkomment besejrede min Vaksen. Da jeg kom, slap han Barnet, men indtog, efter at have seet et Dieblis paa mig, strax igjen sin forrige Stilling.

„Kan Du huske, Emmh, da Du red paa mit Kne, og græd, naar Fader blot gik ud af Stuen? Det var dengang; nu staae vi næsten fremmede for hinanden. Maaskee er det ganske uden Skyld fra Din Side; maaskee troer jeg kun at læse en stadig Bebreidelse i dit Blik, fordi jeg selv føler mig skyldig; men Julie, veed jeg, dømmer mig ikke; hos hende har jeg endnu min gamle Plads. Du holder jo af Fader, min Glut, Du holder jo rigtig af ham, ikke sandt?“

Victor traadte nu til, hans forrige Lærer havde ogsaa forstaaet at omstemme ham, og det var med et ædelt og oprigtigt Udtryk, han rakte Fader Haanden.

„Tilgivelse, Fader.“

„Den har Du, men Du kan ikke give mig din; Du vil altid i Hjertet bebrejde mig, at jeg ikke har været en Mand. Ti, min Søn, Du kjenner det ikke, Du aner ikke, hvorvidt det er gaaet, eller hvormed det kan ende. Jeg kan ikke mere standse, ja, ikke engang forhale, Følgerne af vor forfærdelige Dbselshed. Det var Bevidstheden herom, der lagde en dobbelt Braad i dine Ord imorges. Desværre,

mod Eders^m Bedstemoder har jeg ikke handlet, som jeg burde; o, det er en nagende Tanke, at hun havde Ret, da hun sagde til sin Datter: „tag ham, men Fremtiden vil nok vise, at Du havde gjort klogere i at følge din Moders Raad.“ — Kom, Børn, kom alle Tre ind paa mit Værelse! Ah, her er saa kolbt! Ilden er gaaet ud; Ingen har Tid til at tænke paa mig. Een paa hver Side og Barnet paa Skjødets; nu er det godt, bedre end det længe har været.“

Næste Dag skulde der aflægges et Besøg paa en Herregaard i Nærheden; min Stedmoder kjørte; Fader og Victor foretrak at ride; jeg bad om at blive hjemme hos Bedstemoder og Julie.

„Min tro, lille Pige,“ sagde Fader, da han gik; o, det var saa underligt, det var Moders Ord. Nede fra Gaarden nikkede han op til os, lod Hesten dansse, for at more Julie, og sprængte saa afsted i skarpt Trav. Victor red paa sin kjære Abdel-Kader; han saae saa smuk og glad ud, som jeg ikke længe havde seet ham.

Der gik tre, fire, fem Timer; endnu kom de ikke tilbage; hvad betød det? og hvad meldte Tjeneren, der kom galloperende saa bleg og beshyrtet?

„Domsfru Mørk, hvad er det? Hvem er kommen til Ulykke?“

„Nei, naar De saadan skjælver, tør jeg ikke sige

det; vi maae jo finde os i Vorherres Willie, mit søde, unge Herfskab. — Deres gode Herr-Fader fik sit Tilfælde igjen, og saa veed De jo nok; men Julie, lille Lam, hulk dog ikke faadan! Herregud, hvem kunde tænke, at hun havde den Forstand."

Et Dieblif efter kom Victor; han omfavne os Begge, og overlod sig til et lidensfabeligt Udbrud af Sorg. Alt var udsløttet og glemt! Fader var død i hans Arme med Moders Navn paa sine Læber. Bedstemoders Kulde smeltede, da hun hørte Dette, og hun græd med os.

Jeg var underlig forstenet, og følte mig mere forfkræffet end egentlig bedrøvet; o, det havde været en Lykke, at kunne sørge som Victor og Julie. Først, da jeg kom ind i Faders Stue, hvor vi havde siddet sammen i Kjærlighed, endnu forrige Aften, og saae Solen skinne venligt ind paa hans Bøger og Skrivebord, følte og forstod jeg ret, hvad vi havde mistet.

Der var saa stille og øde i Huset; jeg gik gjennem alle Værelserne uden at møde en Sjæl; i Salen hang endnu de visne Guirlander fra Ballen; udenfor Cabinettet stod en lille Hund og klagede ynkeligt. Endelig i Gangen kom Bomfru Glitterup mig imøde og sagde med et Knix:

„Hendes Naade bad meget at hilse, men var

altfor rystet, fortvivlet og syg, til at kunne tale med Rogen, og tog strax til Kjøbenhavn."

Skjøndt dette var meget ufjærligt, følte vi os dog Alle lettede ved at vide hende borte, og Komfru Mørk kunde neppe beherske sin Glæde, da ogsaa Glitterup forlod Gaarden paa en med Væsker og Kofferter høit opstabelt Vogn.

"Blot den Tasse nu ikke har stjaalet," sagde hun, "jeg vil dog, for en Sikkerheds Skyld, tælle Sølvtøiet."

Da hun havde overtydet sig om, at Intet mangede, begyndte hun saa smaat at nynne, men greb sig øieblikkelig i det, tog Kommetsørklædet frem og fældede nogle pligtsskyldige Taarer.

Pastor Dahl kom strax efter, og blev hos os til langt ud paa Aftenen. Han talte varmt om Faders Hjertensgodhed, og var saa glad over, at vi havde vor Bedstemoder, og med hende et Hjem.

Der var en underlig, trist Ro over os Alle, da vi sagde hverandre Godnat; jeg kunde dog ikke sove, men laae og grundede paa, hvad Fremtiden gjemte i sit Skjød, og hvilke Forandringer, der forestod. Derpaa græd jeg igjen ved Tanken om Fader, og om, hvor ufuldkomment jeg havde opfyldt mit Bøste til Moder. Dog trøstende og forsonende stode de sidste Minde for min Sjæl, og det var ogsaa en glæde-

lig Tanke, at jeg altid havde lært min lille Søster at elske ham.

Rænge lyttede jeg til Victors Trin i Sideværelset; de vare snart rolige og langsomme, som overveiede han; snart bestemte og ivrige, som havde han fattet en Beslutning, og længtes efter at sætte den i værk. Omfider gik han til No, og kun Julies sunde, regelmæssige Aandebæret, og den svage Lyd af Uhret i Bedstemoders Sovværelse afbrød Nattens dybe Stilhed. Jeg befalede dem og mig i Guds naabige Haand, bad om Kraft til at være Vigt for dem i denne tunge Tid, og faldt saa, henad Morgenstunden, i en kort, men vedervægende Søvn.

Tibligt næste Dag rullede to Bogne ind i Gaarden, i den ene sad Herredsfogeden og hans Fuldmægtig, i den anden Herr Skrue. Candidat Storm stod i Døren og tog imod dem; Fader havde bestemt ham til vor Formynders.

Fjerde Capitel.

Dagen efter Begravelsen blev jeg kaldt ind til Bedstemoder, for at deeltage i et Familierraad. Onkel Johan, Victor og Candidat Storm stode ved Vinduet,

selv sad hun, rank opreist, i Rænestolen, i sin fulsorte Dragt, med et Udtryk af Høihed og urokkelig Bestemthed i Blikket, ja, i hele Skikkelsen.

„Gaarden maa naturligviis sælges,“ sagde hun saa hurtigt, at man maatte troe, hun frygtede for at høre det af en Anden, „jeg er aldeles paa det Rene hermed. Spørgsmaalet er kun, om dens Værdi kan dække Gjælden.“

„Cousine, Gjælden kommer ikke Dem ved; naar Børnenes Mødrene arv og Deres Formue er i Sikkerhed, maa Creditorerne enes om Resten.“

„Nei, Mindet om min Datters Egtefælle, hendes Børns Fader, skal staae reent, det koste min sidste Skilling.“

Onkel Johan bed sig i Læben, og sagde derpaa, henvendt til Herr Storm, i en lidt overlegen Tone:

„De er, som Børnenes Formynder, forpligtet til at fraraade en saa affindig Fremgangsmaade. Baronessen viser Dem øiensynlig Tillid, siig hende Deres Mening.“

„Gjerne og uforbeholdent. — Paa mine Myndingers Vegne takker jeg Fru Baronessen, fordi hun overlader dem den bedste Arv: et uplettet Navn og et godt Exempel.“

Victor knælede ned ved hendes Side, greb begge hendes Hænder og sagde:

„Nu ere vi, alle Tre, dine Skyldnere for Livet, Bedstemoder!“

Da jeg igjen kom ud, følte jeg mig som en Fremmed i Huset og Haven, som en Gæst, der snart skulde bort, og derfor maatte benytte Tiden, samle og gjemme sine Indtryk. Herr Storm kom lidt efter ud til mig, og det gjorde mig rigtig godt at see ind i hans paa engang deeltagende og fortrøstningsfulde Ansigt, der, hvor bevæget han end var, aldrig forlodes af et eget Udtryk, som af en høiere Fred.

„De maa ikke male Fremtiden altfor mørk, Frøken Emilie; Deres Mødreearv er vistnok usvarlig lille ansat, men den forenede Rente udgjør dog en elleve, tolv Hundrede. Heraf ville de, med streng Oekonomi, kunne leve sorgfrit. For Victor bliver det en stor Binding at faae dem Alle til Kjøbenhavn; blot nu ikke Dnsket om at virke Noget for sine Kjære, vil drive ham til en rastløs og svæfende Flid. Det maa De passe paa; De maa være Magneten, der drager ham fra Bøgerne ind i et hyggeligt Huusliv. Intet er saa slemt, uden det er godt for Noget; De forekommer mig saaledes at være i Besiddelse af mange ustatteerlige smaa kvindelige Evner, der ikke vilde kunne udvilles og heller ikke blive nok paastjønne i store Forhold. O, De skal

see, hvilket venligt Hjem De vil kunne skabe Deres Bedstemoder og Sødsfende."

Kunde han virkelig tiltroe mig saa Meget? ja, det maatte han, thi jeg vidste, han meente hvert Ord han sagde. Jeg følte mig paa engang ængstet og beæret ved hans Tillid, og ivrig efter at vise mig den værdig.

Det var tunge Dage for Bedstemoder, og hun gjorde dem endnu tungere, ved at støde enhver Fremmed bort, ofte forvejlende sand Medfølelse med Nysgjerrighed. Nogle kom vistnok alene for at see, om Sorgen ikke havde knuet hende, og man kunde læse Ordene: „Hovmod staaer for Fald," i deres Mine; Andre ønskede igjen virkelig at hjælpe og raade, og fortjente ikke at afvises saa kort og stolt.

Alle de nye Meubler skulde sælges, dog det gik Ingen af os til Hjerte; værre var det med Dækketøj og Sølvtøj, hvoraf kun en Deel turde beholdes. Den stakkels Bomfru Mørk, der havde havt Alt under Hænder i saamange Aar, og kjendte hvert Stykke, sældte sine modige Taarer, da Udvalget blev gjort.

„Herregud, denne Maskine? naa, ikke heller den, og Lysestagerne? Du store Gud, ikke engang dem! kun Gasler, Skeer og det Allernødvendigste; men disse Vægere og Randen med Vaabnet? — nei, nu kan jeg ikke mere, lad mig hellere staae reent udenfor."

Der kunde naturligviis ingen Tale være om at stilles fra Bomfru Mørk.

„Jeg skal ikke være til Byrde,“ sagde hun, „og nok føre Huset pænt, blot jeg faaer en Kone under mig, et Par Timer om Dagen, til det Grove. Gud, beklag dog ikke mig! tænk, hvad den naadige Baronesse skal miste: Tjenere og Piger, Vogne og Heste, Gaard og Gods, som hun alt har høvt fra Buggen af; aa, mit Hjerte strumper sammen til Ingenting, naar jeg tænker derpaa.“

Og saa gif hun grædende bort, men i grunden var hun dog langt lykkeligere, end hun havde været det sidste halve Aar. Fri for Glitterups Næsviisshed, og for at skulle lyde et forhadet Overhoved, følte hun sig igjen som en Magt, og glædede sig ved, saalænge det varede, at blive frygtet og anseet.

Og de første Violser begyndte at titte frem ved Foden af Virketræet paa den spidse Høi. Forrige Aar paa denne Tid havde jeg høvt travlt med muntre Planer for mit lille Besøg i Kjøbenhavn; hvor forandrede vare ikke vore Udsigter blevne; hvor forandret var jeg ikke selv. Det levende følte jeg Usikkerheden af enhver ydre Støtte, o, kunde Hjertet blot altid holde sig frit, - og kun hige efter det ene Fornødne.

Hvor deiligt duftede disse smaa Blomster!

jeg maatte løbe hen til Præstegaarden, for endnu engang at bringe en lille Gave til den kjære Pastor Dahl.

Han sad i en stor Kurvestol, i sit ingenlunde smukke eller hyggelige Værelse, og havde travlt med at besigtige og ordne forskjellige smaa Poser med Blomsterfrø. Da jeg kom, sprang han strax op, og førte mig ind i den øde Stadsfestue, hvor jeg maatte tage Plads i Sophaen.

Lad mig see rigtigt paa Dem, mit Barn; man skatter det høiest, man skal miste, veed De nok. De ligner Deres Moder, nu mere end før, synes jeg. Tak for Blomsterne; hvem vil herefter tænke paa den gamle Mand. Hvor ofte har jeg ikke glædet mig, naar Deres lyse Dragt tittede frem mellem Træerne, og jeg saa min lille Fugl flyve saa muntert herhen. Naa, vi ville ikke gjøre hinanden bløde, vel? — jeg maa dog fortælle Dem, at Claus har faaet Graverposten. Hvorledes vi To skulde trives sammen, begriber jeg iøvrigt ikke; han er en rigtig halsstarrig, selvflog gammel Karl, og jeg tør gjøre min Sed paa, at dersom han kunde saa „de gode gamle Dage“ igjen, ved han med Fornøielse Træhesten. At tale Fornuft til ham nytter ikke en Smule; hans Meninger ere altfor indgroede; jeg faaer vel betragte ham som en Prøvesteen for min

Taalmodighed, og søge at holde af ham for Deres Skyld. Altsaa om otte Dage skal De rejse, men De vil nok besøge mig engang, eller ialfald, naar De seer til Deres Kjæres Grave, ikke gaae min forbi. Hvorfor sørgmodig? jeg kan jo da ikke leve evigt, Varn, og synes det er paatide, men det maa Vorherre jo forstaae bedre. — Hvorledes gaaer det Bedstemoder? gid hun kunde resignere; Ulykken vilde være lettere at bære, naar hun bøiede sig under den. Hun er isvrigt en beundringsværdig gammel Dame; bring hende min ærbødigste Hilsen. Det gjør mig ret inderlig ondt, at hendes talrige Belgjørenhedsværker blive afbrudte; maa det nu blot staae klart for hende, at det er Sindelaget, hvorpaa det kommer an, og at hun ikke er en Smule mindre god, fordi hun mangler Evne til at meddele. — Naa, fortæl mig nu Lidt, faaer De ligealdbrende Omgang i Byen?"

„Faders Svigerinde, Oberstinde Felsen, har en Datter paa min Alder, en rigtig rar Pige; der vil jeg sikkert komme undertiden; forresten maae vi naturligviis leve meget stille; kun Herr Storm haaber jeg bliver en daglig Gjest. Han er saadan en Trøst for os, og forstaaer saa udmærket at opmuntre Bedstemoder; jeg veed ikke, hvad vi skulde have gjort i denne Tid, uden ham.“

„Jeg vilde ønske, De kunde see, hvor varm han bliver, naar han taler om dem Alle; det er en sand Fornøielse for mig at høre. Intet fryder mit Dre mere, end en rigtig usorbeholden, hjertelig Roes, som ogsaa kun Faa forstaae at høre. De Fleste af os ere nemlig ganske optagne af vore egne Anstrengelser og Kampe, og give os ikke Tid til at vurdere Andres. Nogles Roes er, desværre, kun en Skal om Dadelen, et Lag Sukker udenom den bittere Pille, at den kan glide lettere ned. Andre rose igjen halvmødsstræbende, som vare de uvillige paa deres Samvittighed, der ikke tillader dem at forvandske Sandheden. Frederik derimod finder sin Glæde i at samle og gemme smukke Træk; han har et heelt Forraad, og distler gjerne op med sine Varer. Det er en underlig Fyr; fortæl ham en ædel, stjern Gjerning, og hans Ansigt vil straaale, som Oldgrandsterens, naar man forærer ham en Mønt til hans Samling. — Ah, skal det absolut være! saa Farvel da.“

Dagen før Afreisen var meget lang; fuldsærdige til Opbrud gif vi ledige om og saae paa hverandre. Om Eftermiddagen sagde jeg Farvel til alle kjendte Steder, sad paa enhver Bænk i Haven, og samlede Stene ved Strandbredden; derpaa gif jeg, for sidste Gang, gjennem Landsbyen til Kirkegaarden.

I mangel en lille Hytte græd de af Medsyn

med vor Skjæbne, der dog vilde have forekommet dem selv som den høieste Lykke. Manden i Huset med den blaamalede Dør, stod udenfor og saugede Brænde; da han saa mig, tørrede han, med det uldne Trøjærme, en Taare af det røde, skiffelige Ansigt, og pegede hen paa den lille Karen Marie, der sad paa Dørtrinnet, rødmsset og sund, og surrede over sin Bibelhistorie.

„Suffer De, hvor ussel hun var, og see saa nu; Lykken kan hurtig vendes, og Deres Moders Børn ville nok blive hjulpne, tro mig!“

Det var næsten mørkt, da jeg kom ned i Stalden, for at flappe de gamle, troe Rjoreheste og give Abdel Rader en Haandsfuld Suffer. Victor kom ud derafra; han saa saa rast og modig ud, og nikkede saa freidigt, at jeg turde sværge paa, han lige havde grædt og vilde skjule det.

Det var en klar, smilende Aprilmorgen, da vi, ganske tidligt, kjørte bort med Extra-Post. Folkene stode tause og forfnytte omkring Vognen; Forvalter Skrue saa nok saa fry og glad ned paa os fra et Vindue i øverste Etage; han havde travlt med at ordne Tingene til Auctionen næste Dag.

Pastor Dahl kom os imøde paa Beien, og rakte mig en Flaskekurv med smaa udsøgte Afslæggere, een Urtepotte i hvert Rum; derpaa svingede han Lomme-

tørklædet, og der var baade en faderlig Belsignelse og en god Spaadom for Fremtiden i hans Blik. Claus stod paa Kirkegaarden med blottet Hoved, støttet til sin Spade, et levende Billede paa Bedrøvelse og Misbilligelse; jeg er overthydet om, at den stakkels Nutid, i hans Tanker, havde hele Skylden:

„Sligt kunde ikke være skeet i de gode, gamle Dage; de Kongelige eller noget Andet vilde have forhindret det.“

Bedstemoder sad ganske stille, seende lige ud for sig; i hendes Ansigt læste jeg Ordene: „jeg kan og vil bære det, uden Knurren, uden Klage, uden Taa-rer.“ O, det var en frygtelig Tvang, ikke at turde vise sin Deeltagelse ved et Blik eller en Mine; Ingen af os vovede at bryde den trykkende Tausshed.

Da vi kom længere bort, og Omgivelserne ikke vare saa kjendte og fulde af Minder, blev jeg lettere tilmode, og begyndte at see mig lidt om. Naturen syntes lige at være vaagnet, forfrisket og forynget; det Grønne pippede frem allevegne, og Skovbunden var hvid af Anemoner; Fuglene kvibbrede, sloge og sang, og Alt var saa haabefuldt og lovende.

„Ali,“ hviskede Julie, da vi bedede etsteds underveis, „hører Du Piremanden?“ det er Peter, jeg vilde saa gjerne give ham lidt, men vi kan vel ikke.“

Hvor klart stod ikke Bevidstheden om vore forandrede Aar præget i hendes søde lille Ansigt.

„Jovist Julie,“ svarede jeg, „naar det er Peter, maa Du absolut give ham Noget; her er en Mark.“

Vor nye Bolig laae i Dronningens Tvergade, og var en første Sal i et ældre, uanseeligt Huus. Der var kun fire, og det hverken store eller smukke Værelser; Kjøkkenet var mørkt og snevert, og naar det brændte paa Skorstenen, maatte man vælge mellem Røg og Træk; begge Dele kunde ikke undgaaes.

Mit Mod sank betydeligt; Leien forekom mig uforholdsmæssig dyr, men det var vel Veliggenhedens Skyld; o, hvor mange Offre krævede ikke denne fatale Anstand, der altid skulde vedligeholdes i Forhold til Verden!

Dog her var ikke Tid til at lægge Hænderne i Skjødet og sørge, jeg maatte tage fat. Vedstemoders Bænestol og Bord fyldte frygtelig op i den lille Dagligstue, og hendes Tipoldeforældre stirrede med bistre Miner udover Sophaen, som vare de her høist mod deres Villie. Da Bogskabet og Fortepianoet var stillet op, Moders kjære, stjerne Billede hængt over Skrivebordet, og Julies lille Bord og Stol placeret i Krogen, fik Værelset dog et venligt Udseende; de smukke Gardiner og mine kjære Afslæggere gjorde Resten; og da Herr Storm kom om Aftenen,

medens vi sadde omkring det ziirlige Theebord, udbrød han livligt:

„Naa, det kalder jeg hyggeligt og fornøieligt!“ —

Somfru Mørk saae pynteligere ud, end nogenfinde, for ogsaa paa denne Maade at hævde sit Herskabs Anseelse; vore tarvelige Maaltider serveredes med stor Omhu og mange Omstændigheder, og det gode, gamle Menneske var saa ceremoniel og ærbødig imod os, at hun formelig gjorde os latterlige. Hun var altid paafærde, saavel ude som inde, beredt til at udfylde Tjenernes, Kammerpigens og sin egen Plads. Bedstemoder afviste dog al personlig Opvartning, sigende, at hun kunde og vilde hjælpe sig selv.

„Men, Bedstemoder, Du har jo aldrig sat dit Haar før, maa ikke jeg.“

„Du kjender min Villie, Emilie, jeg har udtalt mig.“

Hun vilde heller ikke have sin vante Kop Chokolade til Frokost og sin Viin om Middagen.

„Seg lever af Eders Penge, og vil ikke gjøre Byrden tungere end nødvendigt.“

„O, Bedstemoder“, raabte Victor lidenskabeligt, „hvor centnertung gjør Du ikke Byrden af vore Forpligtelser imod Dig, ved dine Ord.“

„Vær rolig min fjære, min trofaste Dreng, jeg skal aldrig tale saaledes mere.“

Hun kyskede hans Pande med Omhed, uden dog derfor at forandre sin Beslutning.

Somfru Mørk lod til at være meget tilfreds med Konen, der besørge det Grove.

„Hvad hedder hun?“ spurgte jeg.

„Gjertrud, det er et Menneſke uden al Brøvl og uden al Familie.“

„Jeg maa dog ſee hende.“

„Hun er der ikke lige nu, men kommer viſt ſtrax.“

Da jeg imidlertid aldrig var ſaa heldig at træffe hende, og enhver Bemærkning herom var den gamle Pige kjendeligt imod, blev min Miſtanke endelig vaſt. Var denne mønſterværddige Gjertrud, hvis Arbeide udførtes ſaa punctligt og lydløſt, et virkelig Væſen? gjordes hendes Gjerning ikke af Somfru Mørks egne utrættelige Hænder, og kom hendes Ugeløn ikke tilbage i Skikſe af Æg eller Smør. Jo, virkelig, jeg blev ſnart viſ i min Sag, og røbede Hemmeligheden for Candidat Storm, der dog bad mig indſtændigt om at bevare den.

Han kom ofte til os, og hørte med den ſtørſte Taalmodighed paa mine Udgydelſer.

„Nu, Froken Emmy, De har Noget paa Hjerte.“

„Jeg vilde ønske, det maatte tillades mig at virke en Smule udadtil; kunde jeg ikke lære et Par Børn tilligemed Julie? det vilde hun have godt af, og hvor glædeligt at fortjene Lidt; men ogsaa det strider mod vor Værdighed, o, er det ikke taabeligt! Bedstemoder vil hellere underkaste sig ethvert Savn, end træde den for nær. See nu blot Sufferstaalen; den kommer lige fuld ind og ud, Dag efter Dag; det er virkelig at spille Comoedie for hverandre.“

„De maa see det fra en anden Side; Baronessens Følelser bør, fremfor Alt, skaanes. De Savn, hun paalægger sig, gjør langt mere Nytte, end at spare Penge; hendes Sind finder en Lættelse og Trøst i dem. Unægtelig spilles her en Smule Comoedie, men enkelte Scener, som, for Exempel den med Gjertrud, forekomme mig baade comiske og rørende.“

Victor var meget flittig, og jeg maatte anvende mange smaa Kunstgreb for at adsprede ham. Af og til havde han igjen sit gamle, sorgløse Udtryk, som stod hele Verden ham aaben; til andre Tider, især, naar der gjordes Krav paa hans Hjælp, følte han med Bitterhed, at vore Binger vare saa stæffe. Den lange Eduard, der havde tjent ham, indfandt sig — trodsende Komfru Mørks Forbud — usfortrødent som Supplicand, og ofte betrøede Victor mig, med Undseelse og Selvbefreidelse, at han ikke havde

funnet modstaae Eduards Klager, men havde givet ham saa og saa meget.

„En anden Gang,” tilspøiede han, „skal jeg være mere betænkksom, Ali, vær vis derpaa.”

Hvor godt huster jeg ikke min første Visit hos Tante Bertha, Enken efter Faders Broder, Oberst Felsen. Det var en kjøn, fyldig, lille Kone, hvis Bevægelser, som en Følge af Fyldigheden, vare lidt ubekvemme og langsomme; hun saae indolent, men meget mild og venlig ud, og var tilfreds med hele Verden, naar hun blot fik Lov til at sidde i god Ro, i sin magelige Sophakrog. Det afficerede hende lidt at see mig, og at maatte tolke sin Deestagelse, og jeg troer vi, i lige høi Grad, savnede Datteren, der pleiede at være Mellemled, og som uheldigviis netop var gaaet ud.

„Er din Stedmoder ikke hos Eder,” spurgte hun.

„O, nei, vi have Intet hørt fra hende.”

„Nu huster jeg, Sophie har fortalt mig det, men I burde gaae der.”

„Det kunne vi ikke; hun vilde troe, at vi stillede Fordringer; iøvrigt reiste hun strax udenlands, og er ikke kommet tilbage.”

„Du seer ganske uforsonlig ud, min Pige,” vedblev Tante, idet hun trak sin Fløiels Mantille sammen, og velbehageligt gned sine hvide, beringede Hæn-

der, „man bør ikke dømme sin Næste; vær vis paa, at hun er ligesaa overtydet om, at Retten er paa hendes Side, som I, at den er paa Eders. Hun skal forresten have sikket sig en glimrende Livrente, og den, finder jeg, burde komme Eder lidt tilgode, men det vil Bedstemoder vel forhindre, den kjære halsstarrige Kone, der har sig saa usornustigt ad og betalte Gjælden, den Anden havde gjort. Din Onkel, Baron Dyre, der boer her i Etagen ovenpaa, er meget opbragt over, at hans Raad ikke blev fulgt. Han talte nylig syv Lange og syv Brede derom; jeg forstaaer mig nu ikke paa Sligt, ikke det Ringeste, men saa Meget fik jeg dog ud, at I nok, desværre, have det grumme smaat, ikke?”

Sophies Indtrædelse sparede mig Svaret; hun fløi mig om Halsen, og var ganske den gamle livlige, kjærlige Pige.

„Hvor Du er kommet til at see fornuftig og betænksom ud, Du lille Stakkel,” sagde hun, „det gjør mig ret inderlig ondt. Vi ville samles meget ofte, ikke sandt? dog helst her, thi Hjertet sidder mig i Halsen, blot jeg tænker paa at stedes for Din Bedstemoders Vine. Hvor jeg glæder mig til, at Du skal stifte Bekjendtskab med din Cousine Emma, der bestyrer Huset for din rædsomme Onkel. Hun er en sød Pige, et rigtigt lille Offerlam, der reent gaaer op

i Andre. Baronen vil sørge for hendes Fremtid, hedder det, og saa skal hun taale Alt. Naar nu hendes Fremtid blev Graven, af lutter Kjedsomhed og Ergrelse, hvad saa? — men jeg faaer vel, som Moder siger, lade være at besatte mig med Andres Ting."

Naar jeg besøgte Sophie, vidste jeg altid, at Herr Storm var hjemme, for at udfylde den tomme Plads.

"Jeg troer hellere, jeg vil blive, end gaae glip af Deres Selskab," sagde jeg engang, halvt i Spøg, halvt i Alvor. Han svarede ikke, men reiste sig op.

"Kjære Herr Storm, De er dog ikke misfor-
nøjet med mig?"

"Hvor var det muligt! dertil har jeg ikke den fjerneste Grund."

Jeg troede det alligevel, og en lille Forstjæl i hans hele Opførsel bestræbte mig i min Tro; han var mere tilbageholden end før, og snarere undgik, end søgte mig. Dog jeg vilde ikke grunde herover, men gjøre mit Bedste for at tælle ham. —

En Tøverbageftermiddag spurgte Bedstemoder — der, som sædvanlig havde ført Udgifterne fra Søn-
fru Mørks Table ind i sin Regnskabsbog — pludseligt og heftigt:

"Men Drekjødet? Regnskabet for Ugen passer,

stjændt intet Kjøb er anført. Somfru Mørk, dette trænger til en Forklaring."

Ingen Misdæder, der var overbevist om sin Brøde, kunde see mere sønderknust ud, end den stakkels, skjælvende Somfru Mørk.

"Og lad mig see," vedblev Bedstemoder, ubarmhjertig bladende videre, i forrige Uge staaer rigtig nok Kjøb, men intet Brød, nei, i Sandhed!"

Bedstemoders Stemme dirrede af Brede, idet hun fortsatte:

"Seer Sligt een Gang til, Somfru Mørk, maae vi stilles; behag nu at sammenregne Deres Tilgodehavende. — Min Gud, det er kommet saa vidt, at der tør bydes os Almisje!"

"O, Bedstemoder, Dette er ikke ædelt!"

Hvor jeg havde ondt af den tro, opoffrende, gamle Pige; hvor det skar mig i Hjertet, da Pengene bleve hende udbetalte, og hun grædende gik bort med dem. Lidt efter søgte jeg hende op i det mørke Pigekammer, hvor hun laae med Hovedet paa Sengen og hulkede.

"Er det Dem, Frøken Emilie, aa Himmel, at jeg skulde krænte hende, for hvem jeg vilde give mit Hjerteblood; jeg havde jo tjent hver Skilling i Familien, og saa troede jeg nok, jeg turde —"

"Bedstemoder har Uret, De gjør saa Meget for

os Alle, at disse Penge ikke kunne forhøje vore Forpligtelser. Lad mig faae denne Species, Julie trænger til et Par nye Støvler."

„O, nei, vist ikke! tusinde Tak, men vi tør ikke forshnde os saa haardt. Gaa nu bare, mit kjære unge Herskab, saa kommer Theen strax. Gjertrud er vist kommen i Sladder med Nogen, siden hun ikke allerede er her med Tvebakkerne; man kan albrig stole paa saadan En."

Femte Capitel.

Næsten hver Uge blev jeg inviteret en Dag hen til Sophie, da Tante Bertha — der dog ikke reent kunde nægte Datteren ligealdbrende Omgang — fandt mit Selskab ualmindelig lidt generende.

Der var en underlig Modfætning mellem vort tarvelige Hjem og deres, hvor en gediegen Velstand gav sig tilkjende i hver Krog. Skjøndt jeg, for min egen Person, ikke skattede Luxus og høje Velvære synderligt, ønskede jeg dog ofte at kunne bringe lidt deraf hjem til mine Kjære, og ved det overflødige Vord maatte jeg uvilkaarlig tænke paa Bedstemoders ufødte Thee og Julies stræbende, sammenlagte Smør-

rebrød. Naar der var større Festligheder hos Tante, bleve baade Victor og jeg indbudne; ved saadanne Feiligheder var det næsten et Studium for mig, uden synderlig Bekostning at faae Toilettet i Orden, saa jeg ikke skulde stilke af; høiere gik mine Forbringere aldrig.

Hvor det bedrøvede mig at see Victor's Klæder efterhaanden blive for korte, og, trods al anvendt Omhu, en Emule slidte i Sømmene. Hans ædle Anstand og smukke, fremtrædende Ydre gjorde det endnu mere kjendeligt.

Den kjære Sophie tilbød mig iøvrigt rundelige Summer af sine Kommepenge, hvilket jeg dog naturligtvis, instrueret af Bedstemoder, bestandig afflog.

Onkel Johans lille Huusbestyrerinde, Cousine Emma, sluttede sig ofte til os, og tre saa forskjellige Personligheder ere vist aldrig komne bedre ud af det sammen:

Emma var en høi, bleg, stille Pige, med et af langt Ansigt og blide, brune Dine, snarere styg end smuk, men med et eget behageligt, vindende Udtryk og Væsen. Af Folk i Almindelighed blev hun ikke ændset synderligt; hendes Fortrin vare af en bramfri Natur, og maatte opsoeges, da hun selv forsmaaede at gjøre dem gjældende. Hun var taalmodig, pligtro og ydmyg, fandt sig i Onkels befalende Væsen

uden Knurren, ja, holdt endogsaa af ham, paa en vis Maade, og havde ofte inderlig ondt af ham, hvilket Sophie rigtignok erklærede for høist umotiveret.

O, hvor den stolte, gamle Herre vilde være bleven forbausset og harmfuld, dersom Nogen havde sagt ham, at den af ham aldeles afhængige Emma, paa hvem han saae saa dybt, saa dybt ned, vovede at have Medlidenhed med ham.

„Træk ikke i Klokken hos os, men kom herop,“ sagde Sophie en Morgen, idet hun bøjede Hovedet ud over Trappegænderet, „jeg opholder mig her i disse Dage og fører Huset; Emma har faaet Orlov, og er nu i Skaane hos Søsteren, Du veed, Agnes, der er gift med den svenske Lieutenant. Dette Mirakel skyldes ene min Menneſtefundskab; jeg bad nemlig ikke hendes Onkel, om hun maatte reise, men sagde tvertimod, at det gjorde mig saa inderlig ondt, hun aldrig kunde reise, da han naturligtviis ikke kunde undvære hende. „Ikke undvære hende? mageligt; hun maatte gjerne reise, hun ſkulde reise, jo før, jo heller!“ saa pakkede hun da ind, og, alt imedens lærte hun mig, hvorledes jeg ſkulde bære mig ad. Gud, hvor det var den kjære, lille Sjæl magtpaaliggende, at han ikke ſkulde forſømmes i nogen Genſeende. Du kan troe, jeg satte et rigtig helligt An-

sigt op, og lovede det Bedste, men aldrig saasnart var hun ude af Døren, før jeg brød Vøstet. Han maa vente paa Middagsmaden; Avisen ligger ikke paa sin Plads; her er altid Modtræk, naar han kommer ind, o. s. v. o. s. v. Af puur Ondskab gjør jeg det ikke — skjøndt det rigtignok morer mig at drille ham lidt — min Hovedgrund er, at han skal faae Idee om Emmas egentlige Værd og lære at savne hende. Hvad mener Du, Emilie, undertiden ønsker jeg ham virkelig Døden, saa kunde Emma betale for sig hos Søsteren, hvilket er hendes Onskers Maal. Der vil hun naturligviis ogsaa blive overlæstet med at passe Børn og alt Muligt, men hun vil tillige blive paaafjønnet, og jeg troer, at en daglig Opoffren er hende ligesaa nødvendig til Livet, som Luften hun indaander. — Hatten og Mantillen af, øieblikkelig! og hør saa paa mine Befyrminger, Du kjære, taalmodige Emilie, der aldrig selv klager. Moder er saa underlig og vil slet ikke indsee, at Meget er forkeert her i Livet; det er saa nemt at være tilfreds, og saa dumt at tænke over, hvad man ikke kan ændre. Men saadan er jeg ikke! har Du kjendt Mage, jeg ønsker undertiden at komme i rigtig Nød, for at det kunde klare sig, hvilke af vore talrige Bekjendte — som nu alle holde saa inderligt

af os — der ere sande Venner. Siig mig, har Du været tilstede, naar Nogen talte om Dig, uden at de vidste, Du hørte det? ikke; det har jeg prøvet, og Du kan troe, det hjælper til at indsee, hvilken Plads der egentlig tilkommer En. Forleden, da vi seent om Aftenen toge fra Roeskilde, hørte jeg to Damer i Coupeen — hvem jeg godt kjendte — tale om os. Moder sov heldigviis; ellers havde hun erfaret, at hun var enfoldig, flegmatisk og hjerteløs; jeg var ikke kjønnere end unge Piger i Almindelighed, altfor overgIVEN, og søgte forgjæves, ved en paatagen Originalitet, at skjule min Ubethdelighed. Tonen, hvori de talte, var, i sin Eigegyldighed, det Værste af det Hele, og jeg kan ikke sige Dig, hvor underlig jeg blev tilmode; dog det var vel Sandheden, der saarede. Da jeg næste Morgen saa mig i Speilet, var mit Ansigt, uden Overdrivelse, blevet et halvt Kvarteer længere. Men holder jeg ikke snart op, saa burde de gode Damer have tilføiet: hun vil altid snakke, og lader ingen Anden komme tilorde."

"Du er ikke ubethdelig, Sophie, og Du er original, og Du er ogsaa smuk, især naar dit lille runde Ansigt faaer et halvt Kvarteer mere i Længde. Naar, kom smukt ud med, hvad Du endnu har paa Sinde."

"Det er blot en Ergrelse, jeg havde imorges,

en rigtig Skam. Har Du seet vor lille fextenaarige Koffkepige? hun er saa fiin og seer saa rørende ud med sit lille forgrædte Ansigt, og gaaer med en saa god Billie, trods Hjemveen, — hun er nemlig ude for første Gang — at det er en Fornøielse. Imorges, som hun stod og arbeidede paa Livet for at faae en rusten Raffelovn blank, og jeg, i samme Stue, vandede mine Blomster, stak Moder Hovedet ind ad Døren og sagde: „elskede Sophie, er det Dig ikke for anstrengende, kan Du ikke lade en Anden gjøre det? Du taaler ikke at tage Livet saa besværligt.“ Moder meente ikke det mindste Ondt hermed, men jeg kunde føle, at jeg blev rød heelt op til Panden, fordi jeg, der var ung og kraftig, saaledes skulde forkjæles. Lille Grethe, sagde jeg, gib din Moder var her og kunde dække for Dig. „Aa, hun,“ svarede Grethe leende gjennem Taarer, „vilde bare sige: „tag bedre fat, Tøs, skrup Dig, spar ikke paa Kræfterne.“ Og det er vel ogsaa det Rigtigste,“ og saa gned hun ufortrødent løs. — „Men, tøs, der kommer gamle Bussemand, saa vil jeg ikke holde længere paa Dig, Farvel!“

Da jeg kom hjem, vare Bedstemoder, Victor og Julie ude; Herr Storm sad i Dagligstuen og ventede paa dem. Jeg tog, med mit Arbeide, Plads ved

hans Side, grundende over Anledningen til hans usædvanlig alvorlige Mine.

„De veed, Frøken Emilie,“ begyndte han efter en lille Pause, „at Onkel har taget sin Afsted; kan De gætte, hvem der er udnævnt til hans Eftermand.“

„Det er da ikke Dem?“

„Jo, og jeg glæder mig meget over, at den kjære, gamle Mand kan blive i Præstegaarden, hvor han dog nu er groet fast. Dette vil ogsaa være et stort Gode for mig, der umuligt strax kunde udfylde hans Plads nogenlunde tilfredsstillende.“

„Det kan være meget sandt, men jeg er egoistisk, og tænker kun paa, hvorledes vi skulde kunne undvære Dem; jeg synes, Alt vil staae stille, naar De reiser; hvem skal jeg ty hen til, for at faae Kraft og Mod?“

„De har faaet Kraft og Mod fra en høiere Kilde, Barn.“

„Men De har viist mig derhen og lært mig, naar jeg gif feil; det forekommer mig, at vi skulde Dem ethvert Bygglint; naar De er her, bliver Stemningen altid saa hyggelig og god, og i Deres Nærhed kan jeg ganske anderledes oversee de smaa Savn, og vurdere de smaa Glæder.“

Han havde reist sig op, og saa ud af Vinduet,

med Ryggen imod mig; jeg vedblev i en Tone, som hans Tausshed gjorde utaalmelig og ivrig:

„Dog, jeg skulde ikke tale saaledes, men bør huske, at De har handlet saa ædelt imod os, alene af Pligtfølelse og almindelig Menneskekjærlighed, ikke fordi De holdt af os.“

Da jeg havde endt, vendte han sig hurtigt om; han var ganske bleg og fæstede et paa eengang haabefuldt og tvivlende Blik paa mig.

„De har drevet mig til det Yderste,“ sagde han, jeg kan ikke tie mere, Gud hjælpe mig, jeg kan ikke. Skulde det være muligt, skulde de Følelser, der Dag for Dag ere voxede fastere i min Sjæl, blive besvarede? vil Kjærligheden kunne forsoner Dem med den tarvelige Lod, jeg kan byde min Hustru? — dog nei, jeg seer det! bliv ikke saa forfærdet, jeg forstaaer det godt; De har aldrig tænkt Dem Sligt muligt; De er saa ung og barnlig imod mig, baade i Tanke og i Aar, og jeg burde have gjemt Dette i mit Bryst for evigt.“

„O, det er saa sørgeligt, saa sørgeligt! jeg holder jo inderligt af Dem, men som af en Fader; og De tager bestemt ogsaa feil; De kjender mig saa godt, og kan umuligt holde af mig paa den Maade; o, det er saa sørgeligt, og saa ubegribeligt!“

Jeg skjulte mit Ansigt i Hænderne og græd, utilfreds baade med mig selv og ham.

„Det er godt, jeg kommer bort,“ sagde han blidt, „og vistnok ogsaa godt for mig, at Dette kom til en endelig Afgjørelse; dog havde jeg gjerne sparet Dem for denne Sorg. — Nu veed De Grunden, hvorfor jeg helst kom, naar De var borte.“

Men i den korte Tid, De bliver her, vil De da besøge os hver Dag.“

„Jeg kan ikke; fordi jeg taler saa roligt til Dem, er jeg sandelig ikke rolig! jeg vil helst sige Dem Farvel nu. De maa ikke troe, at jeg er meget ullykkelig; Vorherre vil efterhaanden gjøre mig glad i min Virkefreds, som jeg nu udelukkende vil hellige mig. Mine bedste Tanker og Bønner skulde altid gjælde Dem. Farvel!“

Han vendte dog om i Døren, lagde sin Haand paa mit Hoved og sagde:

„De maa ingenfinde bebrejde Dem, at De har vilst mig Venlighed og Godhed, og derved selv foranlediget en Mistydning; thi netop Deres uforbeholdne Væsen maatte, efter mit Kjendskab til Deres Charakter, strax sige mig, at min Plads kun var en ældre Vens. Jeg har ogsaa været fuldkomment paa det Rene hermed, undtagen det ene, ullykkelige Dieblik. Farvel, og Gud velsigne Dem!“

Hvor jeg var rystet og forstrækket hele Dagen; næste Morgen spurgte jeg mig selv, om det ogsaa var muligt, om det ikke var en Drøm.

„Det er tungt, at vi skulde miste Storm,“ sagde Bedstemoder, men tilføiede strax, „naturligvis maa det glæde Enhver, at han har faaet en god Ansættelse.“

„Nei, Bedstemoder,“ indvendte Victor, „jeg kan ikke glæde mig, naar min Raadgiver, min bedste Ven, min Broder kommer bort.“

Hans Broder! det lød saa beshynderligt; Victor var jo meget, meget yngre, end sin forrige Lærer. Hvor gammel kunde Denne egentlig være? da jeg var ti Aar, var han toogthve, altsaa nu etogtrediv, dog ikke ældre!

„Ali, hvem vil herester fortælle mig om Askepot og Tommelise, og hvem vil klippe Billeder til mig?“

„Det skal jeg nok, Julie, naar du blot vil tage tiltakke.“

Ikke til et Menneſſe omtalte jeg, hvad der var foregaaet mellem Herr Storm og mig, men jeg tænkte ofte derpaa med Sorg og tillige med en vis vantro Forbauselse. I Bevidstheden om hans alvorlige Kjærlighed laa dog en mægtig Spore til det Gode og jeg syntes mit Ansvar var blevet større.

Julie var nu ſex Aar, og lagde daglig mere og

mere Beslag paa mig; hendes Evner udvikledes hurtigt; hun var næsten altid artig og flittig, og dertil saa munter og livlig. Vi spadserede lange Touren paa Borden, eller til Frederiksberg, og min Diesteen skjød rask iveiret, yndig og frisk, som en lille Rose. Efterhaanden voksede hun fra alle sine Klæder, og jeg havde travlt med at forandre, øge og sje om; kjøbe Nyt turde vi kun sjældent tænke paa.

Vinteren begyndte kold og barst; Tomsfru Mørk sad om Aftenen inde i Bedstemoder's Sovestue ved den lunkne Kaffelovn og snurrede paa sin Rok. „Det holder Fødderne saa velsignet varme," sagde hun, „og saa har man Tanterne frie." Jeg ønskede inderligt, at hun maatte komme ind til os Andre, men Bedstemoder fandt det ikke passende; desuden troer jeg neppe, hun havde ladet sig formaae dertil. Undertiden tog Bedstemoder sig dog Et og Andet for, hvortil hendes Hjælp udkrævedes, og beshynderligt nok hændtes dette gjerne, naar Veiret var rigtig biddende kolbt. O, det tomme, tomme Skin, som altid skulde vedligeholdes!

„Du maa ikke være saa flittig, Victor," sagde jeg en raa Decemberdag, idet jeg lagde min Haand paa hans Bog, „hold nu lidt op!"

Han hævede Hovedet og drog mig ned paa sit

Skjød; der laa et Udtryk af Anstrengelse i hans Die, og han var bleg.

„I to Nar, Ali, maa jeg være meget flittig; da vil med Guds Hjælp Alt blive godt; men to Nar er en lang Tid, og Bedstemoder er en gammel Kone; dog hun er jo saa rask, og Vorherre vil nok bevare hendes Liv; troer Du ikke ogsaa? — læg din Haand paa min Pande, Ali, og lad mig see lidt paa Dig; Du har saadant et godt lille Ansigt, synes jeg, og Du ligner Moder. — Saa Du Herr Skrue igaar? han var her med en Masse Regnskaber; nu er det Hele da endelig afgjort, men der blev ikke Noget tilovers, som vi havde haabet. Mon han er ærlig? da han gav Bedstemoder toogthve Daler og fem Mark tilbage, saa han ud, som vilde han gjøre Nar af os lige i Ansigtet. Dog maaskee gjør jeg ham Uret; det er saa sørgeligt, før troede jeg godt om alle Mennesker. Jeg bliver ogsaa saa let stødt paa mine Venner nu; Ulykken har gjort mig pirrelig og uretfærdig, og jeg lægger vist ofte en saarendende Betydning i et blot tankeløst Ord; men det er urigtigt at tale om Ulykke; Den, der betaler sin Gjæld, formerer sit Bo; jeg vil ikke ærgre mig mere over de toogthve Daler; bedre, at de vare tilovers, end om de havde manglet. — Nei, Kjære, Du skal ikke

lægge i Raffelovnen, det er unødvendigt, om en halv Time skal jeg paa Forelæsning."

Idt efter gif jeg hen til Sophie, hvem jeg traf i sit hyggelige, med kostbare Tæpper og Portierer velforsynede Værelse. Der var en Skjomfru hos hende, og hun stod netop foran Speilet og prøvede en Valkjole.

"Kunde jeg blot tage Dig med iaften, Emilie," sagde hun med et muntert Nis, "men desværre, det gaaer vel ikke an. Kan Du lide min Dragt? ganske hvid og simpel, men paa Hovedet faaer jeg en Krands af naturlige Rosenknopper og en tilsvarende Bouket; see blot i Kurven paa Bordet, kan der tænkes noget Smukkere?"

Nei, det kunde der ikke! en lille Regning laa ved; at betale for Blomster 20 Daler, stod der. O, det var uforklarligt og sthygt, at jeg kunde blive saa tung om Hjertet, og saa længselsfuld efter at komme bort.

Himlen var graa og lav; der faldt store, tætte Sneeflokke, som dog smeltede, endnu før denaaede de sølede Gader; det var rigtig et Veir til at blive melankolsk i.

Da jeg kom over Nicolai-Plads, saae jeg en ældre Kone, med et skarpt, magert Ansigt, i en tynd, forslidt Dragt, liste stille om i nogen Afstand fra

Slagterboderne; hendes Dine slugte formelig Kjødet, men hun havde kun een Mark i Haanden, og det nyttede ikke, at hun uafsladelig saae paa den og dreiede den frem og tilbage mellem Fingrene; det var og blev kun een Mark.

Maaskee var det, i Betragtning af vore egne Forhold, urigtigt og uforsvarligt at kjøbe hende et godt Stykke Suppekjød, men jeg kunde ikke modstaae, og den stakkels Skabnings Glæde gjorde mig selv saa umaadelig glad. Enhver Beshmring syntes pludselig bortblæst, og min Gang blev ligesaa let som mit Sind. „Dine Egne staae Dig dog nærmere,” sagde Fornuften, men Hjertet svarede: „Vorherre vil ikke slaae Haanden af dem, og jeg vil herester være utrolig sparsommelig og fornuftig. O, Gud ssee Lov! at jeg traf den gamle Kone; Gaven var kun ringe, men hun fødte bestemt Trøst ved at møde Deeltagelse, og fik lidt Tillid igjen til Næsten; først troede hun vist, at jeg vilde spotte hende, men saa blev Blikket pludselig saa klart og saa mildt, aa, Gud ssee Lov!”

Samme Eftermiddag, netop som Mørket faldt paa, og Julie havde sat sig tilrette paa mit Skjød, for at høre en Historie, bankede det paa Døren, og Onkel Johan traadte ind.

Der maatte være Noget iveien med ham; han

havde ikke sit sædvanlige, ubevægelige Ansigt; hverken Holdning eller Mine var som ellers, ja selv Stemmen lød anderledes. Han saae ud som et Menneſke, der er dømt til at ſlynke en ſtor Steen, gaae gennem et dybt Vand, ſpringe over en høi Muur, eller foretage en anden ligesaa umulig og fornuſtſtribdig Handling.

„Er Victor hjemme?“ ſpurgte han omſider, næſten med en Grimace.

„Jeg kan ikke tro andet; ſee ad, Børn.“

„Nei, nei, det er netop mit Onſke, at han ſkal blive udenfor. Couſine,“ han, der blev ſaa opbragt, naar Andre ikke kunde finde Ord, og hvis Tale ellers var ſaa kort, klar og tydelig, ſtammede og tøvede — „Couſine, jeg ſynes det var henſigtsmæſſigt at — at Victor ſelv ſil Noget at raade over, og derfor,“ Onkel var nærvæd at kvæles, „er her hundrede og femogthye Daler for et Kvartal. Formodentlig vil Dette foreløbig vedblive, dog forpligter jeg mig i ingen Henſeende, ligesom jeg ogsaa alvorlig advarer mod at knytte nogenſomhelſt Forhaabning om fremtidig Arv eller Underſtøttelſe til Dette. Victor er mig ingen Taknemmelighed ſkyldig, ja jeg frabeder mig den indſtændigt. — Behag nu at give Pengene i hans egne Hænder; han alene ſkal raade for dem. Farvel!“

Jeg greb Onkels Haand, idet jeg fulgte ham ud, men den var stiv og tør som altid; i Tusmørket kunde jeg see det spottende Træl i hans Ansigt, blandet med et uroligt og harmfuldt, som var han kommen i Modsigelse med sig selv. Han maatte jo dog have handlet af Godhed; hvorfor skjule den med en saa hæslig Maske?

„O, Bedstemoder,“ raabte Victor, da han hørte det Utrolige og modtog Pengene, „lad mig rigtig favne Dig og sige, hvor kjær Du er mig! kan Du huske, Ali, hvor mismodig jeg var imorges; det laa tungt paa mig at skulle være til Udgift, baade med det Ene og det Andet. Gud være lovet og takket for denne Forandring! og jeg, som troede, at gamle Onkel ikke kunde udstaae mig! hør, Bomfru Mørk, De maa fyre dygtigt i Sovestammerkaffelovnen, og sørge for, at Bedstemoder faaer sin Chocolate og Bliin igjen. Du, Ali, der altid glemmer Dig selv, skal have en smuk, lyserød Kjole og en Hat med lange Fjer, og Julie — hvor er Putte, lad mig svinge Dig — Du skal i Theatret paa Onsdag og see Alferne. — Det gjør mig ondt, at jeg saa faa suurt til gamle Skrue igaar; naar Alt kommer til Alt, er han vel dog en skikkelig Fyr, og det er da rimeligt, at han vil have Sit. Har Eduard været her, Bomfru Mørk?“

„Sa han har, men, om jeg tør være saa fri at yttre min Mening, saa er Det spildt, der sættes paa ham.“

„Desuden“, tilspøiede Bedstemoder, „maa Du erindre, at Femhundrede om Aaret er en begrændset Sum. Det undrer mig i det Hele, at Du kan være saa glad; mine Følelser ere ikke ublandede; naturligvis kan Du modtage Pengene af din Onkel, men det er dog haardt, at det behøves.“

„Det føler jeg ikke, Bedstemoder; jeg er lykke- lig over, at Onkel er saa godt et Menneske. For- resten har Du naturligviis Ret i, at Summen er begrændset; Ali maa siden hjælpe mig med at gjøre et fornuftigt Overslag. Hvad Eduard angaaer, da skal han blot have tre Daler til at løse sin Frakke, som den arme Skjælm har paa Assistentshuset. — Det nytter ikke, at Onkel frasi- ger sig al Tak, jeg maa derhen og tale mig ud. Naar jeg kommer til- bage, vil jeg skrive til Frederik.“

„Frederik! hvorfor sagde han ikke Herr Storm? mon de vare blevene Dus?

Da den stakkels Victor kom tilbage, var hans Glæde betydelig bortdunstet.

„Onkels haarde, kolde Bæsen piner mig,“ sagde han, „men da jeg veed, det dicteres af en misforstaaet Delicatesse og har Bevist paa, at

hans Sindelag er hjærligt, vil jeg ikke trættes, men være saa paatrængende i min Opmærksomhed, at han tilsidst maa blive overvundet."

Sjette Capitel.

Vore Forhold bleve, som en Følge af dette Tillæg, mindre trykkende; Victor forcerede ikke sin Flid saa meget, blev atter munter, og fik sit funde, friske Udseende tilbage.

"Hvad mener Du, Bedstemoder," spurgte han en Morgen, "om jeg benytter Frederik Storms Indbydelse og tilbringer Paaskeferien ude hos ham."

"I dit Sted, holdt jeg ikke af at komme paa den Maade til den Egn."

"O, Bedstemoder, mit Venskab for ham er større, end min Stolthed. Med Dig vilde jeg kun komme i egen Equipage, og med Gyne til at kjøbe Godset tilbage; alene reiser jeg derimod gjerne i Diligencen, fornøjet over at kunne besøge de gamle Steder som enhver anden Fremmed. Julie vil desuden absolut have mig afsted med det Bonbon, hun har gjemt fra Juletræet til Pastor Dahl."

Victor kom meget oprømt og livlig tilbage fra

sin lille Udflugt, og kunde ikke holde op at rose Forholdet mellem Onkel og Neveu. I Sommerens Løb skulde der opføres en ny Præstegaard, ikke stor, men rigtig hyggelig og smuk; han havde Tegningen med iommen. Medens jeg et Dieblif var inde i Sideværelset, hørte jeg ham pludselig udraabe:

„Men jeg havde nær glemt at fortælle, at Frederik er bleven“ —

Jeg hørte ikke mere, men stod ganske forstræffet, og turde ikke gaae ind igjen; det var, som laa Fremtiden paa eengang saa lang og tom foran mig. Jeg kaldte paa Julie; af hende vilde jeg helst høre det.

„Næere, hvad var han bleven?“

„Hvem?“

„Pastor Storm.“

„Hvad skulde han være bleven? jeg hørte ikke efter, hvad de sagde. See, disse Lg med brogede Billedeer paa, dem havde Victor med til mig.“

„Spørg derom, Julie.“

Den Lille stillede sig i Døren og raabte, før jeg kunde forhindre det:

„Jli vil vide, hvad han er bleven.“

„Ridder, fordi han reddede et Barn fra at omkomme paa Isen. — Men Emmh, hvad Du har for et straalende Ansigt, jeg kan ikke kjende Dig igjen!“

Og Victor lagde Armen om mit Liv og førte

mig hen foran Speilet. Strax efter kom Sophie, og jeg fik ikke et Diebligs No til at tænke efter, før om Aftenen, da jeg var alene med mit sovende Barn, og skulde aflægge Regnskab for Dagen; og selv da søgte Noget inden i mig at undvige, skjule sig, smutte bort; men jeg tvang det frem, og tvang det til at strifte.

Hvad var det jeg havde følt? undte jeg, der selv Intet vilde bidrage til hans Lykke, ham ikke engang at finde den ved en Andens Side? eller havde Tanken om hans Forlovelse kun bedrøvet mig, fordi en saadan Ustadighed stod i Strid med hele hans Character. Dog nei, jeg følte og forstod, at Bevidstheden om hans Kjærlighed efterhaanden, mig selv uafvidende, var bleven min bedste Skat.

Skulde det være muligt, dersom han kom igjen — men det vilde han aldrig, aldrig, aldrig! — at mit Svar da blev et andet; havde jeg maaskee, i Overrasselsens Dieblif, forspildt Lykken for os Begge? dog, Vorherre styrede sikkert Alt til det Bedste; paa Ham vil jeg kaste min Sorg; Ham vil jeg elske, og tjene med dette stakkels, svage, ustadige Hjerter. Hvor ofte har Frederik ikke talt til mig om Gud; trøstende og styrkende var Mindet om hans varme, oprigtige Tro.

Jeg luffede min Commode op, tog den Mark, jeg havde faaet af ham hiin Aften hjemme, og gjemte den i en Perlemoders Kiste ved Moders Haarlok og nogle Blomster fra mine Forældres Grave. O, det var besynderligt, at et flygtigt, misforstaaet Ord saaledes, ganske pludseligt, kunde aabenbare, hvad der længe havde spiret og været skjult i Sjælens Underste.

„Stræb at ligne ham, Victor,“ havde Moder ofte sagt, „en bedre Søn kan Ingen ønske sig.“ O, havde jeg hende nu og kunde betro mig til hende!

Det gik ret levende op for mig, hvormeget jeg allerede skyldte hans Paavirkning, og tillige, hvormeget jeg endnu behøvede den; og dette var en bitersød Tanke.

Da jeg vaagnede næste Morgen, var der fuldkomment Havblis i min Sjæl, men jeg var tillige forandret, og der kom en underlig Veemod og Stillehed over mig.

Gensformige og regelmæssige forløb Dagene; med en sølsom Følelse af Vykke hørte jeg bestandig mine Kjæres Vortaler over Frederik; selv Vedstemed glemte sit afmaalte Væsen, og blev varm ved hans Roes.

„Men Du, Eli,“ sagde Julie engang, „holder viist ikke rigtigt af ham, for Du tier altid stille.“

„Den, der tier, samthykker, veed Du nok.“

Min Stemme lød underligt, men det mærkede de ikke, og Mørket skjulte min Rødme. —

Victor var overordentlig flittig, og fik efterhaanden mere og mere Interesse for sit Studium; han vilde have følt sig meget tilfreds, dersom Onkel Johans ufjærlige, frastødende Væsen ikke havde været.

„Min Forstand staaer stille, Emilie, hvad skal jeg finde paa? var det ikke for Eders Skyld, vilde jeg, saavidst Gud lever, frasige mig Pengene.“

Han saae saa ulykkelig ud, at jeg besluttede mig til at tale med Emma, for, om muligt, gjennem hende at paavirke Onkel.

Hun sad paa sin Tabouret ved Sybordet; i det aabne Vindue stod en blomstrende Gala; der var saa stille i Stuen, at man kunde høre en Møg surre. Hendes smalle, smaa Fingre arbejdede flittigt paa et lille Barneforklæde; det skulde bestemt være til hendes Navne i Skaane, og Tanterne, der gave hendes Ansigt et saa hjærligt Udtryk, de vare vist ogsaa i Skaane.

„Goddag, Emilie, jeg mærkede slet ikke, at Du kom.“

„Jeg kommer for at forlange en stor Tjeneste

af Dig, Emma; Du maa forklare Onkel, at Victor ikke kan tage mod hans Godhed paa denne Maade."

"Det kan jeg ikke," svarede hun med Liv, "stafels Onkel! jeg vil før bede Victor holde sin Talemommelighed tilbage. Onkel er ikke rast; hans Fod er værre, og saa ængster det mig ogsaa, at han er saa forandret imod mig, langt venligere end før. Dette vilde naturligviis være glædeligt, naar jeg ikke betragtede det som Tegn paa legemlig Svag-
hed. Nei, Emilie, det er Victor, der maa forstaae ham."

"Hvorfor seer Du saa underligt paa mig, Emma?"

"Jeg vilde blot spørge, om Du kjender en Fru Lund."

"Fru Lund? det troer jeg ikke; jo, dog! hjemme havde vi, for mange Aar siden, en Syjomfru, der blev gift med en velhavende Skipper Lund; hun kalder sig maaskee nu Frue. Men hvad vedkommer det Victor og Onkel?"

"Have dine Forældre ikke beviist hende meget Godt?"

"Gud, hvor Du seer hemmelighedsfuld ud, Emma, jeg bliver ganske høitidelig stemt!"

"Kjære, faaer jeg intet Svar?"

"Moder gav hende en Dug med tolv Servietter

i Brudegave; det huffer jeg tydeligt, og det var hun umaadelig glad over; dog hvad mener Du? forklar Dig."

"Du kan jo tie, Cousine," svarede hun, idet hun tog min Haand, "og jeg er vis paa, at Du ikke vil misbruge min Tillid. Det er Fru Lund, der giver Victor Pengene; Onkel har kun, paa hendes indstændige Forestilling, taget sig Skylden paa. Af ham vilde de blive modtagne, ikke af hende, sagde hun. Men, Emilie, hvad vil Du gjøre?"

"Jeg maa see denne ædelmodige Kone, jeg maa tale med hende og takke hende. Vær rolig, hjemme skulle de Intet ane; jeg gaaer nu strax derhen, ganske alene. Hvor boer hun?"

"Du er saa hastig, jeg fortryder næsten, at jeg har talt, men jeg gjorde det for Onkels Skyld. Fru Lund boer paa Christianshavn, Overgaden neden Vandet, men det er bedre Du ikke gaaer, Emilie!"

Dog jeg var allerede nebe af Trapperne, og stod snart paa Christianshavn, hvor det endelig — efter megen Spørgen og Gaaen frem og tilbage, som en Følge af dunkle, eller forkeerte Anviisninger — lykkedes mig at finde Fru Lunds Huus, en gammel rød Bygning med steile Trapper, der, meget hensigtsmæssigt, ved hver Affats vare forsynede med Siddepladser op til Muren. En stærk Duft af fristbrændt

Kaffe strømmede ud fra den halvaabne, brune Dør, med den hvide Plade, hvori Navnet Lund var ridset med store, tydelige Bogstaver. Jeg vovede ikke at betænke mig, af Frygt for, at Modet skulde glippe, men gik hurtigt ind i Entreen og bankede paa Døren ligesom.

Da der intet Svar paafulgte, aabnede jeg den uden videre, og kom saa ind i en temmelig stor, ret hyggelig Stue, hvor en fem, sex halvgamle, pyntede Koner sadde omkring et lille, med friskt Hvedebrød velforsynet Kaffebord.

De stak, i Ordets egentligste Forstand, Hovederne sammen, og jeg fik uvilkaarligt det Indtryk, at Næsten maatte holde for. Saa ivrige og optagne vare de, at jeg ikke blev bemærket, før jeg stod lige foran dem.

„Undskyld, jeg vilde gjerne tale med Fru Lund.“

Jeg henvendte disse Ord til den lille, trivelige Person, der stod foran Baffen, hvem Morgenkappe og Silkeforklæde betegnede som Værtinde.

„Til Tjeneste,“ svarede hun, idet hun nede høfligt, „vil De see Heiligheden ovenpaa?“

Da hun talte, kunde jeg kjende hende igjen fra min Barndom. Jeg saa en paa dette brede, glatte, lidt flade Ansigt, med de smaa, ubetydelige Træk, de milde, lyse Dine og det hverdagsagtige Udtryk. Der

fandtes ikke en Fjeld eller Rynke, hvor jeg kunde tænke mig, at noget Ualmindeligt, være sig godt eller ondt, kunde være skjult.

„Dem Bæreller, Rjøsken, Spisefammer og Tørreløft“, vedblev hun, „Alt i bedste Orden, propert og bekvemt. Behager De at følge mig.“

„Det er en Misforstaaelse, jeg ønsker ingen Bolig, men vil derimod bede Dem om to Minuters Samtale i Cenrum.“

Hun saae kjendelig skuffet ud, og tillige lidt ærgerlig over at være bleven forstyrret til ingen Nytte. Jeg troer ogsaa, hun frygtede for en eller anden Anmodning; idetmindste fik jeg et temmelig forstende, lidt mistænkeligt Diefast, der ikke vilde have været synderlig opmuntrende for en stakkels Supplicant.

„Vi kunne gaae herind,“ sagde hun dog i en ret godmodig Tone, og tilspøiede, da vi stode Ansigt til Ansigt i en lille mørk Hjørnestue, der var en Mellemting af et Contoir, en Cahyt og et Pulsterkammer, „jeg kjender Dem aldeles ikke, og begriber ikke, hvad De kan ville mig.“

Harde Emma ikke taget Feil, spurgte jeg mig selv; maatte jeg ikke forekomme denne Fremmede som en Affindig, naar jeg vilde paadutte hende en Handling, hun aldrig havde drømt om. Jeg var imidler-

tid gaaet for vidt til at kunne standse, og sagde derfor:

„Mit Navn vil sikkert forklare Fru Lund, hvorfor jeg kommer: Emilie Felsen.“

Det gav et Sæt i hende, og hun veg to Skridt tilbage, øiensynlig høist forstrækket og overvældet, dog syntes det mig, mere af piinlig Forlegenhed, end af kjærlige Følelser.

„Hold Dem til Deres Onkel, Frøken, jeg er reent udenfor, ved Gud! hold Dem bare til Deres Onkel.“

Hendes Blik foer uroligt hen til Pulten ved Vinduet, og hun kastede hurtigt sit Lommestørklæde henover den. Denne lynsnare Bevægelse forseilede dog aldeles sin Hensigt, og aabenbarede netop, hvad den vilde skjule; i det korte Dieblæk havde jeg seet et aabent Brev med Frederik Storms velbekjendte, characteristiske Haandskrift.

Stolt af sin Landsnærværelse vedblev hun:

„Deres Onkel er Menneſke til at finde paa saamange Udflugter det ſkal være, men, tro mig, det er ham alligevel.“

„Nu ſaa Farvel da, min gode Fru Lund; jeg ſeer, at jeg har taget Feil. Farvel, og vær ikke vred.“

„Vred! Gud bevares;“ hun ſaae overordentlig

lettet ud, „dersom jeg turde byde Frøkenen en lille Draabe Kaffe, vilde det være mig en Ære.“

Jeg afflog dog dette velmeente Tilbud, rystede derpaa hendes Haand, lovede, paa Opfordring, at anbefale Veiligheden, og fløi saa nedad Trapperne.

Det kom fra ham, o Gud, hvilken Lykke! jeg skulde vistnok ikke forraade ham, hverken til Onkel eller de Andre. Hvor det var ædelt og delicat, og hvor det lignede ham at give Pengene til Victor alene. Enhver lille Forandring til det Bedre glædede mig dobbelt, nu, jeg vidste den skyldtes hans Godhed. Og jeg følte klart, hvor uendelig jeg maatte holde af ham, siden det slet ikke hdmhygede mig at være i en saa bundløs Gjæld. —

Jeg kunde godt huske, at Pastor Dahl havde skaffet os den unge Syjomfru fra sin Søster, og forstod nu det Hele.

Da jeg kom hjem, sad Onkel Johan inde i Stuen med et gruelig forpiint Ansigt. Jeg kunde neppe lade være at lee, men havde dog tillige rigtig ondt af ham, og besluttede at hjælpe ham efter Bøne.

„Onkel,“ sagde jeg, med et Mod, der forbausede mig selv, næsten ligesaa meget som ham, „maa jeg tale lidt med Dem.“

„Hvad godt?“

„Kjære Onkel, jeg maa takke Dem, nei, De slip=

per ikke! jeg veed nu det Hele, og indseer, at vi skulde Dem langt, langt mere, end om De virkelig havde givet Victor Bengene. Det er meget smukt, at De, saa høit mod Deres Dnske, har taget Dem Skylden paa. De er ogsaa den Eneste, af hvem Bedstemoder kunde taale, at vi modtog en Velgjerning."

"Jeg har fortrudt det mange Gange, kan Du troe. Naa, siden Du veed Alt, hold mig saa Dren-gen fra Halsen."

"Det kan jeg ikke, jeg vil tvertimod bede Dnsel om at taale hans Taknemmelighed."

Han svarede Intet, men udraabte, idet han gik:

"Det er første og bliver sidste Gang, jeg ind-lader mig paa saadanne Historier, nu har jeg svoret!"

Jeg troer alligevel, Dnsel var meget tilfreds over, at have mig til Medvinder. Undertiden blinkede han ganske flagende, men dog med et vist humoristisk Udtryk, hen til mig.

"I ere nogle underlige Børn," sagde han, "Emma er ogsaa en beshynderlig Pige, og kan Noget forstaae sig paa denne Fru Lund. Min gamle Ver-denserfaring holder ikke længer Stik; selv er jeg ogsaa forandret, og tager jeg mig ikke iagt, er der al Udsigt til, at jeg skal ende som en sølsom, gam-mel Nathue."

Denad Vinteren blev Onkels Fod værre; han kunde ikke længer skjule sin Galt, og tog endelig mod Victors Arm. Fra dette Dieblif var hans Modstand brudt; de spadserede hver Dag sammen, og Victor blev ham mere og mere uundværlig.

„En smuk Karl, paa mit Ord,“ hørte jeg ham engang mumle mellem Tænderne, medens han betragtede Victors ungdommelige Skikkelse og aabne Ansigt med Velbehag, „der er Mod og Mandshjerte i ham; Character har han ogsaa, paa sin Viis, og flægter mere Moder paa end Fader.“

Syvende Capitel.

Da Foraaret kom, blev Onkel Johan alvorlig syg, og kunde snart ikke mere forlade den ham yderst forhadte Seng. Efterhaanden som Ondet tog til, vilde han kun see Emma og Victor om sig, hvorfor denne flyttede derhen, og hjalp med at vaage om Natten.

„O, Bedstemoder,“ sagde han en Morgen, da han et Dieblif saae ind til os, „hvor det er gribende at høre Onkel saa klart forstaae, hvad han har forsømt og forbrudt, og paa samme Tid saae levende føle sin fuldkomne Afmagt til at opreise det

Forsømte og gjøre Skeet usfeet. Jeg synes al Vetsindighed maa ryddes ud af Dens Sjæl, der har staaet ved et saadant Dødsleie. — Emma er en god Engel; hun sidder ved Sengen med sin lille Bibel, og gyder Trøst i hans fortørrede Hjerter. Jeg har ogsaa undertiden læst for ham af den hellige Skrift, men da har jeg ofte truffet Noget, der, istedetfor at trøste, ængstede og forfærdede ham. Hun derimod er saa kjendt og hjemme i den, at hun altid veed, hvor det Ord staaer, han netop trænger til, og kan finde Svar paa ethvert Spørgsmaal, enhver Tvivl og Skrupel. Og saa er der saadan en velgjørende Ro over hende, der trøster langt mere, end min ophidsede Deeltagelse."

En anden Gang, da Victor traf mig ene, sagde han:

"Veed Du, hvad jeg har udfundet, at Emma og vor kjære Frederik Storm vilde passe hypperligt sammen og gjøre hinanden ubestrikelig lykkelige. Men, lille Søster, er Du saa stolt? jeg seer, Du rødmer, og hele Din Mine er en Indvending. Fy, Ali! hvad mig angaaer, da udsletter hans ædle, ophøjede Character enhver Standsforskjel."

"Du tager feil, Victor, det var ikke min Mening; jeg er saa lidt stolt, at jeg ikke engang rigtig kan forstaae dem, der tale i en vis Aand, og undertiden

spørger mig selv, om de virkelig hylde saa fordreiede og unaturlige Meninger, og, hvis det er Tilfældet, om deres Forstand da ikke har en Feil, eller om det er min, der har det. — Jeg tænkte kun, at Herr Storm sætter stor Priis paa ungdommelig Munterhed og Liv, og at Emma bestemt aldrig vil gifte sig, da hele hendes Sjæl er hos Søsteren og Søsterens Børn."

Omtrent midt i Mai døde Onkel Johan; hans sidste Dage vare smertefrie og rolige, og den Anger, han følte over sit forspildte, hjærlighedsløse Liv, var ikke mere saa fortærende bitter, men mildnet af Tro og Haab.

Da Victor kom hjem, var han ganske rhytet og anstrengt; vi pleiede ham imidlertid paa det Bedste, og søgte foreløbig at holde ham fra Studeringerne.

"Lille Emmh," sagde han en Dag, "Du maa ikke saadan forkjæle mig; jeg er nu fuldkommen mig selv igjen, og trænger hverken til Kraftsuppe eller Kyllinger. Desuden maa vi være meget sparsommelige, thi, seer Du, den Hjælp, jeg fik af Onkel, ophører jo nu."

"Er Du ganske vis herpaa, Victor?"

"Fuldkommen, da han var rask, gjentog han det daglig."

Jeg svarede Intet, men tænkte i mit stille Sind,

at Frederik nok vilde finde paa en eller anden Udbøi, saa Pengene alligevel kunde tilflyde os. —

„Der er en fremmed Mand ude,“ meldte Zomfru Mørk en Morgen, som vi sadde ved Frokostbordet, „en rigtig skummel, forslagen En; Gud veed, hvad han fører i sit Skjold. Han vilde tale med Student Felsen, sagde han uden videre, og var Procurator Knude. Da han viste sig som et Menneske uden al Opdragelse, lod jeg ham naturligviis staae udenfor, sigende, at jeg skulde melde ham hos min unge Herre, der dog vist neppe i Diebliffet havde Leilighed til at tage imod ham.“

„Resultatet af Deres Opførsel, kjære Zomfru Mørk,“ lo Victor, „er kun, at jeg maa være dobbelt høflig, for at gjøre den god igjen. — Blot det nu ikke er en Regning fra gammel Tid, der dukker op!“

Lidt efter hørte vi Procuratoren gaae; det varede imidlertid saa længe, før Victor kom ind igjen, at vi alle bleve urolige. Tilslidst bankede jeg paa hans Dør, og raabte ind:

„Kaffen bliver kold, Victor, og Bedstemoder vil ikke drikke uden Dig.“

Han kom usfortøvet med et Brev og et Papir i Haanden; der maatte være Noget paafærde, thi hans hele Væsen var i Oprør.

„Var det en Regning?“ spurgte jeg tøvende.

Dette er en Forfkrivning med mit Navn under," svarede han, „paa over en halv Tønde Guld, og dette er et Brev, der sikkrer mig Conen til at betale den. O, Bedstemoder, for din Skyld er jeg saa glad, saa glad!"

Og med en Stemme, der zittrede mellem Ratter og Graad, fortalte han os i saa Ord, der dog ofte afbrødes af glade, usammenhængende Udraab, at Onkel Johan havde kjøbt Egeborg i hans Navn til ham. Procurator Knude havde været bemyndiget til at holde det skjult, indtil Begravelsen var vel overstaaet.

„Min første Handling," endte han, „var at udstede dette Beviis paa, hvad jeg skylder Dig, Bedstemoder; Du skal tage det, Du bør, om ikke for din egen, saa for mine Sødsfendes Skyld."

Bedstemoder reiste sig langsomt op, og forlod Stuen uden et Ord, søgende Ensomhed, som det var hendes Sædvane ved enhver overvældende Begivenhed.

„Men, Ali, Du seer saa forfkræffet paa mig; Du forstaaer det nok ikke rigtigt endnu, og det gjør jeg selv da ikke heller. Stakkels Onkel! stakkels, gamle Onkel! læs her: „til Tak for din Kjærlighed, den jeg Intetsomhelst har gjort for at fortjene," er det ikke mærkeligt! — hvor er Kjæledæggen? Du skal

faae en Hest, Sulle, en yndig lille Norbak, som den vi faae paa Lange=Kinie, og De, Somfru Mørk, skal ifklædes en Myndighed uden Grændse, og Du Eli" —

Hans Talestrøm afbrødes ved Bedstemoders Indtrædelse; hun var ganske bleg, og det forekom mig, som faae hun ældre ud; hendes Holdning var mindre fast; Taarerne — dem hun ellers altid betvang, eller dog ialfald dulgte — løb uhindret nedad hendes Kinder, og der var en underlig Blanding af dyb Kummer og rigtig Hjerteglæde i hendes Udtryk.

„Børn,“ sagde hun, idet hun rakte Hænderne ud imod os, „o, hvor jeg er en Stakkel! havde jeg blot høiet mig under Vorherres Haand, da havde hans Naade ikke nu nedtrykt mig saa dybt! men jeg Daare trodsede, ansaae mig for forurettet, ja, vovede næsten at foreholde Skaberen mine usle, usle Fortjenester. Det Syndige heri er vel, efterhaanden, gaaet op for mig, men jeg vilde ikke tilstaae det aabent, hverken for mig selv eller Andre; Stolttheden kæmpede imod til det Yderste, dog nu har den faaet sit Banesaar. — Saa Du er nu Herre paa din Moders Gaard, min Victor, lovet være Gud!“

Bedstemoder hulkede; derpaa begyndte hun igjen, idet hun dreiede og krøllede Gjældsbeviset mellem Fingrene, uden at tænke paa, hvad det var:

„Ræk mig Haanden, Somfru Mørk, o, havde

jeg taget Deres Penge, havde jeg blot taget dem, da vilde mit Hjerte være lettere nu! — vær vis paa, at jeg, skjøndt jeg lod som Ingenting, godt bemærkede, hvad Hver især virkede og streb. Du, min Victor, arbejdede ikke saa utrætteligt for din egen Skyld; dit Maal var at forsøde den Gamles sidste Dage. Jeg har seet Dig, Emilie, gaae stille om, staaende mine Særheder altfor ømt, og bestræbende Dig for at glæde Enhver og gjøre os Alle tilmaade, efter vore forskjellige Naturer. Selv Julie har, paa sin barnlige Viis, kæmpet og vundet Seier; jeg har læst mangt et Ønske i hendes lille Ansigt, der blev undtalt, af Frygt for at besvære eller volde Udgift. — Af egen Erfaring veed jeg nu, at det ikke altid er et smukt Træk, hellere at ville give end tage; det er født for den Hovmodige, at være en Magt, Andre trænge til, uden selv at trænge til Noget."

"Fru Baronesse, undskyld, at jeg afbryder, men jeg kan ikke godt høre Sligt blive sagt, ikke engang af Deres egen Mund. Gjorde De ikke Godt, netop i Bøndom, og var det ikke Edelt og Stort, at De hellere vilde bære ethvert Savn, end glemme hvad De skyldte Dem selv. Kjære, naadige Frue, De er bestemt ikke rast, saadan har De aldrig været før."

"Jeg er netop rast, men jeg er saa overvældet

og saa angerfuld! I skulle see, Børn, at Bedstemoder vil blive taalmodig, ydmyg, og rede til at modtage Hjælp, naar Alderdomsſvagthed — den ingen Formue kan bortkjøbe — gjør mig afhængig af Eders Kjærlighed."

Bedstemoder tog mig i sine Arme og trykkede mig tæt til sit Hjerte, tæt, som aldrig før. Der var en mild Glæde i hendes Blik, og noget saa Hængivent og Uforbeholdent i hendes Bæsen og Tale, at man fristedes til at spørge: er det virkelig hende selv. Den Glæde, jeg følte, ved at see hende saaledes, var tusinde Gange større, end Glæden over Arven.

Somfru Mørk, der hele Tiden havde vedligeholdt Fatningen, tog nu Ordet i en Tone, der var saa irettesættende, som hendes dybe Respect nogenlunde kunde tillade:

"Om jeg tør være saa fri, min naadige Baronesse, synes det mig ikke, her er Grund til en saa overdreven Glæde. Dette var en, efter Familiens Krav til Livet, sørgelig Tilværelse, som jeg aldrig har kunnet regne for andet end midlertidig; det er i sin Orden, at den afløses af en bedre og mere passende."

"Hør hende," sagde Bedstemoder leende, "blot vi nu ikke blive Uvenner i vor Alderdom, Somfru

Mørk; jeg troer sandelig, De vil tvinge mig til at blive den gamle stolte og bydende Hersterinde."

"Tvinge, Gud bevares! men det kommer nok af sig selv; dette er bare saadan en lille Overgang, haaber jeg."

Senad Eftermiddagen, da vi vare komne en Smule til Ro efter Overraskelsen, sagde Bedstemoder pludseligt:

"I vor egen Lykke maa vi ikke glemme Andre; jeg har ofte ønsket, at kunne give den stikkelige Kone, der gaaer her, en lille Opmuntring; Gud ske Lov, nu kan det lade sig gjøre. Hvormeget foreslaaer De, Somfru Mørk."

"Aa, hun har saamænd havt sin gode Fortjeneste her, og er forvænt nok; desuden har hun sine Feil."

"Dem have vi Alle, men lad det saa blive ved fem Daler. Vil De kalde paa hende; hun er her vel endnu."

Somfru Mørk gik ud, for at see ad, men kom, efter at vi et Par Gange havde hørt hende raabe Gjertrud, Gjertrud, tilbage, sigende, at Konen var gaaet, men at hun jo kunde slye hende Pengene næste Dag.

"De tager feil," indvendte jeg, truende med Fingeren, "hun er derude, og jeg skal nok finde hende."

Og, førend Somfru Mørk kunde forhindre det, hentede jeg et stort, hvidt Blaarlærredsforflæde, med et Uhyre af en Smekke, ind fra Kjøkkenet.

„Her er Gertrud, Bedstemoder, uden al Brøvl og uden al Familie, men lønnes med Guld kan hun ikke.“

Hvor hun blev rød, skamsfuld, glad og vred, Alt paa eengang, og hvor Bedstemoder loe og græd, medens jeg forklarede Sammenhængen.

Idt efter kom den gode, gamle Sjæl stikkende med sin Døbeseddel! Magdalene Cathrine Gjertrude Mørk.

„Gjertrude“, gjentog hun, idet hun lagde Pegefingeren paa Navnet, og saae forklarende og undskyldende paa os.

Næste Morgen, da jeg vaagnede, spurgte jeg mig selv: Hvad er der dog skeet? og saa huskede jeg først det Hele. Derpaa grundede jeg paa, om Bedstemoder virkelig idag, imorgen og fremdeles, vilde være som igaar, eller om Somfru Mørk skulde faae Ret.

Jeg listede mig ind i hendes Sovestue; hun sov ganske trygt, men selv isøvne havde hendes Ansigt et Udtryk, der fuldkomment tilfredsstillende besvarede mit Spørgsmaal, og gjorde Ende paa al Frygt og Tvivl. Der var en ophøiet Fred, noget baade Smeltet og Lutret udbredt over det kjære,

blege, gamle Ansigt; hun var vist nylig slumret ind; Hænderne vare soldebe; Rinden viste endnu Spor af Taarer, og Hovedpudden var ganske vaad.

Det var en sælsom Tanke, at vi skulde tilbage til vort gamle Hjem; for mig var den imidlertid ikke ublandet glædelig, men ledsaget af Uro, ja, næsten Angst. Forunderligt var det ogsaa, at Frederik Storm, ved sin dulgte Belgjerning, havde paavirket Onkel og foranlediget alt Dette. Jeg vilde aldrig forraade ham; det forekom mig næsten, som var det min egen Sag, som havde jeg Part deri.

„Det er smukt og glædeligt,“ sagde Victor saa Dage efter, „saamegen Deeltagelse, der strømmer mig imøde fra alle Kanter; Sligt gjør En saa godt.“

„Den Værdom, Modgangen har givet os,“ svarede Bedstemoder, idet hun kyskede hans Pande, „maa ikke være spildt. Før trængte Du mere til Deeltagelse, Victor.“

„Men jeg var saadan en forstemt, kjedelig Fyr, med hvem der Intet kunde stilles an, hvorfor jeg ikke kan fortænke Folk i, at de undgik mig. Du kan isvrigt være ganske rolig, Bedstemoder, jeg bliver aldrig Den, jeg var før Ulykken. Fornøielser ere intet Maal mere for mig; jeg lever ikke i Diebliffet alene, og vil dertil — skjøndt det unægtelig strider mod

min Natur — med Guds Hjælp blive en streng Deconom; jeg indseer nemlig klart, at Dette er bydende Pligt for enhver Mandsmand, og den eneste Vej til at kunne udrette noget virkelig Godt. Der er Alvor i min Sjæl, Bedstemoder, troer Du det?"

Og den gode Villie lyfte ud af hans smukke, ærlige Dine, og gav hele hans Skikkelse noget endnu mandigere og ædelere end sædvanligt.

"Giv mig et godt Raad," spurgte han senere, "hvem skal jeg tage til Commissionair, Knude eller Skrue?"

"Naturligviis Knude; Onkel Johan kjendte nok sine Folk."

"Ja, men Skrue, stakkels Karl," indvendte han, for ramme Alvor, "har, som han siger, havt saameget Bryderi med vore Affairer, at det næsten er utafnemmeligt at forlade ham nu."

Vi spottede lidt over hans Trosthyldighed, men holdt dog endnu mere af ham, paa Grund af den.

"Hverken Knude eller Skrue," bad Bomfru Mørk, "en Tølper er ligesaa ubehagelig, som en Kjæltring er farlig."

Knude blev imidlertid, af en Slags Pietetsfølelse mod Onkel Johan, den Begunstigede, og ved hans Hjælp lykkedes det — til Bomfru Mørks ubeskrivelige Glæde — at faae endeel af vort Familie-Erløve

tøi kjøbt tilbage. Eduard meldte sig snart, og fik strax sin gamle Plads, fordi han, som hans Herre udtrykte sig, havde holdt sig til os i de onde Dage.

„See her, Ali,“ udraabte Victor en Morgen, idet han rakte mig Avisen, „vor Stedmoder staaer mellem de Reisende; eftersom Forholdene have stillet sig, finder jeg, at vi, for Faders Skyld, bør gjøre hende en Visit.“

Ville Julie trak mig ængstelig i Kjolen og bad:

„Jeg maa nok blive hjemme, ikke?“

„Sovist maa Du, og vi ville ogsaa gjøre det saa kort af som muligt.“

Da vi gik opad Hotellets Trappe, saae jeg min Stedmoder, pragtfuldt klædt, og smukkere end nogenfinde, komme ud af en Dør, fulgt af nogle Damer og Herrer. Da hun fik Øie paa os, standsede hun et Secund, vinkede derpaa ad sine ledsagere, og gik ind i en Sidegang. Jeg kunde ikke høre, hvad hun sagde, men hendes Mine udtrykte, at vi vare et Paa-hæng, hun, for enhver Priis, vilde undgaae. Victor havde Intet bemærket, og vi gik derfor til hendes Bærelser, hvor Glitterup tog imod os, og, med skædfro Blinken i Øinene, beklagede, at hendes Frue lige var gaaet; ubegribeligt, at vi ikke havde mødt hende.

Formodentlig har Efterretningen om Arven strax efter naaet vor Stedmoder, thi endnu samme Efter-

middag gjengjældte hun Besøget. Hun havde ret længtes efter os, sagde hun; vi havde ikke besvaret Brevet, og det havde gjort hende saa ondt.

„Vi have intet Brev faaet,“ forsikrede Victor.

„Hvorledes! det er gaaet tabt; hvad have De maattet dømme om mig? af, jeg har lidt meget, og Sorgen har forandret mig og gjort mig fornuftigere; nu vilde Alt være gaaet bedre end før.“

„Der var Fordom, og følgerig Skyld paa begge Sider,“ svarede Bedstemoder roligt, „jeg mener paa Deres og min, thi Børnene maa jeg frifjende.“

„Fuldkomment, fuldkomment! men hvor er den lille Kjære“ — jeg troer hun havde glemt Navnet — „min Favorit?“

Jeg søgte allevegne efter Julie, men stjødnt hun aldrig gif ud paa egen Haand, og Reiligheden intet= somhelst Smuthul indeholdt, var hun ikke til at finde, og først, da Vognen var kjørt bort, kom den lille Kryster, ganske rød i Hovedet og halvkvalt, ud af Victors Klædeskab.

Denne Visit blev den eneste; kort efter reiste vor Stedmoder til Italien, og blev der — efter først at have antaget den catholske Tro — gift med en ubemidlet Prinds, som skal være frygtelig jaloux og lade hende boe paa et affides Slot, hvor hans gamle Moder agerer Fangevogter. —

Det var en høitidelig Stund, da Victor kom for at hente os ud til Egeborg, hvor han og Somsfru Mørk havde gjort Alt istand til vor Modtagelse. Den trofaste, kjærlige Sophie vilde slet ikke slippe mig.

„Emma er reist til Skaane,“ sagde hun, „nu reiser ogsaa Du, og jeg maa græde, skjøndt jeg vel burde være umaadelig glad.“

Ottende Capitel.

„Saa lader Vorherre det da virkelig skee; saa skal jeg gjensee det Sted, jeg har elsket saa høit!“ udraabte Bedstemoder, idet vi rullede rask henad Landeveien i den smukke, nye Wiernervogn. Julie klappede i Hænderne, og Victor, der red foran paa Abdel Rader, sprængte tilbage og saae med et straalende Blif paa os.

Da vi, for noget over to Aar siden, forlode Hjemmet, havde flygtige Dagttagere ikke kunnet opdage noget Særdeles paa Bedstemoder; nu, derimod, maatte hun forekomme dem høist ynkærbig, saameget græd hun.

Det var den solklareste Junidag, netop saa varm,

at man satte tilbørlig Priis paa Skovens Skygge og den blide Luftning.

„See op i den blaa Himmel, Ili,“ Bedstemoder havde aldrig før brugt Kjælenavne, „heelt op; er det ikke forunderlig Velgjørende? Herre, min Gud, det er, som var jeg gamle Menneſte Barn paaan, og ſaae alle dine Undere for første Gang!“

Udenfor Landsbyen var en lille Greport opreist; Dannebrog viſtede ſaa fornøieligt fra Toppen; kjendte, venlige Anfigter ſaaes rundt omkring, og vi modtoges med et hjerteligt Hurra. Det lille Slot ſaae ſaa gjæstfrit og indbydende ud oppe paa Banke; Egetræerne rundt omkring vare lige ſprungne ud; vi betragtede det ſaa opmærkſomt, ſom havde vi aldrig ſeet det før.

Hvor hun var ſtivet, pertentlig, ziirlig og gjennemtrængt af vor Storhed, den gamle Jomfru Mørk, ſom hun ſtod der ved Foden af Trappen og neiede for os. Bedstemoder ſatte ſin Fod ganſke tøvende paa Jorden; derpaa hviftede hun:

„Jeg har aldrig i Sorgens Tid bedet Vorherre, at han vilde lade mig komme her igjen, ſkjøndt det var mit inderligſte Ønſke; det var en underlig Forſtøffethed, og gjør mig nu ſaa ondt.“

Victor bød derpaa Bedstemoder Armen og førte hende gjennem hele Huſet; det gik lidt langſomt, thi

hun standsede ofte, snart med et gjenkjendende Ud-
raab, snart for at beundre og takke. Overalt var
der smukt og hyggeligt; Tipoldeforældrene hang i den
store Sal, og der var ingen Skygge paa deres
Ansigter mere, tvertimod, de saae bifaldende ud
for sig.

Om Middagen sad Bedstemoder igjen ved Bord-
enden, men den kjedelige Tvang sad ikke imellem
hende og os, som altid før. Det var et velsignet
Maaltid, skjøndt der kun blev talt lidt og spist endnu
mindre. Da vi kom ind i Havestuen, stod Somsfru
Mørk, accurat som i gamle Dage, foran Kaffebordet;
der var dog et lille Træk af Misfornøjelse om hendes
Mund, foranlediget ved, at Herr Knude ikke havde
kunnet opdrive vor gamle Sølv-Kaffekande.

„Der er Frederik,“ raabte Victor pludseligt, idet
han ilede hen mod Døren, „hvorfor kom Du ikke
før? jeg havde ventet Dig til Middag, og hvor er
Pastor Dahl?“

„Han har desværre Koldfeber, og det er netop
hans slemme Dag; jeg skal imidlertid bringe hans
bedste Hilsen og hjærligste Velkommen. At jeg ikke
kom før, var, naturligvis, fordi en Fremmed kun
kunde genere.“

„Saa De er Fremmed,“ sagde Bedstemoder,
„jeg troede De var en rigtig god, prøvet Ven.“

Hun tryffede varmt hans Haand, bad ham tage Plads ved sin Side, og begyndte saa at spørge ud om Folkene i Landsbhyen. Hvor godt huffede hun ikke alle sine Fattige; man kunde ret mærke, hvorledes de havde ligget hende paa Sinde, og hvor haardt hun havde følt Trykket af ikke at kunne hjælpe dem.

O, hvor jeg var forunderlig tilmode, jeg vovede ikke rigtigt at see paa ham; det forekom mig imidlertid, at han var meget rolig og glad; hans Stemme lød fast og klar, som altid. Julie sad paa hans Skjød, læste for ham og fortalte ham Alt, hvad der bestjæftigede hende; jeg var saa indflettet heri, at hun vist nævnede mit Navn tyve Gange.

„Nu nok, Julie,“ sagde Victor tilsidst, idet han leende satte hende ned paa Gulvet, „Du maa ikke udelukkende lægge Beslag paa ham; jeg fordrer ogsaa min Andeel.“

Jeg stod ved Vinduet og følte mig saa bedrøvet, forladt og underlig tilovers. Hvor lykkelig havde jeg ikke været for et Aar siden, da ogsaa jeg, frit og trygt, kunde udtale mig for ham; jeg ønskede mig næsten tilbage i de triste Stuer i Dronningens Tvergade. Dog dengang havde han ikke været lykkelig, og det var han nu; jeg kunde ikke tvivle derom, hans hele Væsen udtrykte Tilfredshed og Sindero.

Vi spadserede Alle i Haven, men min Glæde var bortdunstet og kom ikke tilbage, fordi jeg fortalte mig selv, at jeg var usornustig og utaknemmelig. Da jeg skjænkede Theen om Aftenen, kom Victor hen til mig og sagde:

„Det er umuligt at forstaae sig paa Dig, Ali! ikke har Du henvendt et eneste venligt Ord til Frederik Storm. Har Du da ganske glemt hvad han har været for os? det ligner ikke min lille Søster, der ellers har et saa taknemmeligt Hjerte.“

„Ths, ths, der er han.“

Jeg bøiede mit Hoved og flirrede med Theeskeerne; Pastor Storm lagde sin Haand paa Victors Skulder, og sagde i en oprømt Tone:

„Det har været en sand Fryd for mig at gjensee Baronessen; hvor hun er værdig og rørende i sin Glæde; hun forekommer mig langt mere imponerende nu, end før, da — dog det bør være dødt og magtesløst. Det er sandt, Victor, jeg skulde spørge Dig fra min Onkel, om Du har isinde at blive her, og hvile paa dine Laurbær.“

„Svar Pastor Dahl, at jeg har tilkæmpet mig en Overbeviisning, og higer efter at bringe den ud i Livet. Det var ikke alene som Brødstudium, jeg drev Buraen, og jeg vil derfor, naturligtviis, fuldende min Examen. Jeg længes ret efter en ordentlig

Samtale med den prægtige, gamle Mand; vi ere enige i det Vigtigste, og han vil idetmindste ikke finde mig eensidig."

"Den stakkels Eensidighed skal altid holde for! er den da virkelig saa forfærdelig, naar den ikke gaaer til Overlighed, og er ledsaget af tilbørlig Tolerance mod anderledes Tænkende? den Eensidiges Evner blive concentrerede i eet Punct, hvorfor han, i sin særskilte Retning, undertiden formaaer at udrette det Utrolige; dog tilstaaer jeg villigt, at han i Reglen er utaaelig. Men vi gjøre Frøken Emilie Tiden lang."

"Paa ingen Maade."

"Hvor det vil glæde Onkel at see Dem, De seer saa rask ud."

"De ogsaa," var mit korte Svar; Victor sendte mig et forbausset, misbilligende Blik, og jeg maatte skynde mig bort, for ikke at bryde i Graad.

Om Aftenen, da jeg fulgte Bedstemoder ind i hendes Værelse, sagde hun til mig:

"Du er bleven saadan en stille Pige, lille Eli, men det maa ikke være. Det vil fryde mit Øre igjen at høre Dig danse gjennem Værelserne, og jeg skal aldrig sige: *tyh, tyh*, som jeg sagde før, naar Du lo eller sang en Smule for høit."

Da jeg kom ind i vor venlige, lustige Stue, sov

Julie allerede. Jeg kysjede min Diesteens bløde Krøller, hendes rosenrøde Kind, hendes smaa runde Arme og Hænder. Hun skal trippe om i Haven og Stuerne, tænkte jeg, og bringe Liv og Glæde i Huset med sin søde lille Patter og Sang.

De vare nu Alle lykkelige; de kunde godt undvære mig; hvad havde jeg at udrette i Verden? og jeg tænkte med en sælsom Utilfredshed paa, at jeg befandt mig vel, var rask og ung, tænkte derpaa, som Fangeren tænker paa de tykke Mure og uroffelige Jernstænger, der berøve ham Friheden. Dog kun et Dieblif var jeg saa syndig; i det næste bad jeg Gud om Tilgivelse, og formaaede at takke ham for hans store Naade mod os Alle.

Jeg vaagnede meget tidligt, og laa saa og ventede paa Dagslyset, der kom umærkeligt listende, afhyllende den ene kjendte Gjenstand efter den anden: den store, grønne Porcelains Kaffelovn, det snirklede udstaarne Hjørnestab, de underlige, malede Dørstykker, og saa de nye Meubler, som jeg neppe havde bemærket Dagen før.

Da den bekjendte Knebbren af Storkene, i de tre Reeder paa Taget, lod sig høre, kunde jeg ikke blive længere i Sengen; ganske sagte flædte jeg mig paa, og ganske sagte sneg jeg mig nedad Trappen og ind i Havestuen. Moders Billede saae saa mildt og op-

muntrende paa mig; jeg vandede mine Blomster, Pastor Dahls Afslæggere, der nu vare blevene store og kraftige.

Alt stod frodigt i Haven, og den var saa godt holdt og saa smuk. Det gamle Gartnerhuus var revet ned, og et nyt paabegyndt; en ung Mand i lys Frakke med Hatten paa Snur stod foran det, og betragtede Arbeidets Fremfskridt. Med Forundring gjenkjendte jeg i ham den forrige Lærling.

„Godmorgen, ærbødige Tjener, deiligt Veir! Frøkenen seer, at Deres Herr Broder har antaget mig; jeg haaber det skal blive til gjensidig Tilfredshed. — De veed maaskee ikke, at jeg har lært paa Frederiksberg?“

„Nei, men jeg seer, at De forstaaer Kunsten; dog hvor er Claus?“

„Han er død; ja, hvad skal man sige, den Enes Død er den Andens Brød! naar Huset er færdigt, tænker jeg at holde Bryllup; jeg er nemlig bleven forlovet med en kjøbenhavnsk Jomfrue, der er“ — den unge Purre ledte efter et passende Udtryk — „mere end almindelig.“

Jeg gratulerede paa det Bedste, og skyndte mig saa ud af Haven; jeg vilde gaae ad Landeveien til Kirkegaarden; Græsset langs Stien var vaadt af

Dug; desuden løb den jo lige forbi Præstegaardens Have.

Hvor der var stille og høitideligt derude! stakfæls gamle Claus laa tæt ved sit forrige Herkøb; Victor havde ladet sætte et smukt, lille Kors paa Graven; andet Godt kunde han jo nu ikke gjøre ham. —

Nede ved Aaen stod Eduard, stjøbesløst lænet til et Træ, med en Cigar i Munden og en Medestang i Haanden. Han var omgiven af en Hob Landsbybørn, der med Beundring betragtede hans Viberi og hele Personlighed, og, med den største Tjenstivrighed, kappedes om at forsyne hans Krog med Orme.

Paa Tilbageveien kom jeg forbi det lille Huus med den blaa Dør; denne var vist nylig bleven malet, idetmindste skiinnede den, saa man næsten fik ondt i Øinene. Karen Marie, der var voxet dygtigt og bleven en rigtig robust, fregnet, hverdagsagtig lille Bondepige, stod udenfor og skruppede Kartofler. Faderen sad heelt oppe paa en Stige og gjorde ved Taget; han blev saa fornøiet over at see mig, at han nær havde tabt Rigevægten.

Den lille, spidse Høi saae saa indbydende ud, accurat som en Tægerhue, og Vinden legede med

Fjeren: det slanke, lysegrønne Birketræ. Jeg indtog min gamle Plads paa Bænken op til Stammen.

Den friske, vederkvægende Morgenluft og Egnens Skjønhed virkede oplivende paa mit Sind; hvorfor havde jeg igaar følt mig saa besynderlig sluffet? kunde jeg virkelig ønske, at han endnu skulde være sorgfuld for min Skyld? o, jeg havde været meget egenkjerlig; hvad maatte han dømme om mig? her-efter skulde det blive anderledes, og dog — vilde det være mig muligt at tale roligt og venligt med ham om ligegyldige Ting?

Netop som jeg grundede herover, saae jeg ham gaae langsomt henad Veien med en tankefuld og alvorlig Mine. Jeg havde stor lyst til at flygte, men hvor skulde jeg ty hen; maaskee saae han mig mindst her. Dog nei, han dreiede ind paa Stien op til Høien.

„De maa endelig ikke gaae, Frøken Felsen; jeg tillader mig kun at forstyrre Dem paa Deres Morgentour, fordi jeg absolut maa bede Dem om Et. — Sørg for, dersom min Fred er Dem kjær, at jeg ikke indbydes for ofte; jeg kan ikke komme her daglig og vil nødig krænke Victor med tomme Undskyldninger eller ugrundede Afslag. De vil maaskee svare, at mine Høielsers Natur burde være forandret; ja, udentviol, den burde, men den er det ikke.“

Den undertrykte Bevægelse zittrede i hans Stemme, og jeg følte, at Kyffen var nær, ganske nær, men Ordet, hvormed den kunde vindes, laa bundet paa min Tunge; jeg burde maaskee have talt, men jeg kunde ikke.

„Hvorfor er De saa forstrækket, Barn?“ vedblev han, „tro ikke, at jeg vil tale om Noget, der i fjerneste Henseende kan bedrøve Dem eller berøre Dem piinligt. Har De ingen Tillid mere til Deres gamle Ven? Deres Opsørjel imod ham er saa forandret.“

„Jeg er forandret!“

Slaaet af mit beshunderlige Væsen, betragtede han mig spørgende; jeg kjendte dette urolige, spændte, halvhøabefulde og dog tvivlende Blik; det havde hvilet paa mig een Gang tidligere; da overskyggedes det, før jeg havde sagt et Ord; nu derimod blev det lysere og lysere, skjøndt jeg ogsaa sad taus.

Solen skinnede deiligt paa Strandens blaa Bølger og paa Rugmarkens grønne; Gjægen kuffede ude i Skoven; vi sadde Haand i Haand, og der var Fred og Tak i vore Sjæle; vi forstode hinanden.

„O, Gud skee Lov, at jeg ikke sagde Ja før; ellers havde jeg maaskee, idet jeg vandt den høieste Kyffe, troet at bringe et Offer. — Maa jeg nu blot aldrig give Dig Anledning til at studere Jura for min Skyld!“

Mit Tungebaand var løst; jeg udtalte mig ret for ham og var glad og ung igjen. Hvor det var underligt at tage hans Arm, og dog, det var saa trygt og godt; hvor det var underligt og lykfsaligt, at han kunde holde saa meget af mig.

„Og Du er ganske vis paa, min Emilie, at det rolige, tarvelige Liv i Præstegaarden vil kunne tilfredsstille Dig.“

„O, Du veed jo nok, jeg passer ikke i store Forhold, eller har Du reent glemt mine snraa usfaateerlige, kvindelige Evner.“

Da vi kom til Hjørnet af vor Have, spurgte jeg, om han huffedes den lille Pige, han paa dette Sted havde givet en Almisfe.

„Hydeligt! det var en Aften i et skræffeligt Tordenveir, men, Kjære, hvor kan Du vide det?“

„Fordi jeg var Pigen.“

Jeg fortalte ham nu det Hele, og han kysede min Haand, hvor Pidsken havde rammet den.

„Det er ikke Alt,“ vedblev jeg, Du maa troe, jeg veed meget, meget mere, og nu er Touren til Dig at skrifte. Har Du aldrig spillet Komedie? Kjender Du en Fru Lund? o, Du kan ikke lyve, desuden har jeg seet det, Sort paa Hvidt.“

„Min dyrebare, lille Mi, jeg frygter, at Du

bedrager Dig selv; holder Du virkelig af mig? er det ikke paa Grund heraf" —

„Jeg troer, at jeg har holdt af Dig fra en Gang jeg, som Barn, havde været meget ulydig og hestig, og Du kom hen til mig, tog mine Hænder bort fra Ansigtet, kyskede min Pande og sagde: „Du lille Stakkel, der har været saa gruelig uartig; jeg har rigtig ondt af Dig.“ — Troer Du desuden, at jeg kunde have bevaret Hemmeligheden og fundet min Lykke i den, dersom Du ikke allerede havde været mig kjær?“

„Og Du vil fremdeles bevare den, og under ingen Omstændigheder bruge den som et Vaaben til at besejre din Bedstemoders Modstand.“

„Hun vil ingen Modstand gjøre nu!“

„Det troer jeg dog; og det bedrøver mig meget, at vor Lykke, i hvert Fald, vil gjøre et Skaar i hendes.“

„Dersom mit Navn havde været Dyre, vilde Du maaskee faae Ret, men det er kun Felsen, og dette har, i Bedstemoders Dine, aldrig hørt rigtig med.“

Victor kom nu til; da han saa os gaae sammen, sendte han mig et venligt Nik, som paastjønnede han, at jeg havde lagt mig hans Bebreidelse paa

Sinde. Jeg skyndte mig fra dem og løb gjennem Haven op til Huset.

Julie, der møbte mig paa Trappen, spurgte ganske forundret:

„Hvad har Du dog fundet derude, Ali, som har gjort Dig saa glad?“

Bedstemoder sad i Sophaen og læste; jeg lagde mig paa Knæ ved hendes Side og tog hendes Haand.

„Kjære Bedstemoder, jeg kommer for at sætte din Ydmyghed paa en Prøve.“

Hvor det var sælsomt at tale saaledes, medens jeg i Hjertet var saa stolt af hans Kjærlighed, og følte mig saa hædret ved den.

„Gjør kun et Forsøg, Varn.“

Derfom Bedstemoder bestod en indvendig Kamp, hvilket jeg næsten troer, var den kun kort; da jeg havde endt min Tilstaaelse, reiste hun sig op, og førte mig hen til det aabne Vindue.

„Dette skal igjen blive min Yndlingsplads,“ sagde hun, idet hun tog mig i sin Favn, „her vil jeg sidde og glæde mig over mit Varns Lykke.“

Jeg saae ud; der, hvor Castanietræet havde staaet, dannede Aabningen ligesom en prægtig, grøn Port, hvorigjennem den smukke, nye Præstegaard tittede frem med Roser og Viinløv opad Muren; vi

kunde see de hvide Duer trippe om paa Taget og den gamle Pastor Dahl sidde velindpakket i en Kænestol udenfor Døren i Solsskinnet.

Lidt efter kom Victor; han var meget forbauset, bevæget og kjærlig.

„Nu forstaaer jeg,“ sagde han, „hvorfor Du ikke fandt, at Emma passede for Frederik, lille Søster. Og jeg, som endnu igaar bebrejdede Dig Kulde! det stille Vand har rigtignok den dybe Grund.“ —

Jeg thuede nu ind paa vort lille Bærelse, for at samle og forstaae hele Omfanget af min Lykke, for at udøse mig i Tak og Bøn.

Retop som jeg igjen vilde gaae ind til de Andre, aabnedes Døren, og den gamle Tomsfru Mørk traadte ind.

Bedstemoders Tipoldemoder kunde, dersom hun i al sin Pragt var steget levende ud af Rammen, umuligt have fæstet et mere sønderknusende Blik paa sin vanslægtede Stilling, end den stikkelige, gamle Pige fæstede paa mig.

„Endnu er det ikke forsilde,“ raabte hun høitideligt, „endnu kan De træde tilbage!“

„De veed ikke, hvad De siger, og jeg er for lykkelig til at kunne blive vred.“

„En bittre Skaal har jeg aldrig druffet,“

vedblev hun, og det netop nu, Alt tegnede saa lyst og godt."

"De husker jo nok, kjære Domsfru Mørk, at De selv har fortalt mig — aa, see dog ikke saa streng ud! — at Familien Felsen just ikke hørte til de bedste."

"Nei, desværre, og vor velsignede unge Baronesse handlede ogsaa urigtigt, men det er dog tusinde Gange værre at gaae reent udenfor; en ny Familie bliver dog ældre Aar for Aar."

"Men De foretrækker vel dog, som Stof-Aristokrat, at en Datter gaaer ud af Familien, for, at en borgerlig Pige førtes ind i den."

"Hvem sikker En mod, at det ogsaa kan skee; Exemplet smitter. Naar De endda blev forstødt og gjort arveløs, men det græmmer mig, at Alt skal gaae saa let og glat, som var det i sin Orden."

"O, De kan ikke ønske Ondt over mig, hvem De altid har været saa god og kjærlig imod."

"Jeg ønsker det Bedste for Dem, mit unge Herstab, jeg ønsker, at De enten maa stifte Sind, eller ogsaa sænkes ned i den sorte Muld, før Ulykken sneer."

"Svar mig oprigtigt: har De nogensinde kjendt en bedre eller ædlere Mand?"

"Nei, det veed Gud jeg ikke har, paa Dette nær."

For Vorherre er han vist fornemmere end baade Prindsen og Kongen; men Et er Himlen og et Andet er Jorden, og de Dele skal man ikke blande sammen; hvad der passer det ene Sted, passer ikke det andet. Var jeg naadig Frøken paa Slottet, vilde jeg ikke være Madame i Præstegaarden, det veed jeg nok; og selv, om jeg havde lyst dertil, vilde høiere Hensyn holde mig tilbage. — Dog, jeg kan nok ligesaa godt tie stille, mærker jeg. Var Baronessen sig selv — men desværre, jeg troer, hun gaar lidt i Barndom — vilde denne Sammenkomst aldrig være kommen over os?

Efter dette Udbrud forlod hun Stuen med en stiv og stram Hilsen. Der var dog Noget i hendes Blik, som forvishede mig om, at hun, sine strenge Ord uagtet, aldrig ganske vilde kunne lukke sit Hjerte for mig.

„Tag dit Tøj paa, lille Emmy,“ sagde Bedstemoder senere; da Pastor Dahl ikke kan komme til os, ville vi gaae til ham.“

Bedstemoder gik i Forveien ved Victors Arm; saa kom vi; Julie løb frem og tilbage, snart holdende sig til det ene Parti, snart til det andet.

„See, hvor Stien bugter og snoer sig,“ sagde Victor, „der skal skjæres en ny fra vor Have lige

gjennem Marken til Præstegaarden, at Afstanden kan blive saa kort som tænkelig."

Pastor Dahl tabte sin Bog af lutter Forskrækkelse, da vi kom anstigende; derefter tog han Brillerne af, tørrede dem med en comist Ivrighed, og saae saa igjen paa os.

"Hvorledes befinder De Dem i Dag, Herr Pastor?"

"Elendigt!" svarede han, med det gladeste Ansigt, idet han rask sprang op, "mine Febershner efterligne, paa en forvirrende, gøglende Maade, Virkeligheden; vidste jeg ikke bedre, vilde jeg sværge paa, at den stolte, gamle Baronesse Dyre i høistegen Person afslagde mig et Besøg."

"De maa ikke spotte, Pastor Dahl, De skulde hellere spørge, som De pleiede at spørge Børnene: hvad har De til mig?"

"Nu, hvad har De da til mig?"

"En Trebiedeel af al min Eiendom, en lille Huusmoder, en Datter, min Emilie."

Den gamle Mand blev pludselig alvorlig, tog Huen af, foldede sine Hænder og sagde:

"Mit Liv er altsaa blevet sparet, for at jeg skulde see Dette; lovet være Herren, der gjør alle Ting vel!"

"Saa det var Tanken paa min lille Fugl,"

vedblev han, idet han kjærligt tog min Haand, „der lagde sig som en Skygge over dit Ansigt, Frederik, hvergang jeg formanede Dig til at vælge en Brud. — Iøvrigt feiler De, Fru Baronesse, naar De troer, jeg lader mig nøie med en Trediedeel; jeg vil altid have det Halve, og faaer ogsaa nok det Halve; den Vilde maa vi dele; see, hvor hun klynger sig til sin Søster.“

